KAY HOOPER

Iubire sau nimic

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Era înalt. Ruth observase din prima clipă. Capul și umerii i se distingeau deasupra tuturor celorlalți invitați în apartamentul Guadalquivir al hotelului Sevilla, unde compania Iberia International Airlines organizase o recepție promoțională.

Ruth stătea lângă fereastră, intenționat izolată, privind spre unul dintre cele șapte poduri construite pentru a asigura accesul la Sevilla Expo. În momentul sosirii lui se întorsese, parcă silită de o forță mistică. Ochii li se întâlniseră, iar degetele lui Ruth strânseseră mai tare piciorul cupei cu șampanie – un gest defensiv, ca întotdeauna când atrăgea atenția unui mascul arătos.

Actualmente, în viața ei profesiunea era pe primul loc, iar ochii i se îndreptară instinctiv dinspre necunoscut către partenerul ei, Steve Cannock, aflat în cealaltă parte a încăperii. Acesta nu-i oferi nici un sprijin. Și pentru Steve

meseria era mai importantă decât distracțiile, dar în seara aceea făcea o excepție. Ruth punea totul pe seama febrei Expoziției, Steve fiind cucerit de frumusețea unei superbe stewardese. Părea să fi uitat că se aflau acolo ca să lege relații la nivel european pentru agenția lor și se delecta flirtând.

Ruth se întoarse din nou spre fereastră, în timp ce străinul părea să se îndrepte către ea. Da, era posibil să fie o relație utilă, dar Ruth simțea cumva că îi putea crea complicații nejustificate.

– Femeile frumoase, cu părul negru ca pana corbului, care nu circulă la petreceri, îmi inspiră o fascinație puternică, se auzi din spatele ei un glas onctuos. Nu păreți să vă plicsitiți și, cu o asemenea rochie, sunt convins că nu sunteți nici timidă...

Întorcând capul, Ruth apucă să-i vadă ochii întunecoși și calzi admirându-i rochia neagră scânteietoare care i se mula pe trupul zvelt. Bărbatul zâmbi, cu o expresie indiferentă, care o făcu să se destindă.

– Dar poate nici nu sunteți reală, cum în acest moment nu este nimic altceva în Sevilla. O fantezie creată pentru a scoate din minți oamenii cu capul pe umeri.

Ruth râse, cu ochii albaștri strălucind de amuzament.

– Cu asemenea texte, mă întreb cât de real sunteți dumneavoastră.

Privirile li se întâlniră din nou și, din cauza apropierii, Ruth nu-i mai putu evita ochii. Ciudat, nici n-o dorea. Era un bărbat aparte.

– De unde ați știut că sunt englezoaică? întrebă ea încet.

Expresia lui deveni mai gânditoare, iar colțurile gurii precis conturate i se arcuiră într-un ușor zâmbet misterios.

– *Duende*, spuse el încet. Aveți un spirit anume, imposibil de definit, cu care sunt înzestrați numai cei mai buni poeți spanioli, dansatorii de flamenco și pictorii.

Ochii lui Ruth se dilatară. Nu-și putu stăpâni un surâs.

– Dar de unde știți că nu sunt poetă, dansatoare de flamenco sau pictoriță?

Cu un zâmbet orbitor și cât se poate de iritant, bărbatul răspunse:

– Știu. Dacă ați fi, nu v-ați afla aici.

Privirea i se abătu spre luminile expoziției, care licăreau în depărtare, multicolore.

– Fauna exotică a lumii este acolo, defilând în văzul întregului univers, pe când dumneavoastră sunteți aici...

– Deci, nu pot fi decât englezoaică? îl tachină ea.

Înclinând capul, necunoscutul îi șopti la ureche, pe un ton sâcâitor:

– Deci, sunteți.

Vorbea de parcă acest lucru ar fi înzestrat-o într-adevăr cu o calitate greu de definit.

– Și dumneavoastră, *senor*, e clar că sunteți un mediteranean cu sânge cald în vene, dar...

Se întrerupse, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

– ...sunteți...

Își lăsă privirea să-l cutreiere din cap până-n picioare.

– ...îndrăznesc să spun... mai înalt decât majoritatea celorlalți.

Bărbatul râse, luându-i mâna pentru a o săruta ușor.

– O particularitate a vieții face ca, de când cu deschiderea Spaniei spre turism, media de înălțime a națiunii noastre să fi crescut considerabil. Odinioară, eram țărani care mâncau o dată pe săptămână. Acum, avem bucuria de a mânca zilnic.

Vorbea pe un ton vesel și ironic, iar Ruth nu-și putu stăpâni râsul.

– Dar asta nu explică statura dumneavoastră, îl tachină ea. N-ați fost niciodată țăran, sunt sigură.

Necunoscutul râse încetișor.

– Atunci, poate că statura mea se datorează faptului că încerc să ajung la stele.

Continua să-i țină mâna și i-o ridică din nou la buze, atingându-i abia simțit dosul palmei.

– *Querida*, șopti el. Cred că astă seară am prins în sfârșit una.

Încet, Ruth își retrase mâna dintr-a lui. Avea o atingere caldă și blândă, asemenea incredibililor lui ochi, adumbriți acum de o stare pe care Ruth o recunoștea, dar n-o putea respinge în nici un fel. Simți atracția fizică și, în mod remarcabil, nu făcu nici un efort de a o înfrunta. Crezuse că încă mai era marcată de desfacerea logodnei, imună la asemenea flirturi, dar acest om îi făcea curte cu o artă rafi-

nată, irezistibilă. Însă trebuia să-i reziste, fiindcă se afla în Sevilla, o Sevilla nouă și sclipitoare, care sfida orice credibilitate.

Cu un surâs șovăitor, întoarse capul, sorbind șampanie și privind pe fereastră. Un spectacol cu fascicule laser, pe malul lacului, lumina cerul catifelat al nopții andaluze. Acolo se ascundeau toate secretele vieții și ale universului. Viitorul și trecutul lumii se adunaseră pe o insulă, spre a fi văzute și contemplate cu uimire. Existau acolo construcții care sfidau legile gravitației, fântâni arteziene și cascade de apă rece care, noaptea, ofereau priveliști multicolore și strălucitoare, umplând inima de palpitațiile emoției.

Ruth avea toate acestea ca să-i umple și ei inima, dar pe moment nu se putea gândi decât la străinul care plecase de lângă ea. Îi simțea lipsa, ceea ce o punea pe gânduri.

Dintr-o dată, paharul gol îi fu luat din mână, înlocuit cu altul. Simți răcoarea băuturii proaspăt turnate și ridică privirea spre necunoscutul revenit alături.

– O luăm de la început? propuse el, încet. Fernando Serra.

Ruth zâmbi.

– Ruth Appleton, se prezentă ea.

Numai glasurile lor se auzeau în cameră. Numai ei erau prezenți. Ruth își umezi buzele uscate, simțind cum acel Fernando intra în lumea ei secretă, fără ca ea să aibă puterea de a-l opri. Voia să converseze firesc, despre serviciu și

motivele prezenței tuturor acolo, așa cum ar fi făcut cu oricare alt invitat. Acesta era scopul unor asemenea întruniri. Trebuia să încerce... trebuia.

– Lucrați... lucrați la liniile aeriene? îl întrebă ea.

Bărbatul zâmbi, ca și cum ar fi știut cu prețul cărui efort vorbise, dar îi răspunse binevoitor:

– Nu. Sunt proprietarul rețelei de hoteluri Serra din Mallorca.

– A, așa... deci, sunteți mallorcan?

Serra dădu din cap.

– Am venit la expoziție ca să-mi promovez hotelurile. Și dumneavoastră?

– În parte ca să lucrez, în parte din plăcere. Partenerul meu și cu mine – arătă ea cu capul în direcția lui Steve, iar Fernando aruncă o privire într-acolo și imediat reveni spre ea cu ochii, care acum însă nu mai erau atât de calzi – avem o companie de marketing turistic, continuă Ruth, mirată de schimbarea din expresia lui.

Probabil că omul era un romantic, considerându-l pe Steve un obstacol pe care-l avea de învins. Acest gând o făcu să zâmbească în sinea ei. Ruth și Steve erau parteneri de afaceri și prieteni foarte buni.

– Steve și cu mine ne-am asociat acum câtva timp. Lucram amândoi în afacerile turistice și nici unuia dintre noi nu-i prea plăcea să slugărească la alții. Ne-am pus la un loc resursele și cunoștințele, întemeind o companie proprie. Pregătim pachete cu stimulente de

voiaj pentru firmele care vor să-și recompenseze comerciații ale căror tranzacții prosperă. E o muncă foarte interesantă.

– Sunt impresionat, răspunse Fernando. Deci, ați venit la Sevilla atât în interes de afaceri, cât și pentru plăcere. Am aflat care sunt afacerile, dar încă nu știu ce anume vă face plăcere.

– Expoziția.

– E singura plăcere? se interesă el, sugestiv.

Era un om atât de charismatic, încât Ruth nu se putu simți jignită.

– Da, singura, răspunse ea cu voce înceată, dar totuși fermă.

Fernando zâmbi, ridicând la buze paharul cu șampanie, iar Ruth se așteptă să-i arunce vreo provocare dar, neauzind nici una, avu un sentiment ciudat, aproape de dezamăgire. Nu-și dorea relații romantice cu bărbații. Afacerile îi ofereau satisfacții mai mari decât orice legături amoroase. Începuseră ca un panaceu pentru o relație eșuată și în curând deveniseră un sistem de relații personale în sine. Ruth își iubea cu pasiune munca.

– Și ce părere vă face?

Nedumerită, clipi din ochi.

– Ce anume?

– Expoziția, răspunse Fernando înălțând o sprânceană, ca și cum s-ar fi întrebat la ce se gândea.

Ruth râse.

– N-o pot asimila pe toată, spuse ea cu un oftat adânc, ridicând din umeri. Mă copleșește. Ieri am vizitat-o pentru prima dată. Steve avea întâlnire cu cineva din Sevilla, așa că m-am dus singură. Erau atâtea de văzut... continuă, râzând de propria-i naivitate. Peste măsură de multe. Până la urmă, m-am așezat pe malul lacului, lăsând totul să mă copleșească.

Fernando o privi cum sorbea din șampanie, apoi îi puse o mână sub bărbie. Era o atingere caldă, senzuală, care-i opri inima în loc.

– Nu trebuie să te grăbești, spuse el încet, mângâindu-i bărbia cu degetul mare. La fel ca tot ce e bun pe lumea asta, trebuie s-o iei cu încetul.

Un moment, Ruth simți că i se usca gâtul și trupul îi ceda în fața unei stări pe care ar fi preferat să n-o recunoască – nevoia unei pasiuni de alt gen în viața ei. În ochi îi licări nesiguranța, iar Fernando își retrase mâna.

– Ai nevoie de un ghid, sugeră el. Îmi permiți să te însoțesc?

Propunerea fusese exprimată elegant, fără nici un dublu înțeles. Dar nu-l cunoștea. Putea să-și ofere sincer serviciile de ghid prin expoziție, dar la fel de bine se putea oferi s-o îndrume prin meandrele unei cu totul alte arte!

Ruth îl căută pe Steve din privire, ca și cum la el ar fi găsit răspunsurile de care avea nevoie. Steve se uită spre ea, își zâmbiră, iar Ruth simți cumva că, dacă partenerul ei considera că avea greutăți, i-ar fi venit imediat în ajutor. El, însă,

n-o făcu. Îl învrednici pe Fernando cu o privire scurtă și, convins că Ruth se afla pe mâini sigure, reveni spre frumoasa stewardesă.

– Nu te poate ajuta, spuse încet Fernando. Trebuie să te hotărăști singură, *querida*. Nu e o hotărâre chiar atât de greu de luat, nu-i așa?

Ochii ei reveniră spre el, studiindu-l înainte de a deschide gura să-i răspundă. Îi contemplă trăsăturile fine ale chipului, tunsoarea și textura părului aproape negru, tonusul pielii bronzate. Nu încăpea nici o îndoială că avea o înfățișare și o bună creștere impecabile. Întreaga lui ființă era o bucurie a ochilor și a simțurilor. Se cunoșteau doar de câteva minute și totuși Ruth avea senzația că, dacă Fernando ar fi dispărut acum din viața ei, ar fi lăsat în urmă un gol inexplicabil.

– Nu, nu e greu deloc, răspunse ea cu sinceritate.

Îi era chiar foarte ușor, întrucât Ruth nu era genul de femeie care să se piardă atât de repede cu firea.

– Mi-ar face mare plăcere, adăugă.

Fernando zâmbi, fără triumf, doar cu fireasca încântare că-i acceptase oferta, iar Ruth știu în adâncul inimii că nu avea de ce să se teamă de el.

Multă vreme, nu mai schimbară o vorbă. Stăteau doar privind jocurile de artificii de deasupra podului spre expoziție. La un moment dat, Ruth deveni conștientă de mirosul coloniei lui. În alt moment, își dădu seama că încăperea se golise.

– N-ar trebui să stăm aici, spuse încet Fernando. Mai bine ne-am duce acolo, ca să începem cooperarea.

O luă de mână, dar de astă dată nu i-o mai ridică la buze. Își coborî capul, atingându-i în treacă gura cu a lui. Contactul fu scurt, dar senzual și suficient de intim pentru a-i face inima să se topească. Ruth nu se retrase, ci lăsă ca ușoara apăsare să i se infiltreze până în adâncul sufletului. Se întâmpla ceva, un lucru atât de plăcut încât nu voia să se sfârșească prea repede. Cu ochii ușor încețoșați, îl simți strângându-i puțin mai tare mâna, în timp ce o conducea afară din apartamentul Guadalquivir.

– Nu-mi vine să cred, șopti Ruth, în timp ce se lăsa condusă de Fernando spre o masă de pe malul lacului.

Se așeză, epuizată, împingându-și înapoi părul negru din jurul tâmplelor. Îl aștepta pe Fernando să comande de băut, apoi se rezemă pe masa umbrită de o boltă cu iasomie și pasiflora. Fernando se aplecă spre ea, luându-i mâna mică și caldă într-a lui. Era un contact insuportabil de intim pentru amândoi și nu avea nici o legătură cu temperatura aerului. Se desprinseră, Ruth roșind, iar Fernando închizând pe jumătate ochii, cu o expresie chinuită.

– Ce nu-ți vine să crezi, *querida*?

– Totul, arătă ea în jur și în sus. Expoziția. E incredibilă. O activitate de nedescris în cuvinte, nu încetează nici ziua, nici noaptea. Concerte, petreceri, proiecții cu laser.

– Și nu e decât ziua a doua, râse Fernando.

– Ar trebui să lucrez, spuse dintr-o dată Ruth, cu seriozitate.

– Și eu.

Izbucniră amândoi în râs, nepăsători.

La primele ore ale dimineții, Fernando o condusese înapoi la hotel și, cuprinzându-i fața în mâini, o sărutase tandru. Ea îi răspunsese cuprinzându-l strâns cu brațele pe după gât.

– Querida, îi murmurase el la ureche, făcând-o să aștepte cu răsuflarea tăiată cuvintele pe care spera să le audă – că însemna ceva pentru el, că Fernando avea nevoie de ea, că dorea s-o iubească. Ești fericită, *querida*?

Ruth dăduse din cap, zâmbind, iar Fernando o sărutase pe vârful nasului.

– Mâine vei fi și mai fericită, îi șoptise și, lăsându-și gura peste a ei, o sărutase încă o dată, înainte de a se întoarce să plece.

Iar a doua zi, într-adevăr, fusese și mai fericită. Ruth o simțise din momentul când Fernando venise s-o ia de la hotel, pornind din nou spre locul de la Cartuja al expoziției. Acum, stând așezați față în față la masa umbrită, învăluiți de parfumul îmbătător al iasomiei, Ruth știa că multă vreme n-aveau s-o mai poată ține așa.

Ospătarul le aduse bere rece și, înainte de a bea, îi luă mâna într-a lui.

– Te iubesc, spuse el foarte încet, cu sentimentele arzându-i în ochi, iar inima lui Ruth începu să bată asurzitor de tare.

Strângându-i mâna într-a ei, îi zâmbi, șoptind:

– Știu.

– Știi? surâse el. De unde știi?

Ochii lui Ruth străluceau de fericire.

– Era inevitabill.

– Inevitabil, într-adevăr, repetă el încet.

Încet, Ruth începu să articuleze în sufletul ei cuvintele. Cuvinte pe care crezuse că niciodată n-avea să i le mai spună unui alt bărbat. În chip ciudat, acum îi era ușor să le rostească, pentru că totul părea atât de firesc. Nu se gândea deloc la ceea ce-i putea rezerva viitorul, căci se afla într-o lume cu totul diferită.

– Și eu te iubesc, spuse ea, cu căldură.

Își băură berile, zâmbindu-și. Expoziția nu-i mai interesa. Se aveau unul pe celălalt, iar acest lucru le umplea inimile.

Nu era nevoie să spună nimic, nu aveau nici un plan de făcut. Își terminară berile și se ridicară de la masă. Fernando culese un fir de iasomie din umbrar. I-l puse sub bărbie și-și coborî gura spre a ei.

Ruth continua să țină floarea în mână și mai târziu, când Fernando închise în urma amândurora ușa apartamentului său de hotel, după care se întoarse și o strânse în brațe.

Făcea dragoste în cel mai minunat fel, cu perfecțiunea care era de așteptat din partea unui bărbat atât de blând și

afectuos. Îi explora trupul cu tandrețe, înteținduu-i iubirea până când Ruth avu senzația că, dacă i-ar fi fost dat să moară în clipa aceea, putea spune că-și trăise pe deplin viața.

Mai târziu, Fernando îi șterse cu buzele broboanele de transpirație de pe frunte, în timp ce o lua din nou în brațe.

– Vreau să fac dragoste cu tine la nesfârșit, scrâșni el, coborându-și gura pe gâtul ei.

Îi trecu ușor peste sân o mână, iar Ruth își mușcă buzele în extaz, când sfârcurile i se întăriră de dorință și nerăbdare. Își întredeschise buzele în calea lui, refuzând să se gândească unde ar fi putut fi sfârșitul nesfârșitului.

Zilele erau prea scurte, iar nopțile treceau într-un iureș al pasiunii. Ruth ar fi dorit să nu se mai termine, dar nu putea scăpa de gândul că acest lucru era inevitabil.

Legătura ei cu Fernando era mai presus de orice. Din fericire, pe Steve îl cucerise total frumoasa Maria Luisa, așa că Ruth nu-l avea pe conștiință. Cu cele câteva ocazii când Fernando avea treburi urgente, putându-se gândi și ea la muncă, legă câteva relații importante pentru agenție – dar își petrecea cea mai mare parte a timpului iubind.

În unele zile, când căldura din oraș devenea prea apăsătoare, mergeau cu mașina la țară, urcând pe coline, unde aerul era curat și înmiresmat. Satele liniștite, cu case albe, erau primitoare, iar Fernando și Ruth poposeau prin mici baruri și-și potoleau setea cu vin local și apă de izvor.

– La fel e și în Mallorca? întrebă Ruth într-o după-amiază, în timp ce stăteau tolăniți la umbra unui pom, epuizați după ce urcaseră pe ulițele înguste ale unui sat, până la o cărare care ducea pe colină, într-o livadă de măslini retrasă.

– Mallorca e mai verde, mai răcoroasă și de-o mie de ori mai frumoasă. O vei vedea cu ochii tăi, într-o bună zi, îi răspunse el, strângând-o în brațe.

Oare? se întrebă Ruth, în timp ce Fernando o atrăgea în lumea aparte a senzualității lui. Prin minte îi trecu gândul fugar că în curând trebuia să se întoarcă la realitate, dar dragostea lui Fernando, ca de obicei, îi risipi aceste incertitudini. El era realitatea ei.

– O, Fernando, ce frumos! exclamă Ruth.

– Ai vreo obiecție?

Captivată, privea în jur, prin apartamentul lui de la hotel. Camera mare era plină cu garoafe roz și albe, al căror parfum umplea toată încăperea. Pe masa de pe balcon erau puse tacâmuri, cristaluri și lumânări pâlpâind languros în arșița nopții.

Era ultima lor noapte împreună, iar Ruth își întoarse spre Fernando ochii încețoșați.

– E perfect, șopti ea.

Ar fi fost detestabil să-și petreacă ultimele momente în doi într-un restaurant aglomerat. Dar, nu, acela nu putea fi sfârșitul. Nu vorbiseră niciodată despre viitor și despre ceea

ce avea să se întâmple în continuare, dar trebuia s-o facă, pentru că o dragoste atât de devoratoare nu se putea sfârși cu una cu două.

Mâncară pe balcon, fructe de mare delicioase și pui fraged cu sos de migdale, bând șampanie la lumina lunii, în timp ce jos forfotea viața de noapte a orașului Sevilla. Domnea o atmosferă idilică.

Ruth își simțea inima strânsă, în timp ce Fernando o cuprindea în brațe, cu sărutările tot mai insistente, pe măsură ce timpul trecea periculos de repede. De astă dată, făcu dragoste altfel, mai intens, mai îndrăzneț, ca și cum ar fi încercat să exercite asupra ei o anumită putere. Inima lui Ruth era sfâșiată de nesiguranță. Se iubeau, nu se putea sfârși totul așa, dar...

Ca de obicei, rămaseră epuizați, unul în brațele celuilalt, în timp ce Fernando îi alina cu sărutări drăgăstoase fruntea înfierbântată.

– Rămâi cu mine, *querida*. Nu te întoarce în Anglia, șopti el, răsucindu-i posesiv pe degete o șuviță de păr negru și lucios. Vreau să te duc acasă cu mine, în Mallorca, să rămâi pentru totdeauna în viața mea.

Mușcându-și buza, Ruth îl strânse și mai tare în brațe, îngropându-și fața lângă umărul lui. Își înfruntă cu disperare lacrimile, neștiind de ce o podidiseră atât de repede. O dorea, îl dorea și ea pe el, dar... nu putea gândi limpede... era zăpăcită... totul se întâmplase atât de repede, mult prea repede.

– Te iubesc, Fernando, îi răspunse, într-o șoaptă răgușită, trebuie să mă crezi...

Îl simți încordându-se lângă ea, doar ușor, dar destul pentru a-i înțelege gândurile. Voia să-i explice că aveau nevoie de mai mult timp, dar firește că timp nu era, nu imediat.

– Am obligații față de firmă, îi spuse ea încet, articulând cu mare chin fiecare cuvânt, fără a fi măcar sigură ce anume încerca să-i explice. Nu putea să-l lase pe Steve încurcat, după tot ce făcuseră pentru a pune compania pe picioare.

– Este vorba într-adevăr de firmă, scrâșni el, sau te temi de un nou eșec?

Nu-l putu privi. Își lipi buzele de umărul lui dur, îmbrățișându-l și mai strâns. Nici măcar nu era sigură ce să-i răspundă. Îi vorbise despre desfacerea logodnei, cu durerea și teama pe care i le provocase. Dar nu se prea gândise la asta, în timpul petrecut cu Fernando. Inima i se umpluse cu noi speranțe și dragoste, și totuși... și totuși, acum o frământa incertitudinea.

Încet, Ruth își trecu degetele peste pieptul lui, apăsându-i din nou carnea cu gura. Nu avea cuvinte ca să-i explice ce simțea, dar știa că putea găsi o cale, cu ajutorul trupului. Când îi simți dorința întețindu-se, toate incertitudinile și temerile se risipiră. Fernando o iubea și avea s-o călăuzească, hotărând el în locul ei. Nu știa cum, dar era convinsă că urma s-o facă.

Capitolul 2

Palidă ca moartea, Ruth stătea așezată lângă Steve, în timp ce se pregăteau pentru decolare. Steve era la fel de tăcut ca ea, dar Ruth, prea cufundată în propria ei nefericire, nu-l întreba nimic.

Se așteptase ca Fernando să apară la aeroport, cu trandafiri roșii și promisiuni. Doamne sfinte, își ieșise din minți? Fusese o aventură, nimic mai mult. Se terminase.

Ruth închise strâns ochii, înghițind un nod, în timp ce avionul își lua zborul. Ba nu, nu se terminase, pentru că avea să vină după ea. Fernando Serra o iubea și n-ar fi lăsat-o să dispară pentru totdeauna din viața lui. Nu-i putea lua ezitarea drept un răspuns definitiv. Avea să se gândească bine, să înțeleagă și să vină după ea...

Ruth se foia nervoasă într-un șezlong, pe balconul unui apartament din Palma. Acum, un an mai târziu, știa că acea

ezitare fusese cea mai mare greșeală din viața ei. Ar fi trebuit să rămână cu Fernando, ar fi trebuit să aibă încredere în sentimentele ei din acel moment – și într-ale lui. Singura ei scuză era că totul se întâmplase atât de repede – mult prea repede. O aventură intempestivă, pe fundalul romantic al expoziției din Sevilla, care în principiu n-ar fi putut avea nici o șansă de durată.

De câteva ori, pe parcursul ultimului an, se întrebase dacă ar fi contat cu ceva în caz că Fernando ar fi adus vorba despre căsătorie. Dar el n-o făcuse, desigur; o rugase doar să rămână cu el, ceea ce nu se compara cu un angajament total. De asemenea, Ruth se întreba dacă nu cumva îl descurajase vorbindu-i despre logodna ei trecută și teama de iubire cu care rămăsese de atunci.

Tresări, când pe abdomenul gol îi căzură câteva picături de apă. O clipă, se lăsă în voia fanteziei, imaginându-și că, deschizând ochii, l-ar fi văzut lângă ea pe Fernando, nu pe Steve. La urma urmei, se aflau pe insula Mallorca, unde locuia și Fernando... Oftă, deschizând alene un ochi spre partenerul ei... Atâta despre fantezii.

– Mori de ciudă când vezi că mă simt bine, nu-i așa? murmură ea sarcastic.

– E un chin, scrâșni Steve, oferindu-i un pahar cu băutură răcoritoare.

Ruth își coborî într-o parte picioarele lungi și bronzate, spunându-și în mod irațional că, dacă Fernando Serra o iubea cu adevărat, n-ar fi lăsat-o să-i scape atât de ușor.

Acum, gândurile ei se îndreptau spre Steve. Sărăcuțul, avea o piele atât de sensibilă încât nu suporta soarele, spunând că, în acel sezon, Mallorca era mai însorită și mai caniculară decât oricând. Mai fusese acolo, pe când pentru Ruth era prima vizită. Se așeză la o masă de bambus, având grijă să stea adăpostit sub prelata verde de deasupra balconului, fără ca nici o rază de soare să-i atingă părțile expuse ale trupului.

– Nu înțeleg de ce trebuie să te distrezi numai tu în voiajele astea, mormăi el abătut, tolănită la soare ore în șir, când încă mai ești bronzată de anul trecut, de la Sevilla. Nu ți-a spus nimeni ce periculos e soarele?

Ruth zâmbi în sinea ei. Se simțea minunat. Referirea la Sevilla nu făcuse decât să-i stârnească un mic murmur de protest în ventriculul stâng, ceea ce însemna un progres față de ultimele luni, când singurul leac păruse o operație pe cord deschis.

– Ba da, tu – frecvent, cu religiozitate și pioșenie, îl tachină ea, punând paharul pe dușumeaua balconului. Cred că e un iad să ai o piele ce se umple de bășici și erupții, cojindu-se ca o...

– Bine, bine, masochisto ce ești! se văicări Steve. Dar să nu spui că nu te-am prevenit. La treizeci de ani, vei avea o piele ca vechiul meu ghiozdan de școală.

– Atunci, o să mă preocup de asta la treizeci de ani, replică Ruth, săltându-și sutienul înainte de a-și desface panglica de mătase, pentru a-și lăsa părul să se reverse peste

umerii aurii. Își unse pielea mătăsoasă cu loțiune și se așeză la masă, nu înainte de a-l săruta pe Steve în creștetul capului. Dacă toți bărbații ar fi fost ca el, atât de drăguți și nesofisticați, viața ar fi fost minunată.

Sorbind din pahar, Ruth îl privi pe Steve, care era adâncit în studiul ultimului lor proiect, o prezentare pentru una dintre cele mai mari companii de software din Marea Britanie, oferind vacanțe de vis pe insula de vis Mallorca, în schimbul creșterii cifrei de afaceri până la un nivel tot de vis.

– Cred că ar fi cazul să ne apucăm serios de muncă, propuse alene Ruth, întinzându-și picioarele sub masă, cu privirea peste golful Palma, plin de bărci și iahturi, dincolo de cale se înălțau nenumăratele blocuri și hoteluri. Palmierii și castelul Bellver se profilau pe un cer albastru. Capitala acelei populare insule din arhipelagul Balearelor era încinsă și plină de viață, iar perioada dinainte de Fernando ar fi găsit-o pe Ruth cu douăsprezece niveluri mai jos, în plină forfotă, savurând cu entuziasm farmecul insulei.

Își goli încet paharul și, un moment, îl ținu în fața ei, ștergând cu degetul aburii condensați pe sticlă. Curios, cum se gândea întotdeauna la viața ei numind-o "înainte de Fernando". Perioada de "după Fernando" era abia la început, chiar și după atâta timp, dar Ruth își dădea toată silința. Când puse paharul pe masă, mâna abia dacă îi tremura ușor.

Cu două zile în urmă, aterizaseră pe aeroportul din Palma, Steve însufleţit de perspectiva celor două săptămâni de muncă în paradisul lui terestru, iar Ruth chinuită de presimţiri. Dacă îl revedea pe Fernando Serra? Ar fi fost în stare să suporte, după cele întâmplate la Sevilla?

– Da, murmură ea, două zile sunt de ajuns pentru aclimatizare. Am să plec dimineaţă la prima oră.

– Unde să pleci? o întrebă Steve, fără a-şi ridica dinspre hârtii capul cu păr auriu.

Uneori, Ruth îşi dorea să-i fi spus lui Steve ce se întâmplase anul trecut. Dar Steve ar fi silit-o să privească adevărul în faţă – nu intenţionat, nu era crud din fire, ci doar realist în toate privinţele. Şi totuşi, uneori Ruth jinduia să-şi împărtăşească dureroasa povară cu cineva, şi cine ar fi fost mai potrivit decât Steve?

– La Pollensa, şi cât voi fi acolo, am să văd şi Alcudia.

– Parcă ne înţeleseserăm ca de regiunea aia să mă ocup eu, răspunse Steve, mai atent, cu ochii cenuşii îngustaţi întrebător. Tu spuneai că ai să lucrezi cu serviciile de cazare şi liniile aeriene, aici, în Palma.

– Ba nu, tu mi le-ai repartizat, şi n-am avut nimic împotrivă, dar acum m-am răzgândit, răspunse Ruth cu fermitate.

Se gândise mult la asta, de când planificaseră călătoria. O plecare din Palma ar fi redus posibilităţile de a se întâlni cu Fernando. Acesta avea hoteluri în capitală şi pe litoral, la Palma Nova şi Magalluf. Pollensa şi Alcudia se aflau în nordul insulei, regiune unde Fernando nu avea nici o proprietate.

– În plus, am chef de-o schimbare, adăugă ea, privind peste balustrada balconului, cu un oftat. Am nevoie de aer; capitalele mă înăbușă.

– De când? râse Steve, revenind cu ochii la hârtiile de pe masă.

Dar nu-l interesa cu adevărat, iar Ruth fu recunoscătoare pentru dezinteresul lui. Era unul dintre motivele pentru care se înțelegeau atât de bine. Își lăsau unul altuia libertatea necesară.

– Mă duc să fac un duș, spuse ea, ridicându-se în picioare. Iar apoi, am să dau câteva telefoane. Trebuie să obțin confirmarea camerei din Pollensa.

Rezemându-se de spătar, Steve se întinse alene.

– Iar eu am nevoie de-un stimulent. Am să-mi fac o cană de sangría...

– Și-ai s-o bei singur, îl întrerupse Ruth, pe un ton răutăcios.

Numai sangría era de vină. Oftă, în timp ce trecea prin apartamentul spațios, cu pardoseala de marmură, pentru a clăti paharele la bucătărie, înainte de a face duș. Sangría, șampania, spectacolele cu laser la căderea nopții și fabuloasele Zarzuelas – toate erau vinovate pentru amărăciunea ei.

– Ți-am spus că prea mult soare strică. Îți afectează și creierul.

Distrată, Ruth ridică privirea dinspre paharele pe care le spăla în chiuvetă. Steve tocmai închidea robinetul. Chiuveta se umpluse, iar apa se revărsa peste picioarele ei desculțe.

– Unde erai dusă? o întrebă el încet.

Ruth râse cu nervozitate.

– Îmi... îmi plănuiam traseul... în minte... spre Pollensa, spuse ea, grăbită să-și disimuleze stânjeneala.

– Hmm, nu cumva spre Sevilla? sugeră el sec, aplecându-se să șteargă apa de pe jos.

Ruth se dădu la o parte, cu respirația tăiată. Era pentru a doua oară în acea după-amiază când Steve menționa Sevilla – o coincidență cam prea mare. Dar, nu, era doar o asociație de idei. Mallorca făcea parte din Spania.

– Diseară luăm masa aici, sau în oraș? întrebă ea, în timp ce-i lua din mână buretele, storcându-l cu înverșunare în chiuvetă.

– Cred că, în situația creată, ar fi mai sigur în oraș, răspunse cinic Steve. În anumite perioade ale lunii, femeile mă îngrozesc.

Ruth scrâșni din dinți.

– Și după niște comentarii ca ăsta, te mai miri că alergi cu limba scoasă după câte o femeie cu care să-ți împarți nefericirea?

Steve râse, atât de nefiresc încât Ruth făcu ochii mari, surprinsă. În ochii lui nu se zărea nici undă de voie bună. Nu cumva îl atinsese într-un punct sensibil? Niciodată nu văzuse în el genul de bărbat pus pe însurătoare, dar...

– Iartă-mă, am fost cam insensibilă, spuse ea, amintindu-și că Steve lăsase în urmă un șir întreg de relații ratate. Era posibil ca Maria Luisa din Sevilla să fi însemnat și pentru el la fel de mult cât însemnase Fernando pentru ea.

– Nu, oftă Steve, probabil ai dreptate. Am meritat-o. Ia zi, ce-ai vrea să mănânci diseară? Bucătărie chinezească? Japoneză...?

– Ce-ai zice de o cină mediteraneană? zâmbi Ruth. Fructe de mare, în stil mallorcan, undeva pe plajă...

– Poate în port, cu o undă de eleganță pentru lansarea proiectului nostru la apă? glumi Steve, adăugând pe un ton conspirativ: pe banii firmei.

Ruth îl îmbrățișă, sărutându-l pe obraz.

– Vorba dulce mult aduce. Acordă-mi opt ore ca să mă pregătesc, și s-a făcut.

– Bine, rățușco urâtă, îți las tot timpul de care ai nevoie, dar înainte de-a pleca am să-ți torn pe gât cu de-a sila *sangría* aia: te-agăți de ale tale ca o scoică pe coca unei corăbii.

Continuând să râdă, Ruth intră în baie. Nu se agăța de nimic, era doar cam nervoasă la gândul că s-ar fi putut întâlni cu Fernando. Dar insula avea trei mii șase sute patruzeci de kilometri pătrați, după cum citise în ghidul turistic, iar șansele de a da peste el erau oricum infime. Nu avea nici un motiv de teamă.

– E superb aici! mărturisi încet Ruth, în timp ce ospătarul îi conducea spre o masă de lângă fereastră.

– Mă pricep la restaurante, declară Steve încrezător, așezându-se.

Restaurantul cu aer condiționat era decorat splendid, în stilul anilor treizeci, cu cromuri și catifele gri. Afară, portul

se întindea ca o constelație de luminițe ale ambarcațiunilor, dincolo de care luminile licăritoare din Palma scăldau palmierii și blocurile albe, făcându-le să arate și mai fascinant decât în timpul zilei.

Priveliștea îi amintea dureros lui Ruth de restaurantele și expoziția din Sevilla... Nu, nu mai putea continua așa, să trăiască la nesfârșit în trecut. Își alungă amintirile dureroase, concentrându-se asupra cuvintelor lui Steve, în timp ce privea un superb iaht alb lucios care acosta lângă ponton, la nici cincizeci de metri distanță de fereastra restaurantului.

– Știu că aici langustele sunt prohibitiv de scumpe, dar am o presimțire bună în legătură cu contractul ăsta.

Ruth făcu ochii mari, neîncrezătoare. Nu era posibil! Așa ceva nu putea să se întâmple! Nu, se înșela, categoric, nu era cu putință!

Fernando Serra, la fel de arătos ca întotdeauna, urmărea de pe punte manevrele de acostare. Era îmbrăcat cu pantaloni albi strâmți și o cămașă cu mâneci scurte, despre care Ruth știa că nu putea fi decât din mătase. Aproape că-i simțea sub degete textura fină, precum și căldura trupului lui musculos. La fel de ușor își amintea și mirosul, ca și cum chiar în acel moment l-ar fi ținut în brațe – o colonie scumpă, amestecată cu propria lui aromă mediteraneană, de mosc.

– Steve, murmură Ruth, după ce ospătarul le aduse băuturile.

Steve ridică privirea dinspre lista de bucate, așteptând-o să continue. Din locul unde stătea, nu putea să vadă iahtul, iar Ruth se bucura. N-avea să-l observe pe Fernando Serra, nici pe frumoasa lui însoțitoare. Observă neliniștită un chelner al restaurantului, cu o tavă de argint, mergând spre iahtul de la dearcader. Ducea pe tavă o frapieră cu o sticlă de șampanie și două cupe înalte. Puteau să ia cina la bord, sau să vină în local, după ce-și beau șampania.

– Da? insistă Steve, făcând-o să clipească din ochi.

Îi zâmbi vag. Nu știa pentru cine să-i pară mai rău – pentru ea însăși sau pentru el.

– Povestește-mi despre Maria Luisa, îi ceru, vorbind încet.

Steve făcu o mutră de parcă i-ar fi dat un pumn în nas. În acel moment, Ruth știu că frumoasa stewardesă nu fusese o oarecare în viața lui.

– Ce ți-a venit? întrebă Steve, surprins.

Ruth ridică din umeri.

– Mi-am adus aminte de Sevilla. Înainte n-am vorbit despre asta – despre aspectele personale ale călătoriei, vreau să zic. Acum, mi se pare un moment ideal ca să ne deschidem sufletele.

– De ce vrei să știi? continuă el, cam încurcat.

Ruth își coborî genele negre, jucându-se cu tacâmurile.

– Așa, pur și simplu, începu ea, după care se opri, pentru a trage adânc aer în piept. Probabil că nu-l mai ții minte pe tipul cu care eram la recepția de la Iberica...

– Ăla cu care ai avut o aventură?

Îl privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

– Cum Dumnezeu ai...?

– Haide, Ruth, mă crezi chiar tâmpit, sau ce? Zile-n șir nu te-am mai văzut, după petrecerea aia...

– Și nici eu nu te-am văzut pe tine, sublinie ea.

– Deci, eram amândoi destul de ocupați. Dar de ce ai adus vorba tocmai acum?

– Voiam să vorbim despre asta, nimic mai mult. A fost... a fost o aventură intensă. Stăteam împreună clipă de clipă. Râdeam, vorbeam și făceam dragoste cu fiecare ocazie, în cel mai spectaculos mod.

Oftă adânc, la gândul că toate acestea se pierduseră pentru totdeauna.

– Și pe urmă, dintr-o dată, totul s-a terminat. Călătoria a luat sfârșit și nu ne-am mai văzut de atunci.

Steve ridică din umeri, ca și cum cu puțin noroc ar fi putut expedia subiectul din câteva vorbe.

– Ascultă, nu văd ce legătură au toate astea cu mine și cu Maria Luisa. Dacă tu vrei să-ți speli rufele în public, am să te-ascult...

– Nu vreau decât să știu dacă ai iubit-o, îl întrerupse Ruth.

– Da, am iubit-o, recunoscu Steve fără tragere de inimă.

– Iubit, la trecut – asta înseamnă că n-o mai iubești?

Privi dincolo de el, spre iahtul unde cei doi râdeau sorbind șampanie pe puntea superioară. Ochii lui Ruth se umplură de lacrimi.

Steve îi luă mâna, peste masă.

– Ascultă, nu-ți stă în fire să arăți așa de abătută...

– Nu, nici nu sunt, zâmbi Ruth, strângându-i mâna. Dar... viața e atât de afurisită, iar povestea asta mă apasă pe suflet de când am plecat din Sevilla, și vreau să scap de ea.

Îl privi cu ochi mari, pe sub sprâncenele negre.

– Steve, ești nu numai partenerul meu de afaceri, ci și cel mai bun prieten...

– Și tu pentru mine, îi spuse el cu blândețe.

– ...și trebuie să știu unele lucruri, dacă ai iubit-o pe Maria Luisa, dacă o mai iubești... o mai iubești, nu-i așa?

Steve dădu din cap, iar Ruth continuă:

– Atunci, de ce, Steve? De ce ai lăsat-o să-ți scape?

Ridicând paharul cu șampanie la buze, Steve luă o sorbitură, plimbând băutura prin gură înainte de a o înghiți. Era un obicei care îi confirma lui Ruth că n-ar fi putut avea niciodată cu el o relație romantică. Dacă Fernando ar fi... Dar nu, Fernando Serra fusese prea perfect.

– Nu crezi că întrebarea asta ar trebui să i-o pui amantului tău? replică Steve, punând paharul pe fața de masă. Pentru că nu răspunsul meu te interesează, ci al lui.

Ruth dădu din cap.

– Ai dreptate. Dar asta nu se poate și tu ești singurul bărbat care mă poate ajuta.

– În ce scop? Nu-ți va folosi la nimic, să știi. Vei continua să porți bagajul ăsta emoțional peste tot, întrebându-te ce-ai spus, sau ce n-ai spus, de l-a alungat. Dar, înțelegi, eu sunt un fatalist. Cred că ce ți-e scris, în frunte ți-e pus. Așa

înfrunt eu viața. Anul trecut am iubit-o pe Maria Luisa, am crezut că și ea mă iubea. Și după Sevilla... nimic! Asta-i viața.

Ruth clătină din cap, deznădăjduită.

– Să înțeleg că nepăsarea asta e o atitudine generală a bărbaților?

– Nu pot vorbi decât în numele meu, preferă Steve să se eschiveze.

– Dar pe urmă nu i-ai mai telefonat, nu i-ai scris, nu i-ai trimis flori? Pentru numele lui Dumnezeu, Steve, ai iubit-o. Cum ai putut-o lăsa să plece?

Steve se aplecă spre ea, cu ochii plini de durere.

– Fiindcă, Ruth, draga mea, nu aveam de ce să ne agățăm. Sigur că i-am telefonat, i-am lăsat mesaje, toate prostiile pe care le fac bărbații în momentele de nebunie.

– Și flori?

– Flori nu.

– Nici scrisori de dragoste?

– Nici.

– Ei bine, după părerea mea, nu te-ai străduit, replică Ruth.

– Nici nu aveam de ce, insistă el. Nu înțelegi, tocmai asta e. Dacă și ea ar fi avut sentimente la fel de profunde pentru mine, n-ar fi fost nevoie de toate astea. I-am telefonat de mai multe ori, n-am găsit-o niciodată și i-am lăsat mesaje. Nu mi-a răspuns. Nu ținea destul la mine – e un adevăr simplu și dureros; pur și simplu n-o interesam destul.

Ruth se rezemă de spătar, cu mâinile încleștate în poală, atât de strâns încât o dureau. Numai asta dorise să știe de fapt, adevărul – că dacă Fernando ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi mutat munții din loc ca s-o aducă înapoi.

– E rândul tău, spuse încet Steve, vizibil afectat în continuare și fără să se simtă cu nimic mai ușurat pentru că mărturisea.

– Ce vrei să fac, să repet tot ce mi-ai spus tu?

– Dacă-ți închipui că te va ajuta cu ceva, repetă cât poftești.

Ruth oftă.

– Am vrut într-adevăr să vorbesc despre asta, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Se pare că mi-ai completat câteva goluri.

– Mă faci să mă simt prost. Era vorba să te ușurezi tu, nu eu. Vorbește, Ruth. Nu se știe niciodată, s-ar putea ca și eu să-mi descopăr niște greșeli.

– Cred că n-ai făcut nici o greșeală, răspunse ea resemnată. Cred că ai făcut tot ce puteai, dar nu a fost de ajuns, n-a fost să fie. La fel ca în cazul meu și-al lui Fernando, cred.

Privi din nou peste umărul lui Steve. Fernando și frumoasa lui însoțitoare se aflau încă la bord, râzând, distrându-se și bând șampanie în lumina lunii. Pe cât de romantic era scenariul, pe-atât de chinuitoare era scena – și totuși, Ruth se simțea silită s-o privească. Nu și-ar fi putut muta privirea nici cu prețul vieții.

– O, Doamne, cât l-am iubit, șopti ea, cu atâta emoție încât mâna lui Steve i-o cuprinse pe a ei peste masă, consolatoare. Atât de mult, Steve. A fost cel mai bun, cel mai minunat. A spus că mă iubea și dorea să rămân...

Clătină din cap cu deznădejde.

– Și n-am rămas... am crezut... Of, eram derutată, nu-mi venea să cred că se putea să ne îndrăgostim atât de repede. Cred că fapt voiam... să-l domin.

Steve râse.

– Nu e deloc tipic pentru tine.

Ruth fu nevoită să zâmbească, dându-i dreptate în sinea ei.

– Știu că în materie de afaceri pot fi destul de autoritară, dar cred că în privința lui Fernando nu mai eram decât femeie și nimic mai mult. Mi-a cerut să rămân, dar eu, din cine știe ce motiv, doream mai mult decât atât. Voiam să alerge după mine, doream o confirmare mai clară că mă iubea. Poate... poate chiar o cerere în căsătorie, de modă veche. Și n-am primit-o. Nu m-a căutat, nu mi-a trimis flori, nu mi-a scris...

Apucă strâns piciorul paharului și bău cu sete.

Steve zâmbi.

– Așa fetițo, îmbată-te și fii agresivă, știi că mă exciți.

Tensiunea se risipi și râseră amândoi, știind cât de absurdă era ideea.

– Altă teorie, propuse vesel Steve, făcând noi eforturi de a o înveseli. Nici n-am fost îndrăgostiți. Ne-a afectat doar euforia expoziției. Dacă Fernando Serra și Maria Luisa ar intra acum în restaurant...

Ruth se înecă și-și trânti un șervet peste față. Situația se transforma într-o comedie neagră.

– Ți-ai revenit? o întrebă Steve, cu un zâmbet larg, în timp ce Ruth se ștergea la ochi.

Dădu din cap, luând încă o gură de șampanie.

– Cred că ai dreptate. Până și Quasimodo ar putea să pară senzual într-un decor potrivit – o sufragerie în lumina lumânărilor, la Ritz, eventual, chicoti ea. Nu, poate că nu, dar înțeleg ce vrei să zici. La Sevilla era o atmosferă atât de emoționantă, încât cred că dragostea devenise inevitabilă, dar am și eu o teorie. Ne-am îndrăgostit de doi spanioli, deși Fernando era... și încă mai este mallorcan. A spus că există o deosebire... între spanioli și mallorcani, vreau să zic.

Îndruga verzi și uscate, cu bună știință, dar nu se putea opri. Nu se îmbătase, era doar puțin surescitată, probabil avea și febră. Între timp, frumusețea dispăruse sub punte, iar Fernando stătea rezemat de copastie, așteptând-o, cu privirea spre clădirile portului. Arăta mai tras, iar Ruth se întrebă dacă, între timp, se mai gândise măcar o dată la ea. El, unul, nu-i ieșise din minte nici un minut.

– Fernando era atât de mândru, continuă ea, de sexy, de fermecător și de...

– ...de japiță, încheie Steve în locul ei.

Ruth se strâmbă.

– N-am nevoie să-mi spui tu asta, dar îți mulțumesc că mi-ai amintit. Însă dacă el e așa, și tu ești la fel.

– Pentru că nu i-am dat mai multă atenție Mariei Luisa?

Steve clătină din cap.

– E o mică diferență. Am iubit-o pe Maria Luisa și am încercat. Fernando a făcut vreo încercare cu tine. Vezi să nu!

Se întrerupse, dându-și seama că o rănea.

– Iartă-mă, mormăi el, nu prea am tact, așa-i? Deci, cum era teoria aia a ta?

– Nu spuneam decât că ne-am îndrăgostit de doi străini. Spanioli, mallorcani, marțieni, orice. Sunt deosebiți de noi, atâta tot.

Steve își azvârli capul pe spate, râzând zgomotos. Nimeni nu-l învrednici cu vreo privire – se aflau în Spania, una dintre cele mai zgomotoase țări ale lumii. Ruth profită de ocazie pentru a accentua:

– Vezi, tocmai asta voiam să spun. Nimeni nu se uită la tine, când ragi așa ca un măgar. Dacă eram în Knightsbridge, acum toți ar fi țistuit din limbă în cor. Nu sunt la fel ca noi. Om fi noi cu toții europeni, dar totuși suntem atât de diferiți.

– Vive la Différence! chiui Steve.

Un om de la masa vecină îi repetă cuvintele, cu accent străin, iar Ruth ridică paharul într-un toast, zâmbindu-i.

– Vezi, șopti ea, revenind spre Steve, în Anglia nici vorbă de așa ceva. Suntem prea încorsetați. Fernando și Maria Luisa sunt, totuși, altfel decât noi.

– Și ce legătură are asta cu dragostea?

De pe buzele ei scăpă un oftat întretăiat, în timp ce se juca din nou cu tacâmurile.

– Nu sunt sigură. Dar mă tot gândesc că trebuie să existe un motiv logic pentru care Fernando a renunțat la mine atât de ușor...

– Ce perversă ești! Tipic pentru o femeie. Ce anume te oprea să te ții tu după el, o mândrie femeiască ilogică?

– Posibil, consimți Ruth. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Fernando și Maria Luisa ne-au părăsit pe amândoi, ceea ce s-ar putea să aibă o legătură cu cultura și cu obiceiurile lor, cu ceva ce noi n-am înțeles, cu vreo greșeală pe care am făcut-o pe undeva.

Steve pufni:

– Am luat totul prea în serios, asta a fost greșeala noastră, iubito. Amândoi vorbim despre iubire, dar ăștia doi erau mult mai deștepți decât credeam. Ei luau Sevilla așa cum e – adică, fără nici o legătură cu iubirea. N-a fost decât un capriciu.

Adevărul acestei declarații brutale umplu ochii lui Ruth se lacrimi. Iubire. Fernando o spusese, o spusese și ea și, de fapt, totul se reducea la folosirea greșită a celor mai prețioase câteva cuvinte ale limbii universale – te iubesc!

Steve se întinse peste masă, luându-i o mână între ale lui.

– Știi, între dragoste și iubire nu e doar o linie subțire ca firul de păr. Este ditamai prăpastia. Am fost îndrăgostit de multe ori la viața mea, și nimic nu s-a comparat cu durerea de acum. Pe Maria Luisa am iubit-o...

– Și eu l-am iubit pe Fernando, insistă Ruth, clătinând din cap, cu valurile de păr mătăsos unduindu-i-se în jurul feței.

Și încă îl mai iubea. O știa cu cea mai crudă certitudine. Fernando era afară, dincolo de fereastră, distrându-se cu o femeie frumoasă pe iahtul lui de lux, iar ea suferea, cu o disperare, o durere și o invidie pe care nu i le-ar fi dorit nici celui mai neîmpăcat dușman. Iubire sau nimic. Ruth alesese. Iar nimicul era o singurătate fără margini.

– Dar încă mă mai agăț de speranța că m-am înșelat, continuă Steve, că n-am iubit-o, că am fost doar îndrăgostit.

Tăcu o clipă, abătut.

– Însă mă îndoiesc că o voi ști vreodată cu siguranță, pentru că niciodată n-am s-o mai văd și nu pot afla adevărul decât ajungând față în față cu ea.

Ruth păli, iar inima i se opri în piept, pe când privea din nou afară. Fernando și însoțitoarea lui se pregăteau să debarce. El o ținea de cot ca s-o ajute, gentlemanul desăvârșit dintotdeauna. Foarte, foarte curând, taina vieții avea să fie dezvăluită, iar Ruth ar fi preferat să cunoască taina morții.

– Ești cam fatalist, nu-i așa? șopti ea cu febrilitate, făcându-l pe Steve s-o privească nedumerit. Doamne sfinte, Steve, după noaptea asta, va trebui să depui jurământul de virtute – să te călugărești...

– Ce ți-a intrat în cap? râse Steve ezitant.

– Șampania – mi s-a urcat la cap. Ai comandat doar o sticlă? Avem nevoie de mai multă, de o damigeană întreagă...

– Ruth, tremuri...

– Am să mor, Steve! scrâșni ea dramatic. Vreau să mor!

Închise ochii, mușcându-și buza, în timp ce se ruga să scape din acel iad.

– Nu fi proastă, ai băut prea mult vin, atâta tot.

Ruth clătină din cap, deschise ochii și văzu că inevitabilul se întâmplase. Erau acolo, în restaurant, iar Fernando conversa amical cu șeful de sală. Foarte curând, aveau să fie conduși la masă – și nu mai era liberă decât una singură, rezervată, în spatele lui Steve.

– Steve, șopti ea cu voce zguduită, am vrut să-ți vorbesc în seara asta despre Fernando fiindcă... fiindcă la scurt timp după noi, a venit și el aici.

Steve înălță din sprâncene, mirat, șoptind neîncrezător:

– E aici?

Ruth abia izbuti să dea din cap.

– Și, aproape sigur, se va așeza la masa alăturată.

– Vrei să plecăm?

– Prea târziu! scânci ea.

Cei doi se apropiau. Fernando încă n-o văzuse. Era îngrozitor.

– Sărăcuța de tine, o consolă Steve, cu acel zâmbet băiețesc care de obicei o înveselea, dar acum era atât de deplasat și zadarnic. Nu-ți mai rămâne decât să privești adevărul în față – s-ar putea să nu fie atât de rău pe cât crezi. Curaj, fruntea sus! Timpul le vindecă pe toate...

– Nu fi așa de nesimțit! scrâșni Ruth.

Steve zâmbi:

– Unde ți-e simțul umorului?

– În drum spre același loc unde va ajunge și al tău când vei vedea cu cine e Fernando. Ești gata pentru ce urmează, Steve?

Sosise momentul, iar Ruth se ridică în picioare, atât de nervoasă și încordată încât fu cât pe ce să tragă după ea fața de masă din damasc. Fernando se opri locului, iar fermecătoarea lui însoțitoare aproape că se ciocni de el.

În pragul unui șir de hohote isterice, Ruth își spuse că ar fi trebuit să filmeze scena. Niciodată nu puteai privi în același timp trei persoane ajunse într-o situație penibilă, fără să-ți scape vreun amănunt.

– Fernando! exclamă ea, cu o veselie exagerată. Ce plăcere să te revăd...

Undeva, dincolo de golful Palma, o fiesta era pe cale să înceapă, cu obișnuitele rafale de rachete asurzitoare.

– Și pe tine, Maria Luisa. Dar e de-a dreptul fantastic! Suntem din nou ca la Sevilla.

– Sfinte Sisoe! gâfâi sufocat Steve.

Capitolul 3

Toți ceilalți oameni din restaurant se estompară printre cromuri și catifele. Nu mai existau decât două persoane, în întreaga lume. Singurul gând al lui Ruth era comprimat într-un ghem de deznădejde, dar el, bărbatul pe care încă îl mai adora, la ce se gândea? Ruth nu putea decât să deducă. La oroarea pură de a se pomeni față în față cu o fostă amantă, în prezența celei actuale.

După ce surprinderea și oroarea se risipiră, ochii lui Fernando rămaseră reci, inexpresivi, iar Ruth, în timp ce îndruga nimicuri cu o voce pe care abia dacă și-o mai recunoștea, îl văzu aruncând o privire piezișă, îngrijorată, spre femeia de lângă el. Maria Luisa era imobilizată de șoc, cu ochii sticloși, ațintiți spre chipul lui Steve. Când Ruth reuși să-și înfrâneze turuiala prostească se lăsă o tăcere penibilă, după care interveni Fernando.

– Trebuie să luați cina cu noi, desigur, propuse el calm și se întoarse către ospătar, dar înainte de a-i cere o masă mai potrivită, spre stupoarea tuturor, Maria Luisa scoase un țipăt brusc de protest și se răsuci pe călcâie, luând-o la fugă din restaurant.

Acționând rapid, Steve se scuză și porni grăbit după ea. Fernando, încruntat, era gata să-i urmeze, când Ruth îl atinse pe braț, oprindu-l.

Se priviră. Nu era nimic de spus. Știau amândoi că Steve și Maria Luisa se cunoșteau de anul trecut.

Ruth se așeză pe scaun, cu puterile secate de tot ceea ce se întâmplase. Nu știa ce să spună, ce să facă, și chiar dacă ar fi știut, nu era în stare să acționeze. Fernando se așeză pe locul eliberat de Steve, întorcându-se să-i vorbească rapid ospătarului în catalană, după care reveni spre ea.

– Deci, te afli în Mallorca. Pentru ce?

Glasul îi era sec, nepreocupat de răspunsul ei. Inima deja amorțită a lui Ruth îngheță.

– Pentru muncă, răspunse ea încet, căutând în adâncurile ochilor lui ceva care să amintească de ceea ce însemnaseră unul pentru altul, la Sevilla. Spre marea ei durere, nu găsi nimic. Stăpânindu-se, prezentă pe scurt motivele venirii pe insulă, în timp ce Fernando o asculta, dând din cap ocazional.

– Poate am cum să te ajut. Cunosc multă lume în Mallorca și...

– Avem și noi destule relații, se grăbi ea să-l întrerupă; n-ar fi suportat să se mai întâlnească. Dar... îți mulțumesc pentru ofertă.

– Faci dragoste cu el?

Întrebarea, pronunțată atât de calm și totuși atât de neașteptată, șocant de brutală, îi tăie lui Ruth respirația.

– Cu chelnerul care se învârtește pe-aici? întoarse ea capul spre ospătar, ca și cum l-ar fi studiat.

Ochii negri ai lui Fernando Serra se îngustară cu furie, apoi îl fixară pe chelner. Comandă vin și un sortiment de tapas ca aperitive, după care reveni spre ea.

– Cred că m-aș fi putut aștepta la un asemenea răspuns din partea ta, dar totuși...

– Dar totuși, îl întrerupse Ruth, iritată, ai găsit de cuviință să pui o întrebare atât de deplasată. Nu mi-am pierdut simțul umorului de când nu ne-am mai văzut, Fernando, dar tu, da.

Observă că pierduse mult mai mult. Îi lipsea o anumită exuberanță. Se întrebă dacă nu cumva era efectul presiunilor profesionale.

– Nu găsesc nimic de râs în ideea că întrebarea mea se referea la ospătar, și nici în privirea pe care i-ai aruncat-o. Nu, seara asta n-are nici un haz, Ruth, nu e decât extrem de jenantă.

– Da, este într-adevăr jenantă, nu-i așa? încuviință ea sarcastic. Ieși în lume cu cea mai proaspătă amantă și dai nas în nas cu ultima – deși mă îndoiesc că am fost ultima.

– Mă rog, sunt sigur că și tu ai călcat de câteva ori pe de lături, de-atunci. Din câte-mi amintesc, n-ai întârziat deloc pe linia de start, când semaforul a trecut pe culoarea verde.

Ruth nu comentă, pentru că remarca era meritată.

– Deci, răspunde-mi la întrebare, insistă Fernando, după ce chelnerul le turnă vinul, iar un altul puse platoul cu tapas în mijlocul mesei. Faci dragoste cu partenerul tău de afaceri, care, ca să-ți dovedesc că nu mi-am pierdut simțul umorului, ți-e și partener de pat? continuă el, fără să zâmbească.

– Nota zero pentru umor, Fernando, și de asemenea pentru originalitate. Acum e rândul meu să fiu indiscretă: te privește cu ceva dacă mă culc cu partenerul meu?

– Absolut cu nimic, replică el rece, după care adăugă crud: oricum, nu pentru mine te întrebam.

– Atunci, pentru cine?

– Pentru Maria Luisa.

Cu un zâmbet răutăcios, Ruth vârî în gură o măslină umplută.

– Și de ce te-ar interesa atât de mult aventurile trecute ale actualei tale prietene? Pe lângă fiorii la mâna a doua, adică.

– Nu mă interesează fiorii la mâna a doua, replică el calm. Am făcut excepție o dată și a fost o lecție bine asimilată.

– Amândoi am învățat anumite lecții în Sevilla, Fernando, consimți ea cu durere. Și am făcut greșeli. Eu am greșit având suficientă încredere în tine ca să-mi deschid inima în legătură cu fostul meu logodnic. Nici o clipă nu m-am gândit că, dacă ne-am întâlni din nou, mi-ai arunca-o în față, fără să-ți pese ce simt.

Era străbătută de un tremur mărunt, nervos. De ce erau atât de cruzi unul cu altul? Cândva, se iubiseră.

O clipă, gâtul lui Fernando se înroși.

– Îmi pare rău, murmură el, pe un ton destul de convingător. Totuși, Ruth își păstră prudența.

– Atunci, cu ce te privește trecutul Mariei Luisa? Știi în mod clar că ea și Steve au avut o legătură, dar ce-are asta a face cu faptul că iau cina cu partenerul meu, nu înțeleg.

– Nu te-am întrebat dacă iei cina cu el. Te-am întrebat dacă te culci cu el, și de vreme ce ai făcut tot posibilul să eviți un răspuns direct, trebuie să presupun tot ce poate fi mai rău – sau mai bine, în funcție de punctul de vedere.

– Iar punctul tău de vedere care e?

– Cred că sare în ochi. Nu simt nimic pentru Steve Cannock, dar țin foarte mult la Maria Luisa. Nu vreau să sufere.

În timp ce vorbea, ochii i se îngustară ca două așchii de cărbune.

Inima lui Ruth se înmuie în piept. Era clar, Fernando Serra nu ținuse niciodată la ea cu adevărat.

– Deci, ai vrea să crezi că Steve trece prin chinurile unui mare amor cu mine? se sili ea să întrebe, înfruntându-și durerea.

– Aș fi încântat să știu că așa e, răspunse el, cu subînțeles. Atunci, Maria Luisa și cu mine am putea să ne vedem de viața noastră.

Cu o mână tremurătoare, Ruth ridică paharul de vin la buze. Își trăiau viața împreună, Fernando și fosta iubită a lui Steve. Cine-ar fi crezut că soarta putea servi asemenea ironii în porții duble?

– Mă rog, sunteți liberi să vă vedeți de viața voastră, răspunse ea încet. Maria Luisa nu are de ce să se teamă de Steve.

Părea mărturisirea voalată a unei relații intime între ea și partenerul ei. Fernando Serra putea crede ce poftea, fiindcă acum nimic nu mai putea aduce înapoi măcar ceva vag asemănător cu ceea ce trăiseră la Sevilla.

– Dar de tine? De tine am vreun motiv să mă tem?

Glasul său scăzut, ușor timbrat, o făcu pe Ruth să se mire de cruzimea lui. Acesta era un Fernando diferit de cel pe care-l iubise cu atâta pasiune. Se schimbase, ceea ce nu era deloc spre lauda Mariei Luisa. Poate că Steve scăpase ca prin urechile acului.

– Niciodată n-ai avut de ce te teme de mine, Fernando, răspunse ea încet, încercând să-și ascundă durerea din ochi. Dar, dacă ești atât de îngrijorat pentru Maria Luisa, înseamnă că ocupă un loc special în viața ta?

– Da, e foarte importantă pentru mine, răspunse el, cu un oftat greu.

Se lovea singură, se autopedepsea, nu se putea abține.

– Și... și vă veți căsători?

Dintr-o dată, îi trecu prin minte că era posibil să fie deja căsătoriți. Își ținu respirația.

– Nu sunt genul care să se însoare, răspunse el într-un târziu.

Ruth reîncepu să respire, parțial ușurată că Fernando nu-și luase nici un angajament față de Maria Luisa, dar și întristată de ceea ce știa deja. Într-adevăr, nu era genul care să se însoare.

– Nici eu, ripostă ea, într-o încercare ridicolă de a echilibra balanța.

– Dar Maria Luisa și cu mine locuim împreună, continuă Fernando, spre mâhnirea ei. Într-adevăr, puțin îi păsase de ea!

– Mă bucur să aud, răspunse Ruth înțepată. Acum, ar fi timpul să mă întorc în apartament.

– Încă nu ai mâncat.

– Nu-mi mai e foame.

– Locuiești în același apartament cu partenerul tău?

Ar fi fost minunat să-i pună atâtea întrebări pentru a o reține acolo, dar Ruth se îndoia. Fernando căuta doar să-și ocupe timpul cu ceva, până la întoarcerea Mariei Luisa.

– De câte dovezi ai nevoie, Fernando? întrebă ea crispată. Parcă stabiliserăm deja că Steve și cu mine nu suntem decât parteneri de afaceri.

– A, dar trebuie să fiu sigur, înțelegi, fiindcă am unele îndoieli și te asigur că, în parte, unul dintre motivele pentru care aș vrea să știu e respectul față de mine însumi.

Ruth înălță o sprânceană, întrebătoare, murmurând doar atât:

– Continuă.

– Nu-l prea simpatizez pe Steve...

– Nu-l cunoști! replică indignată Ruth.

– Într-adevăr, nu-l cunosc și nici n-o doresc, dar mă intrigă. Văd un bărbat nu foarte înalt, destul de agreabil la vedere dar șters, nu prea interesant, nu prea senzual...

– Unde vrei să ajungi, Fernando? scrâșni ea enervată.

Ochii li se întâlniră, ai ei reci și ostili, ai lui întunecoși și de nepătruns.

– Ce anume ai găsit la el, ce eu nu ți-aș fi putut da? o întrebă, pe un ton surd care o cutremură mai tare decât dacă ar fi strigat la ea.

– Nici măcar nu te interesează cu adevărat, nu-i așa? Vrei doar să-ți măgulesc amorul propriu, spunându-ți că nu se compară cu tine.

În sfârșit, Fernando zâmbi.

– Desigur. Am și eu mândria mea.

– Da, știu, și eu o am pe a mea, dar nu merge până la a te întreba cum se compară Maria Luisa cu mine. Găsesc așa ceva de prost gust, declară ea ridicându-se în picioare și luându-și poșeta, cu o mână tremurătoare, de pe scaunul alăturat. Și acum, dacă mă scuzi...

– Te conduc până la apartament...

– Nu e nevoie, insistă Ruth. Cunosc drumul și nu e departe.

– A început fiesta. Străzile vor fi aglomerate...

– N-am să pățesc nimic! îl întrerupse ea tăios, cu ochii îngustați amenințător. Și nu crezi că ar trebui s-o aștepți aici pe Maria Luisa...?

Chelnerul reveni la masă, iar Fernando se ridică să-i vorbească. Era o ocazie ca Ruth să scape, dar trebuia să achite consumația. Își căută cardul în poșetă, dar deodată mâna lui Fernando o apucă de încheietură și fu condusă cu forța afară din restaurant.

– N-am plătit...

– Nu mă jigni.

– Nu aștept să-mi plătești...

– Nu aștepta nimic de la viață și nu vei avea nici o dezamăgire, mârâi el, strângând-o dureros de cot.

– Vai, câtă profunzime! E deviza ta personală?

– De când te-am cunoscut pe tine, la Sevilla, da.

Ruth fu cât pe ce să cadă de pe treptele restaurantului. Inima îi bătea atât de haotic, încât abia îi putea înțelege cuvintele. Era primul semn că Sevilla însemnase ceva pentru el. Dar... nu. Dacă ar fi ținut la ea, n-ar fi lăsat-o să-i scape printre degete.

– Pe-aici, scrâșni Fernando, luând-o de mână. Dacă nu vrei să ajungi în apele Mediteranei.

Ruth aproape că-și pierduse simțul de orientare; se ținea doar după el, poticnindu-se pe sandalele cu tocuri înalte.

– Unde e apartamentul în care stai cu amantul tău?

Smulgându-și mâna dintr-a lui, Ruth intonă sarcastic:

– La "Calle del Paraiso".

Era dureros de vitează!

– Trăiești cu el în paradis, hai? ripostă Fernando, la fel de tăios.

– A fost o ironie, cum bine știi, și e timpul să înțelegi odată că Steve și cu mine nu...

Deasupra capetelor lor explodă o rachetă, făcând-o pe Ruth să scoată un țipăt de spaimă. Fernando o cuprinse în brațe, iar ea își îngropă fața în cămașa lui, pe când deasupra izbucnea un foc de artificii. Cămașa era într-adevăr de mătase, moale și senzuală, lăsând să i se simtă căldura

trupului. Ruth se retrase, tremurând, cu ochii mari și încețoșați și buzele despărțite de tulburare. Fernando îi dădu drumul, aproape ca și cum și pe el l-ar fi dominat amintirile.

– Mai... mai bine întoarce-te la restaurant... Maria Luisa...

– Iahtul meu e acolo, răspunse el, aspru. Pe moment, sunt mai preocupat de tine. Maria Luisa e localnică, tu nu ești. Vreau să ajungi cu bine acasă.

Fără să mai discute, Ruth murmură denumirea blocului de apartamente. În jurul lor domnea un întreg vacarm, copii care țipau de emoție, petarde explodând pe malurile golfului. Tineri deghizați în demoni se zbenguiau pe stradă, răcnind din răsputeri. Începuse s-o doară capul, dar îi mai trecu, când Fernando o conduse prin mulțime spre străzile lăturalnice, relativ liniștite.

– Pentru cât timp ai venit? o întrebă el, din mers.

Ruth păstra distanța, dar nu avea nici o putere împotriva aurei care îl înconjura.

– Pentru atâta timp cât va fi necesar ca să-mi termin treaba, răspunse ea cu falsă indiferență.

– În legătură cu relațiile, să știi că am vorbit serios. Dacă pot face ceva pentru tine, nu trebuie decât să mi-o ceri.

Ruth se mai relaxă. Așa era normal să fie reîntâlnirile dintre foștii amanți, normale, fără animozități. Din păcate, una ca asta nu se putea, își spuse ea, cu amărăciune. Fernando nu i-ar fi putut fi niciodată un prieten asemenea lui Steve. Cu el, era sau iubire sau nimic – deci, nu mai rămânea decât nimicul.

– Îți mulțumesc, am să țin minte.

Nici nu se gândea.

– Vrei o cafea înainte să intrăm? o întrebă el.

La parterul blocului se afla o cafenea, cu mesele și scaunele metalice albe scoase pe trotuar. Era plină de oameni veseli, care cântau la chitare și tamburine. Ruth ar fi dorit nespus o cafea și un brandy, ca să pună capăt acelei nopți stânjenitoare, dar mai mult voia să-și ia rămas bun și să scape, iar veselia celor din jur nu făcea decât să-i accentueze stresul.

– Nu, mulțumesc, e târziu...

– Pentru englezi, zâmbi Fernando, făcând inima lui Ruth să bată mai tare. Noi, mallorcanii, abia la ora asta începem.

Un rezumat perfect al deosebirilor dintre ei, își spuse ea, nefericită. Trăiau în două lumi total diferite.

Coborî privirea spre mâna pe care Fernando o ținea întinsă.

– Cheile, o zori el, mișcându-și degetele.

Ruth clătină din cap.

– Mă descurc și singură...

– Cheile, Ruth.

I le dădu fără să-l mai contrazică. Întotdeauna fusese un gentleman desăvârșit. Îl urmă spre lift, îngrozită la gândul că acesta putea fi gol.

Și era gol, la fel de gol cum îi fusese ei capul în Sevilla, când își permisese să se îndrăgostească atât de ușor!

– Unde vei locui la Pollensa?

– La Pollensa? îngăimă ea, apăsând pe buton. De unde știi că mă duc la Pollensa?

– Tu mi-ai spus, adineaori. Partenerul tău se ocupă de turiști și avioane, aici în Palma...

– Da, da, acum îmi amintesc.

Era zăpăcită, din cauza șocului, fără îndoială.

Când ieșiră din lift, se întoarse spre el.

– Zău că nu era nevoie să vii până aici.

– Deja am ajuns foarte departe, replică el enigmatic, în timp ce se întorcea; deschise ușa apartamentului și îi făcu loc să intre. Înainte de a-mi oferi ceva de băut, refuz...

– Nici nu aveam de gând, se grăbi Ruth să-l întrerupă.

Fernando ridică din umeri.

– Iar eu nici nu mă așteptam. Am glumit. Repede ai mai uitat...

Ruth se înroși la față, mușcându-și buzele.

– Da, în ultima vreme viața și-a accelerat ritmul.

– Sunt de acord.

Deodată, mâna lui se ridică deasupra ei, proptindu-se de tocul ușii. O poziție perfectă pentru a se rezema ca s-o sărute, își spuse Ruth înnebunită, în ardoarea momentului. Dar Fernando n-o făcu, iar inima ei își încetini bătăile, se repezi din nou în galop, intră în panică și fu cât pe ce să încremenească.

– Îmi spui ceva?

Făcu o scurtă pauză, calculată precis pentru a-i ridica temperatura la un nivel alarmant.

– Dormi bine noaptea, *querida*?

Dintr-o dată, glasul îi devenise îngrozitor de răgușit și amenințător.

– *N... no problema*, răspunse ea cu atâta nervozitate, încât fu convinsă că i se simțea mirosul fricii. Tonul lui nu-i plăcea deloc; o speria.

– Mă surprinzi, Ruth, zău că mă surprinzi.

În glasul lui se simțea sarcasmul.

– Se vede că Steve ăsta are talente ascunse. Credeam că numai eu pot să te satisfac; așa mi-ai spus, odată; ai spus că sunt singurul care te-a făcut vreodată să...

– Taci din gură! izbucni Ruth, cu ochii plini de lacrimi.

– Te simți prost? Cândva, discutam despre absolut orice...

– Cândva! repetă Ruth pe un ton insistent. Cândva, dar nu acum.

– Nu, acum îl ai pe Steve Cannock, scrâșni el, lăsându-și mâna să cadă pe lângă trup. Și poate că și înainte l-ai avut.

– Ce... ce vrei să spui?

– Mă rog, cred că încep să înțeleg cum lucrați voi doi. Acum trăiți împreună, există toate șansele s-o fi făcut și înainte de Sevilla...

– Nu-i adevărat!

– Nu? Ba eu cred că da, cred că v-ați înțeles să vă luați alți amanți când simțiți nevoia, dar vreau să te previn, *querida* – mie nu-mi plac jocurile de soiul ăsta; sunt dureroase și dăunătoare pentru ceilalți...

Îl lovise, deci însemna că ținea la ea... Îi crescu inima, dar imediat se prăbuși, când Fernando continuă pe un ton amenințător:

– Spune-i amantului și partenerului tău de afaceri, când se întoarce, că am să-l distrug dacă se mai atinge de Maria Luisa cu un singur deget. Ai înțeles?

Lui Ruth îi venea să moară. În acel moment al adevărului, ar fi preferat s-o lovească un trăsnet, făcând-o scrum. Într-adevăr, lui Fernando nu-i plăceau jocurile de acel gen, dar nu pentru sine – emoțiile lui erau intangibile. O ocrotea pe neprețuita lui Maria Luisa. Îl îngrijora sincer soarta ei, iar la asta Ruth nici nu voia să se gândească.

– Nu... n-am să-i spun nimic de soiul ăsta, Fernando Serra, pentru că problemele tale te privesc numai pe tine, murmură ea, cu o voce jalnic de răgușită. Dar ține minte un lucru, înainte de a o face pe mafiotul cu Steve Cannock. Încă nu a venit acasă, și nici scumpa ta Maria Luisa nu s-a întors, deci mi-e foarte clar că deja e prea târziu!

Tremurând, văzu cum ochii i se înnegurau primejdios. Pumnii i se strânseră pe lângă trup. Niciodată nu-l mai văzuse stăpânit de furie. Ochii ei licăriră cu nervozitate, așteptând izbucnirea.

– Atunci, amândoi avem de rezolvat câte o problemă, scrâșni el aspru.

– Nu! Eu n-am nici o prob...

– Ba ai! Fiindcă, dacă nu-ți ții amantul cât mai departe de ea, o să zburați de pe insula asta de două ori mai repede decât rachetele de-afară! E clar?

– Cât se poate de clar! răspunse ea rece, cu ochii la fel de înghețați ca ai lui.

Nu mai era nimic de spus, nici de făcut. Ruth desprinse cheile din mâna lui și se întoarse să intre în apartament. Dintr-o dată, se simțea incredibil de obosită, o dureau toate oasele, iar capul îi vâjâia în efortul de a-și stăpâni lacrimile.

Fernando Serra o apucă de braț și o trase înapoi. Mâna lui, caldă și puternică, îi prinse strâns bărbia.

– Câtă răceală... șopti el. Și totuși, cândva, erai numai căldură și senzualitate. Nu ți-era teamă că partenerul tău avea să facă ceea ce i-a făcut Mariei Luisa, fiindcă nu ai inimă. Tu și acest Steve vă meritați unul pe altul. Vedea-v-aș pe amândoi arzând în focurile iadului!

Șocată, Ruth nu se putu clinti din loc. Cruzimea lui o năucise atât de tare, încât nu mai avea putere să se apere.

Fernando își coborî capul, iar Ruth se încordă, rezemată de tocul ușii. O, Doamne, nu! Închise ochii, pregătindu-se. Dacă buzele li se atingeau, în veci n-avea să-i mai poată ascunde adevărul...

Nu simți căldura buzelor lui, ci altceva, rece și dur. Deschise brusc ochii, pentru a vedea în fața ei chipul lui Fernando – al unui alt Fernando, pe care nu-l mai cunoștea. Cu o expresie batjocoritoare, plimba cheia apartamentului peste buzele ei.

– Ai vrea tu să am curajul de a te săruta, *querida*, mârâi el, dar am și eu principii și un anumit nivel de decență,

care pentru mine sunt mult mai importante decât un moment de slăbiciune, ca să-ți dovedesc că sunt imun.

Îi îndesă cheia în palma umedă, se răsuci pe călcâie și plecă. Ruth rămase cu privirea pe urmele lui, amorțită, fără putere să țipe, să se apere, să mai simtă ceva.

– Dar e ridicol! protestă Ruth. Știu că partenerul meu a rezervat camera, sub numele companiei, iar ieri am telefonat pentru a mi se confirma rezervarea. Cu dumneavoastră am vorbit, vă recunosc glasul.

Tânărul de la recepție clătină din cap cu îndărătnicie.

– Cred că vă înșelați, *senorita*.

– Ba nu mă înșel deloc! Am și un fax...

Căută în geantă. La naiba, doar nu se putea să-l fi lăsat la Palma! Ba se putea, și încă foarte ușor! În noaptea trecută, își pierduse capul cu totul.

– Bine, spuse ea resemnată, deci a avut loc o încurcătură – se mai întâmplă. Închiriați-mi alt apartament.

– Toate sunt ocupate. Regret.

Ruth îl privi lung, nevenindu-i să creadă. Arăta jenat, într-adevăr, dar nu părea deloc să regrete.

– Ocupate? repetă ea, cu neîncredere. E imposibil! Aveți mii de locuri...

– Și toate s-au ocupat, *senorita*. Uitați că suntem în plin sezon.

Era palidă de oboseală. Avea nevoie să stea cel puțin trei zile, iar gândul de a face mereu naveta între Pollensa și Palma... Nu, nici nu intra în discuție.

– Și nu... nu-mi puteți recomanda alt loc? întrebă ea cu voce slabă, dându-și la o parte de pe frunte părul răvășit de vânt.

– Îmi pare rău. Nu există nici unul. Toată Pollensa este plină... Avem festivalul de muzică...

Tânărul lăsă fraza în aer, cu un gest de neputință.

În adâncul sufletului ei fremăta o anumită bănuială – dar nu, așa ceva nu era posibil. Cu siguranță, nu greșise când făcuse rezervarea, iar apoi aceasta i se confirmase. În seara trecută, apartamentul fusese liber – iar acum nu mai era.

Ruth ieși în lumina soarelui, întrebându-se ce putea face; peste câteva minute de gândire, știu.

În timp ce mergea încet cu mașina prin complex, văzu mai mute inscripții Se aquila – "De închiriat".

"Fernando Serra, rău ai mai dat de dracu'!" îl amenință ea în sinea ei, pe când revenea în fața recepției. De astă dată, n-avea să se mai lase dusă de nas. Dacă trebuia să-l cumpere pe nesimțitul de recepționer avea s-o facă. Ruth era hotărâtă să afle adevărul și să treacă la fapte.

Capitolul 4

O costase, și nu doar câteva mii de pesetas. Obligația de a face așa ceva o costase propria ei mândrie. Ei bine, cu puțin noroc avea să-și scoată investiția.

Conducea fără teamă pe un drum desfundat și îngust, șerpuind pe o pantă accentuată, printre brazi, încă furioasă că Fernando putuse face așa ceva. Imediat ce-și deschisese punga, recepționerul deschisese și el gura. Fernando Serra îi ceruse să-i spună că nu aveau locuri!

Casa Pinar era ușor de găsit, aflându-se la capătul drumului. Ruth sări jos din jeep în fața porților masive, din fier forjat. Părea o adevărată fortăreață, cu ziduri înalte de piatră. Ruth tocmai se pregătea să zgâlțâie gratiile porții, când aceasta, cu un dangăt și un bâzâit, se deschise automat.

Opri în fața conacului masiv de piatră, în stil maur, unde locuia Fernando Serra – împreună cu Maria Luisa, desigur.

– Cât te-a costat?

Ruth se răsuci în loc, spre Fernando, care apăruse ca din pământ. Nu părea deloc surprins s-o vadă.

– Ce... ce vrei să spui?

Dintr-o dată, își simțea gâtlejul incredibil de uscat. Fernando purta un tricou și o pereche de pantaloni scurți albi, iar în mână ținea o rachetă de tenis – un sport pentru doi parteneri, cel puțin! N-ar fi trebuit să vină. Privi îngrijorată în spatele lui, căutând-o pe Maria Luisa.

– Nu-i aici, spuse el cu o ironie din care se simțea că-i ghicea perfect gândurile. A plecat pentru câteva zile. Cât te-a costat?

– Ce?

– Mita.

– Care mită? întrebă Ruth, fără a-și putea stăpâni roșeața.

– Adu-ți aminte, am discutat cândva despre asta – etica mituirii pentru a-ți atinge scopurile. Insistai cu îndărătnicie că ai fi făcut-o...

– În situații pe viață și pe moarte, îl întrerupse ea. Vorbeam despre răscumpărări, iar eu am spus că aș plăti oricât pentru a salva viața...

– Ai spus că ai plăti oricât pentru a-mi salva mie viața, îi aminti el, cu o licărire amuzată în ochi, care o înfurie și mai rău. Fiindcă erai de părere că meritam.

– Lucrurile se mai și schimbă, Fernando. În momentul de față, pentru viața ta nu m-aș despărți nici măcar de un peseta fals.

Fernando râse.

– Dar te-ai despărțit de câțiva, ca să descoperi unde locuiesc. Sunt măgulit.

Ar fi trebuit să știe că tâmpitul de recepționer avea să-l informeze – pentru a-și salva pielea, desigur. Probabil se repezise la telefon imediat ce ea ieșise ca o furtună. Nu era de mirare că porțile se deschiseseră de la sine, iar Fernando nu păruse deloc surprins s-o vadă. O așteptase.

– Într-adevăr, recunoscu ea sfidător. Dar nu te simți flatat. A meritat, ca să-ți spun ce canalie ești. Așa că, poftim: ești o canalie, o lichea fără șira spinării. Și deja mă simt mai bine, continuă ea, cu un zâmbet dulce. Acum, am să mă-ntorc să-i spun dobitocului ce canalie e și el, iar dacă nu-mi predă cheile apartamentului pe care l-am rezervat și plătit în avans, n-am să mă mai opresc până la șeful lui.

Ridică un deget, îndreptându-l amenințător spre Fernando.

– Și nu încerca să-mi spui că tu ești șeful lui, fiindcă nemernicul, tot pe bani, a ciripit al cui e complexul, iar Enrique Armangual nu e sinonim cu Fernando Serra!

Cu un zâmbet larg, Fernando își cumpăni racheta de tenis în mână.

– Nu, dar îi e văr, replică el, încântat.

Inima lui Ruth se prăvăli printre măruntaie.

– Ești... ești un ticălos... șuieră ea cu furie.

– A, cu canalia am terminat? ripostă zâmbitor Fernando.

Ruth clătină din cap, deznădăjduită.

– Până unde ești în stare să mergi, ca să-mi ruinezi afacerile? scrâșni ea. Nici măcar nu te întreb câte telefoane ai dat ca să afli unde voiam să mă cazez...

– Numai unul. În materie de informații, insula asta e foarte mică.

– Ei bine, te-ai ostenit degeaba, pentru că-mi voi găsi altă locuință. Tu și vărul tău nu sunteți stăpâni peste toată insula.

– Într-adevăr, nu peste toată, dar îți putem crea destule greutăți...

– Cum ați și început! izbucni ea cu dispreț. Mă dezgusti, Fernando, și toate astea, numai din cauza Mariei Luisa.

Se răsuci pe călcâie și tocmai se pregătea să se urce în jeep, când Fernando făcu un pas înainte și întinse racheta în dreptul portierei, tăindu-i calea.

– Nu, nu sunt atât de josnic și n-am de gând să-ți compromit afacerile. Ești liberă să continui... când voi găsi eu de cuviință să te eliberez.

– Să mă eliberezi?! exclamă ea, nevenindu-i să creadă. De ce anume să mă eliberezi? De osânda veșnică pentru că m-am încurcat cu tine anul trecut?

– Și a fost o osândă, nu-i așa?

Dintr-o dată, Fernando deveni extrem de serios.

– Și pentru mine a fost, Ruth. Ziua când am căzut victimă farmecelor tale a fost cea mai fatidică din viața mea. Ar fi interesant de văzut dacă ți-ai pierdut acele farmece, fiindcă în următoarele zile vei avea nevoie de ele.

Sprâncenele negre ale lui Ruth se îmbinară.

– Ce vrei să spui? Unde dracu' vrei să ajungi? Ai spus că... Nu se poate...

Dintr-o dată, izbucni într-un râs forțat.

– Doar nu... nu te gândești să mă reții aici?

Nu vorbea serios, era imposibil... De ce ar fi făcut-o?

– Nu mă mai gândesc, pentru că am și făcut-o.

Înnebunită, Ruth privi în jur. Cu excepția casei, nu se vedeau decât brazii... și zidul înalt de piatră.

Dădu la o parte racheta de tenis și se urcă la volan. Nu era decât o glumă, o distracție perversă. N-o putea ține acolo cu forța. Porni motorul și schimbă vitezele, în timp ce Fernando trecea în spatele mașinii și scotea geanta de voiaj.

– N-ai decât s-o păstrezi! se răsti Ruth, când îl văzu aruncând-o pe terasă, lângă ușă.

Tocmai se pregătea să ambreieze, când Fernando apăru lângă ea.

– Nu vei putea ieși pe poartă, Ruth. S-a deschis și s-a închis automat. Poți să escaladezi zidul, dacă ești atât de hotărâtă să scapi – dar pe urmă?

– Am să merg pe jos, dar nu cred că va fi cazul! Jeep-ul ăsta mic dar solid poate să-ți facă praf porțile, îl preveni ea, ambalând amenințător motorul.

– Nu cred că firma de unde l-ai închiriat ar fi prea încântată de soluția asta, *querida* – adică, dacă vei reuși să-l mai pornești, după ce te vei repezi cu el în două tone de oțel armat.

– Ar merita și prețul unei mașini noi, numai să scap de tine! se răsti Ruth, trăgând frâna de mână.

– Ba nu l-ar merita deloc. În zilele noastre, costul unei mașini nu poate fi compensat prin contractul ăsta la care lucrezi, nici prin următorul.

Fernando întinse mâna și opri motorul, zâmbind tot timpul.

– De ce nu cobori din mașină, ca să intri în casă, să bei ceva rece, să faci o baie, să te răcorești și să te recunoști învinsă?

– Învinsă!? Nu m-ai învins!

– Ba te-am învins. Te-am manipulat ca să vii aici și aici te țin. Asta înseamnă că eu am învins, iar tu ai pierdut; în toate limbile pământului, te numești învinsă.

– Tu m-ai manipulat?! strigă Ruth, nevenindu-i să creadă. Vrei să zici... nu, n-aveai de unde ști că mă voi coborî până la a da mită.

– Într-adevăr, ăsta a fost câștigul recepționerului. Îți vei primi banii înapoi. Puteai obține informațiile și pe gratis, dacă erai puțin mai convingătoare, mai răbdătoare. Îl instruisem să-ți spună tot ce voiai să știi, dar după ce te lăsa să fierbi puțin în suc propriu.

– Ai... ai... Ți-ai ieșit din minți! Deci, m-ai adus până aici, deștept, n-am ce zice, dar pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei de la mine???

Zâmbetul se șterse de pe buzele lui Fernando. Dintr-o dată, ochii îi deveniră reci, implacabili.

– Să te oblig să plătești, *querida*, spuse el, cu un glas ca de cremene. Să te oblig să plătești.

După ce-i mai susținu privirea doar atâta cât să lase amenințarea să-și facă efectul, se întoarse și porni spre ușa casei, luând din mers și geanta de voiaj de pe terasă.

Ruth sări din mașină într-o clipă, luând-o la goană pe urmele lui.

– Pentru ce să plătesc? țipă ea isteric. Pentru Steve? Ți-ai pus în gând să te răzbuni pe el pentru că a fost amantul țiitoarei tale?

O, Doamne, însemna că o iubea la nebunie, dacă se putea coborî până la așa ceva.

– Ce crezi c-o să se-ntâmple, Fernando? Speri ca Steve să mă caute, și-atunci tu să i-o plătești că a făcut dragoste cu ea înaintea ta? De la aventura lor a trecut mult timp și n-are nici o legătură cu prezentul. O ai pe Maria Luisa...

– Iar tu îl ai pe Steve, o acuză el sumbru, și cu asta ar trebui să fim mulțumiți toți, dar uneori poveștile sentimentale lasă în urma lor un întreg păienjeniș de chinuri. Cred că partenerul tău nu s-a gândit nici o clipă ce durere lăsa la Sevilla. Maria Luisa l-a iubit.

– Dar Steve a căutat-o, iar ea nu i-a răspuns niciodată, probabil fiindcă tu te vârâseși deja în viața ei. Cum îndrăznești să-l acuzi pe el că a lăsat-o cu inima zdrobită, când tu...?

Deodată, ochii lui Ruth se umplură de lacrimi. Făcu un pas înapoi.

– Lasă-mă să plec, Fernando, îl rugă ea, în șoaptă. Nu... nu vreau să mă amestec în toată povestea asta. Steve și Maria Luisa...

Clătină din cap deznădăjduită, cu părul negru unduindu-i-se în jurul feței îmbujorate. Despre ei doi era vorba. Într-un fel, ea și Fernando nici un existau.

– Doare, nu-i așa? o întrebă el, cu o blândețe neașteptată.

– Da... Toate amintirile din Sevilla sunt dureroase.

Ridică ochii spre el, încercând să-l convingă că nu era vorba de partenerul ei și de Maria Luisa – că îl iubise și încă îl mai iubea. Dar Fernando n-ar fi înțeles niciodată asta, pentru că mai mult îl preocupa noua iubire din viața lui și răzbunarea pentru cele din trecut.

– Îți torn ceva de băut, spuse el încet, ferindu-și privirea, după care poți să te instalezi.

Deschise ușa cu arcadă a casei și intră, lăsând-o pe Ruth pe terasă.

Răcoarea atrăgătoare a clădirii vechi de piatră o ispitea să intre. Îi era o sete cumplită – dar trebuia să se gândească și la lucruri mult mai serioase. Dacă Steve și Maria Luisa se împăcau? Cum ar fi reacționat Fernando Serra? Îl urmă înăuntru, posomorâtă.

– Fernando, spuse ea încet, când ajunseră la picioarele scării arcuite, e ridicol. Nu pot sta aici.

– Ba poți și vei sta, aruncă el peste umăr, începând să urce. N-ai de ales.

Târându-și picioarele, Ruth porni după el. De ce nu i-ar fi făcut pe plac, urmând să discute rațional mai târziu, după ce-și mai revenea?

Apartamentul rezervat ei era răcoros și odihnitor, cu un balconaș. Ruth se așeză pe marginea patului.

Fernando era atât de încăpățânat, de orb și ridicol de demodat – și totuși, nu aceste trăsături o atrăseseră la el?

– Că mult mi-a mai folosit, murmură ea, în timp ce se ridica să facă un duș. I-am deschis ochii, să vadă adevărata dragoste, iar acum n-o mai vede decât pe Maria Luisa.

După ce făcu duș, luă pe ea aceleași haine cu care venise – pantaloni bermude negri și un tricou subțire de aceeași culoare. La Sevilla, Fernando îi adorase stilul de a se îmbrăca, spunând că în negru arăta ca o vrăjitoare sexy... Of, la naiba, de ce nu înceta să trăiască în trecut, pentru a face față încurcăturilor din prezent?

Ruth coborî scara arcuită și trecu pe sub arcadele care duceau în curtea interioară, unde arșița era temperată de o fântână arteziană ale cărei jeturi de apă se revărsau peste un delfin și un copil sculptați în piatră. Privi în jurul ei, cu uimire. Casa era minunată, răcoroasă și liniștitoare. În colțuri tainice, flori de iasomie înmiresmau aerul. Cu tot tumultul interior, nu putea să nu le simtă efectul calmant. Casa lui Fernando din Mallorca.

Piscina din spatele casei era construită în același stil. Un arc de apă verzuie, cu margini de piatră naturală și mese rustice de lemn, la umbra unor palmieri.

Fernando stătea la o masă, citind ziarul Diario de Mallorca, de parcă n-ar fi avut nici o grijă – cum nici nu avea, decât poate aceea de a se gândi la noi moduri în care să-i chinuiască pe ea și Steve.

Când Ruth se așeză, Fernando ridică privirea spre ea.

– Așa mai merge; arăți mai normal.

Își împături ziarul, punându-l pe scaunul de alături.

– Oi fi arătând, dar nu mă simt deloc normal, Fernando. Nu văd ce rost au toate astea, să mă ții așa aici.

– Relaxează-te și simte-te bine.

– N-am venit în Mallorca să mă distrez. Am venit să lucrez, iar tu mă împiedici.

Fernando îi turnă suc proaspăt de portocale într-un pahar înalt.

– Există lucruri mai importante decât munca, Ruth, spuse el pe un ton sumbru. Credeam că, după atâta timp, ți-ai dat seama.

Ridică ochii spre ai ei, iscoditor.

– Dar e clar că n-ai descoperit, adăugă el cu glas surd.

Ruth se înroși la față, mutându-și privirea. Lua-l-ar dracu', pentru ea munca era foarte importantă. Fernando era nedrept, la fel de nedrept cum fusese anul trecut. Dar, o, Doamne, ea fusese oare mai dreaptă?

– Pachetul pe care-l întocmim e foarte important. Nu vreau să-mi las clienții de izbeliște. Ca om de afaceri, ar trebui să înțelegi asta.

– Înțeleg și nu te opresc să lucrezi, te întârzii doar puțin.

– De ce?

– Fiindcă așa vreau eu; acum spune-mi ce-a zis amantul tău, azi-noapte când s-a întors.

Ruth bău cu sete, apoi puse încet paharul pe masă.

– În zori, când s-a întors, vrei să spui? întrebă ea pe un ton provocator.

De cum rosti cuvintele, își dădu seama că Fernando știa deja. Mă rog, o împunsătură în plus n-avea cu ce să strice.

– Da, se crăpa de ziuă, nu-i așa? Și ce-ai simțit când s-a strecurat în pat lângă tine, la ora aia?

Cu un zâmbet fermecător, Ruth ripostă:

– Ce-ai simțit tu, Fernando, când Maria Luisa s-a strecurat în pat lângă tine, la ora aia?

Ochii lui se îngustară.

– Nu e deloc de râs.

– Ba eu găsesc că e de comă! declară Ruth cu falsă veselie. Amanții noștii au lipsit toată noaptea, fiind împreună! Un scenariu care la Hollywood ar fi refuzat, pe motiv că e neverosimil. Cu siguranță, realitatea e mai fascinantă decât orice ficțiune.

– Văd că n-o iei deloc în serios.

– Cum aș putea? Îmi pui cele mai neserioase întrebări.

Dintr-o dată, oftă prelung și-și înlătură părul din jurul feței.

– N-am vorbit cu Steve despre toate astea. Am plecat înainte să se trezească.

Fernando se încruntă.

– Deci n-ați vorbit?

Expresia lui o puse pe gânduri, dar nu pentru multă vreme.

– Ascultă, Fernando, nu mă interesează ce-au făcut Steve și Maria Luisa toată noaptea...

– Dar mă interesează pe mine, o întrerupse el, aprig. Ți-am spus, nu vreau să mai sufere.

– Atunci de ce-ai lăsat-o să fugă afară din restaurant, cu Steve după ea? Ai fi putut să-i oprești.

– M-a oprit pe mine cineva, îi aminti el.

Ruth clătină din cap.

– Dacă te preocupa atât de mult soarta ei, nu m-ai fi luat în seamă. Cred că voiai să stea un timp împreună, dar... dar poate nu toată noaptea, încheie ea, în șoaptă.

– Ai dreptate. N-avea nici un rost să-i despart, dar nici nu mă așteptam să întârzie atâta timp. Maria Luisa a avut nevoie de mari eforturi ca să se împace cu gândul că...

– Fernando... îl întrerupse încet Ruth.

O privi prudent, datorită schimbării din tonul ei.

– O... o iubești mult?

Voia să știe, oricât ar fi fost de dureros. Îl iubea și, pe moment, știa mai multe decât el. Știa că Steve o adora pe Maria Luisa și că aveau toate șansele să fie din nou împreună, iar atunci singurul care suferea ar fi fost Fernando. Nevoia de a-l lovi o părăsi, în timp ce-i aștepta răspunsul.

– Cred că la întrebarea asta ți-am răspuns deja, spuse el într-un târziu. Acum, dă-mi voie să-ți pun și eu una. Îl iubești mult pe Steve?

Ruth nu mai putea continua așa.

– Fernando, spuse ea încet, țin foarte mult la Steve...

– Și îl iubești.

– Nu, nu-l iubesc, nu în sensul la care te referi tu.

– Dar trăiești cu el, faceți dragoste...

– Nu-i adevărat! strigă Ruth. Încetează odată, Fernando. Steve și cu mine avem o foarte reușită relație de afaceri. Colaborăm bine și suntem prieteni foarte buni...

La auzul acestor cuvinte, buzele lui Fernando se subțiară. Ruth oftă.

– Da, știu că sună ca un clișeu, dar ăsta-i adevărul. Între noi nu e nimic sexual. Nu poți înțelege că bărbații și femeile pot conviețui și fără așa ceva?

– Nu, răspunse el scurt, strângând pumnul. Nu înțeleg. Poate că, dacă nu te-aș cunoaște atât de intim, m-aș lăsa convins, dar îți cunosc sexualitatea și pretențiile...

– Ai de gând să încetezi?! se aprinse ea. Mă faci să par o nimfomană scoasă din minți. Am fost logodită cândva, a fost o greșeală și am avut noroc să scap fără prea mari probleme, iar apoi te-am întâlnit pe tine – la atâta se reduc toate „pretențiile mele sexuale", cum spuneai. Nu mă culc cu Steve. N-am făcut-o nici înainte de Sevilla, nici după aceea, și nici n-am s-o fac vreodată. Acum ești mulțumit?

– Câtuși de puțin, replică el rece. Nu te cred. Aseară n-ai negat, așa că de ce ai face-o acum?

– Aseară, mi-a convenit să nu neg.

– În ce scop?

Ruth întoarse capul dinspre palmierul ale cărui frunze se unduiau ușor în vânt, privindu-l pe Fernando în față. Avea nevoie de curaj, dar ceva dinlăuntrul ei o îndemna să fie cinstită.

– Aseară am vrut să fii gelos, recunoscu ea. M-ai acuzat că aveam un amant și am preferat să nu te contrazic.

Fernando zâmbi răutăcios.

– Ai preferat să nu mă contrazici pentru că o aveam pe Maria Luisa la brațul meu. Acum ea nu mai e aici, așa că negi. Mă întreb ce crezi c-ai să câștigi cu asta.

– În nici un caz iubirea ta nemuritoare, declară rece Ruth. Nu uita, nu eu am vrut să mă aflu acum aici. Dacă mă lăsai în pace, mi-aș fi văzut de treburile mele. Neg presupusa aventură cu Steve numai pentru că m-am săturat de acuzațiile tale. Oricum, n-au nici un rost. Puțin îți pasă ce fac; nu te interesează decât Maria Luisa.

– Cred că nu ți-a trecut nici un moment prin minte că am fost gelos, aseară când te-am văzut cu el, spuse încet Fernando, fără a o privi în ochi, astfel încât Ruth nu-i putu lua în serios cuvintele.

– Nici o clipă. Știai cine e Steve – partenerul meu de afaceri.

– Da, l-am recunoscut de la Sevilla.

– Atunci, nu m-ai acuzat că aș trăi cu el, așa că de ce o faci acum?

La asta, Fernando o privi – drept în ochi și fără pic de emoție.

– Fiindcă anul trecut eram nebun după tine, nu mai aveam ochi pentru nimeni și nimic, spuse el calm.

Cumva, atâta lucru era de ajuns pentru Ruth. Atunci o iubise; acum, nu.

– Iar anul ăsta ești nebun după Maria Luisa, murmură ea, privindu-și degetele care i se înroșiseră de cât le frământase. Oftă întretăiat, resemnată.

– Nu te înțeleg, Fernando. Sutem doi foști amanți, vorbind despre altă pereche de foști amanți, și nu văd ce legătură are asta cu noi și ce naiba speri să câștigi ținându-mă aici. Steve nu va veni după mine, să știi.

– Nici nu mă așteptam, declară grav Fernando. Nu ăsta era rostul. N-am nici un chef să-l mai văd. Sper numai că i-ai transmis avertismentul meu, fiindcă am vorbit serios – dacă îi mai face vreun rău Mariei Luisa, am să-l distrug.

Ruth se încruntă.

– Zău că nu te înțeleg. Am crezut că nu voiai decât să te răzbuni pe Steve pentru că a avut o aventură cu Maria Luisa.

– Da, așa ai crezut și te-ai înșelat. Ți-am spus de ce am vrut să vii aici, și anume, ca să te fac să plătești.

Încet, se ridică în picioare, luă ziarul și, făcându-l sul, se bătu ușor cu el pe coapsă.

– Pentru ce anume? N-am făcut nimic, protestă ea. Nu mă culc cu partenerul meu. N-am nici o vină că Maria Luisa a suferit. Nu e problema mea, numai a ta este!

– Da, e problema mea, iar tu ești soluția, *querida*.

– Termină, Fernando! exclamă Ruth, sărind în picioare. Ești atât de obsedat de toată povestea asta cu Maria Luisa, încât nu mai gândești limpede. Judecă și tu rațional: dacă îmi dai drumul, am să mă duc direct la Palma. S-ar putea ca acum, în timp ce noi stăm de vorbă, Maria Luisa și Steve să fie împreună. Dacă mă întorc, îl pot convinge pe Steve s-o lase în pace...

– Dar nu pentru mine, ci fiindcă îl dorești pe Steve...

– Nu-i adevărat! strigă ea, cu pumnii strânși pe lângă trup. Nu-l doresc pe nici un Steve, niciodată nu l-am dorit!... Numai tu...

Vocea i se frânse. N-o putea spune – numai el era cel pe care îl dorea.

– Numai că tu... ești atât de irațional, se bâlbâi ea.

– Ba cred că sunt foarte rațional, și vreau să ne înțelegem clar. Nu încerc să te pedepsesc pe tine pentru ceea ce i-a făcut Steve Mariei Luisa. În curând, o va avea pe conștiință, ceea ce e o pedeapsă suficientă pentru orice bărbat.

Ocoli masa spre ea, vorbind rar și apăsat:

– Ai dreptate, nu are nimic de-a face cu ei, numai cu noi doi. Fernando și Ruth, Ruth și Fernando.

Ridică mâna, pentru a o apuca de bărbie, întorcând-o cu fața spre el. Avea ochii ca doi cărbuni, iar fălcile strânse cu asprime.

– Nu mai fi așa de alarmată, nu sunt violent. N-am să folosesc forța, pentru că nu va fi nevoie. Cred că nici măcar nu ești conștientă de crima pe care ai comis-o.

Își plimbă degetul mare peste maxilarul ei, studiindu-i ochii.

– Dar ai comis una, Ruth, și ai s-o plătești. De câte ori ți-am spus că te iubeam, la Sevilla?

Ruth scutură din cap, încercând să și-l smulgă din strânsoare. Îi era frică, se temea pentru viața și viitorul ei.

– De suficiente ori ca să par convingător, din punctul meu de vedere, scrâșni Fernando, răspunzându-și singur la întrebare. Dar s-a terminat, *querida*; am plătit, iar acum vei plăti și tu.

– Nu mă amenința, reuși ea să mârâie, printre dinții încleștați.

– Ba te amenințț, fiindcă îmi place.

În clipa următoare, degetul lui îi apăsă buzele, brutal, apoi Fernando își smulse mâna.

Ochii lui Ruth se dilatară de durere și emoție.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine? șopti ea. Te-ai schimbat. Nu ești decât o clonă crudă a lui Fernando cel pe care l-am cunoscut.

– Și cum era acel Fernando? zâmbi el. Așa, poate...?

Ridică mâna, făcând-o să tresară de teamă că avea s-o lovească, dar ceea ce făcu era și mai rău. Îi trase tricoul de pe un umăr, atingându-i pielea aurie. Mângâierea îi înteți emoțiile până când aproape se înecă în propriile ei simțuri. Era o senzație imediată, foc pe sufletul ei, o pedeapsă arzătoare pentru dragostea pe care și-o îngăduise.

– Nu... nu face asta...

Dinții ei mici și albi se înfipseseră în buza de sus.

– La ce te duce cu gândul? La prima noastră întâlnire, la după-amiaza aia când nu mai puteam să nu ne atingem cu mâinile și cu dinții. Atunci când am descoperit gustul adevăratului erotism, când eu am intrat în tine și tu ai țipat, ai țipat că mai voiai...

– Ticălosule!

– Da, o repeți la nesfârșit. Până pleci de-aici, a-i s-o și crezi...

– O cred încă de pe-acum, Fernando! se răsti Ruth. Înțeleg ce faci.

Își smuci umărul de sub mâna lui și, furioasă, își trase tricoul la loc. Totuși, nu era sigură. Părea prea incredibil.

– Crezi că dacă mă ții aici mă poți face să înnebunesc de dorință. Probabil poți, probabil o vei face, probabil inevitabilul se va întâmpla și... și se va repeta situația de la Sevilla. Și după aceea, Fernando?

Încerca să se prefacă sarcastică, ridicând din umeri, dar pe dinăuntru numai nepăsătoare nu era. Simțea durerea la un nivel de-a dreptul fizic, ca un cuțit răsucindu-se încoace și-ncolo.

– Nu vom ajunge până „după aceea", Ruth. De fapt, nu vom ajunge nicăieri. Pari să ai impresia greșită că vreau să fac dragoste cu tine. Nici o șansă, *querida*. Voi păstra până în mormânt amintirile de ultima dată când ne-am iubit. Nu mai doresc de la viață decât o răzbunare plăcută, de modă veche, pentru o aventură de modă veche care s-a sfârșit prost. Și eu am fost un om de modă veche, nu-i așa? Chiar am crezut că mă iubeai, când tu nu făceai decât să te distrezi.

Aceste cuvinte făcură inima lui Ruth să se strângă dureros. Nu crezuse și ea același lucru – că Fernando se folosise de ea, că nu fusese decât un capriciu? Dar era prea

rănită ca să-l contrazică. Dădu să se răsucească în loc, însă Fernando o prinse, lăsând ziarul să-i scape dintre degete, și o strânse cu putere de umeri.

– Te-am implorat să rămâi, dar tu mi-ai întors spatele, pentru cariera și partenerul tău. Te-ai folosit de mine, la Sevilla, și nici măcar nu ai avut bunul simț s-o negi – pentru mine, sau pentru propriul tău respect de tine însăți.

Aproape amorțită de șoc, Ruth se strădui să riposteze:

– Mi-am lăsat respectul la Sevilla, unde ți-ai lăsat și tu sensibilitatea, Fernando. Deci, vrei să mă pedepsești, nu-i așa? Încearcă. S-ar putea să-ți dezvălui mai multe slăbiciuni decât mine, și-atunci ar fi interesant de văzut cine pe cine pedepsește.

Fernando îi dădu drumul, cu un zâmbet crud.

– Îmi plac provocările. Le accept, dar nu te grăbi să te bucuri, declară el sugestiv, pentru că mai mult de-atât nu am de gând. N-am să mai fac dragoste cu tine niciodată, ceea ce îți dă un avantaj, pentru că știi de pe-acum deznodământul. Însă îți promit că, pe parcurs, am să mă și distrez. Vreau să te văd îngenuncheată, cerșindu-mi dragostea, iar de altă satisfacție nu am nevoie.

Se întoarse și plecă, lăsând-o vlăguită, scârbită și destul de speriată. Ruth își mușcă buzele știind că merita o asemenea pedeapsă, dar și că Fernando îi subestima puterile.

Capitolul 5

După ce făcu baie în piscină și se uscă la soare, Ruth se îmbrăcă și exploră agale fermecătoarea grădină mediteraneană. Nu mai avea intenția să scape cu forța. Mai târziu, urma să-i telefoneze lui Steve pentru a afla ce făcea, iar apoi, folosind informațiile despre el și Maria Luisa, intenționa să-l enerveze pe Fernando Serra până își dorea să nu fi început niciodată toată povestea, alungând-o din Casa Pinar.

– Pot să dau câteva telefoane, da? Promit solemn să nu sun la poliție, la consulatul britanic sau la Interpol. Nu vreau decât să vorbesc cu Steve și să aflu ce-au făcut el și Maria Luisa toată noaptea – de parcă n-aș ghici și singură!

Îl găsise pe Fernando îmbrăcat cu o pereche de blugi și o bluză polo albă, citind la umbră în porticul ca al unei mânăstiri, cu vedere spre grădini și piscină.

– Da, sigur că poți da telefon, răspunse el alene, poți vorbi cu cine vrei, inclusiv la poliție – cu o excepție, adică. Nu-l poți suna pe partenerul tău.

Ruth nu se mișcă din loc, abia clintindu-și mușchii obrajilor pentru a schița un zâmbet.

– Ei, nu zău?! Mai și dormi uneori, presupun? întrebă ea retoric. Voi da telefoanele atunci.

– Un ceai?

Îl privi cu ochii mari. Era netulburat, turnând ceaiul dintr-un frumos ceainic de argint, în cești de porțelan alb. Îi dădu o farfurie cu ensaimadas proaspăt coapte de pe o tavă pusă pe fața albă de masă. Ruth luă două dintre pateurile în spirală. Nu mâncase nimic la prânz și începea să-i fie foame.

– Deci, ai o servitoare?

Încruntându-se, Fernando îi oferi ceașca de ceai. Ruth o luă, arătând cu capul spre masă.

– Arată splendid. M-am plimbat prin jur, dar n-am văzut pe nimeni. Unde-ți ții servitorii, în catacombele de la subsol, legați în lanțuri?

Fernando zâmbi, neafectat de sarcasmul ei.

– Am personal complet, dar le-am dat liber pentru fiesta din Palma. Nu-i așa că sunt un stăpân îngăduitor?

– Foarte; nu mai rămâne decât să-mi spui că tu le-ai copt pe astea, comentă ea, mușcând din pateul delicios.

– Da, dar am trișat – le-am scos din congelator, dar diseară promit să-ți fac o masă cumsecade, mâncarea mea favorită. Un escaladun delicios – pui fiert în sos englezesc.

– Ce încerci, să mă omori cu amabilitățile?

– Ești invitata mea...

– Prizoniera ta.

După ce termină pateurile și ceaiul, Ruth se simți mai întremată, gata de luptă.

– Tot îi voi telefona lui Steve, să știi, indiferent dacă tu mă lași sau nu.

– Nu se pune problema dacă te las, ci mai degrabă dacă-l găsești sau nu.

Ruth simți un junghi în stomac. Doar nu-și luase tălpășița? Își și imagina gorilele lui Fernando smulgându-l pe Steve din pat, amenințându-l cu o pereche de pantofi de beton și o baie în mare, aruncat de pe iahtul lui Fernando... Se aplecă și mai luă o ensaimada; cu siguranță, foamea începea să-i afecteze creierul.

– Unde e? întrebă ea, cu gura plină.

– Azi-dimineață a ieșit din apartament...

– Dumnezeule, nu cumva l-ai plătit ca s-o lase pe Maria Luisa în pace?! exclamă ea, disperată.

Fernando îi umplu din nou ceașca, oftând neîncrezător.

– Bine, dar ce știu eu? protestă ea. În ultima vreme, ai făcut destule ciudățenii. Te cred capabil de orice.

– Și e clar că și pe partenerul îl crezi capabil să ia mită, nu-i așa?

– Sigur că n-ar primi mită, nici de la tine, nici de la alții, pufni Ruth, indignată. Și cu atât mai puțin de la cineva care vrea să-l alunge din cauza unei femei – pe care, întâmplător, o iubește foarte mult.

Se așteptase să-i vadă scântei de furie în ochi, dar nimic nu indică o asemenea iritare.

– Ai auzit? insistă ea, dornică să-l enerveze.

Cu un zâmbet, Fernando dădu din cap.

– Da, am auzit, și sună destul de jalnic, dacă nu chiar ridicol.

Probabil amândouă, își spuse Ruth. Încercările ei de a-l provoca nu prea aveau succes.

– Cred că e plecat cu treburi. Am să-l sun mai târziu. Și, în fond, de unde știi că nu e acasă?

– Petrece câteva zile cu Maria Luisa la Valencia, pe continent, răspunse calm Fernando.

Ruth fu cât pe ce să se înece cu ultima îmbucătură de pateu.

– La Valencia cu Maria Luisa? îngăimă ea.

– Mi-a spus azi-dimineață, când s-a întors pe iaht, că plănuiau să plece. Acum o jumătate de oră, m-a anunțat la telefon că erau pe drum.

– Și... și ai lăsat-o? Ești de acord să fugă cu fostul ei amant?

Ruth scoase un sunet exploziv, de neîncredere.

– Sau minți cum respiri, Fernando Serra, făcând pe viteazul, sau trăiești cu amanta ta în niște condiții la fel de ușuratice cum m-ai acuzat că ar fi între mine și Steve.

– Sau am suprema încredere că se va întoarce la mine, răspunse el, senin.

– De-asta n-aș fi atât de sigură. Au mai trăit cândva împreună, nu uita.

– Cum aș putea să uit? Totuși, sunt sigur că se va întoarce la mine, fiindcă am un lucru foarte prețios, pe care Steve Cannock nu-l are.

– Nu-mi spune, replică Ruth, fierbând. Îmi închipui foarte ușor despre ce e vorba.

– Da, cu mentalitatea ta, nici nu mă mir.

Nu așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. El trebuia să se simtă amenințat, nu ea.

– Te-ai schimbat, de-aseară până azi, murmură încet Ruth. Aseară, amenințai că ai să-l distrugi dacă se mai atinge de Maria Luisa; iar acum, tolerezi ceea ce fac împreună.

Fernando începu să strângă farfuriile și cestile pe tavă.

– Azi, am încredere că nu-i mai poate face nici un rău. Maria Luisa nu mai e fetița naivă de anul trecut, la Sevilla. A devenit o femeie matură și rațională.

– Mulțumită ție, nu mă îndoiesc!

– Da, m-aș putea lăuda cu asta și o și fac. Și-atunci, cine ar putea să se „laude" cu schimbarea ta din ultimul an?

Îl privi nedumerită.

– Dar nu m-am schimbat...

– O, ba da. Anul trecut erai deschisă și naturală, iubitoare și generoasă – până m-ai părăsit pe mine, mai bine zis. Acum, ai o undă de răutate pe care nu ți-o cunoșteam.

Ruth clătină din cap, zâmbind cu neîncredere.

– Dacă sunt rea, e pentru că mă nemulțumește prezența mea aici. Sunt nemulțumită de felul cum ai ticluit-o și pentru ceea ce crezi că-mi poți face ca să te răzbuni.

– Și așa îți manifești nemulțumirea, despuindu-te în fața mea și fâțâindu-ți ademenitor trupul sexy? întrebă el, cutreierându-i cu privirea formele senzuale.

Ruth, îmbujorându-se, întoarse capul.

– Nu știam că te uitai, pufni ea, iritată.

– Nu știai pe naiba, mârâi Fernando. Ți-ai jucat bine rolul, și ai reușit, m-ai excitat la fel de mult ca pe tine însăți, dar să nu te crezi prea deșteaptă...

– De ce, fiindcă s-ar putea să nu-ți controlezi pasiunile toride în lipsa amantei tale? Mă scârbești. De-asta sunt aici, nu? Nu numai ca să te răzbuni. Intenționezi totuși să faci dragoste cu mine, cât timp Maria Luisa e plecată. Motiv pentru care nici nu ești îngrijorat că e cu Steve. Îl cunoști pe Steve, și mai bine te bați cu dracul pe care-l cunoști, decât cu cel pe care nu...

– Da, sau, când pisica nu-i acasă, șoarecii...

– Taci din gură, Fernando! îl întrerupse ea. Asta-i treabă serioasă!

– I-auzi! Văd că o și crezi, iar asta dovedește ceea ce am bănuit tot timpul – că ești într-adevăr necăjită la gândul că amantul tău e cu Maria Luisa, de unde și toate acuzațiile tale ridicole.

– Nu e amantul meu! declară cu emfază Ruth, dar ai dreptate , mă îngrijorează gândul că-și petrece timpul cu Maria Luisa. Fiindcă țin la el și anul trecut a suferit îngrozitor. Până acum, nu te-am auzit vorbind decât despre sentimentele Mariei Luisa; ei bine, pe mine mă interesează ale lui Steve...

– Iar noi doi, oftă Fernando, ne răcim gura de pomană în legătură cu doi adulți care sunt absolut capabili să-și poarte singuri de grijă.

– Și care se simt bine împreună, adăugă ea semnificativ.

– Nu mă poți lovi, Ruth, replică Fernando calm, așa că încetează. Eu îmi abordez într-un mod matur și rațional sentimentele în legătură cu ei doi...

– Tolerând situația? O concepție foarte modernă, dar și foarte anormală pentru tine. Anul trecut, erai fermecător de demodat, scânci ea pe un ton sarcastic.

– Până te-am cunoscut pe tine. Vino, să-ți arăt unde e bucătăria.

Ruth se îndesă și mai tare în fotoliul de răchită, săltându-și poalele fustei de bumbac pentru a-și expune la soare picioarele lungi.

– Nu, mulțumesc. Nu sunt înlocuitoarea servitoarelor absente...

– Și nici a amantei absente, scrâșni el, așa că nu te mai da în spectacol. Sexualitatea ta mă lasă rece.

Mult timp după plecarea lui, Ruth continuă să fiarbă. Se duse în cameră, trase obloanele de lemn la ferestre și se întinse pe pat. Adormi în fix trei secunde.

– În ciuda faptului că numai noi doi suntem aici, diseară am să mă îmbrac special pentru cină și îți cer să faci același lucru.

Ruth deschise ochii, nesigură unde se afla. În cameră domnea întunericul, până când Fernando se duse la fereastră și deschise obloanele.

– Să nu mai intri în dormitorul meu fără să bați la ușă, îi ceru ea, căscând.

– Am bătut, nu mi-ai răspuns. Credeam că ai murit.

– Și ai tu, așa, un obicei, să faci conversație cu cadavrele... comentă ea, coborându-și picioarele peste marginea patului.

Fernando reveni lângă noptieră și luă o sticlă de vin roșu, destupată. Ruth îl privi cu regret cum turna în două pahare.

– Mulțumesc. Exact ca pe vremuri, da?

– Ironia ta ascunde cumva regretul că vremurile alea au apus pentru totdeauna? întrebă Fernando, așezându-se pe marginea patului.

– Și să știi că au apus, mormăi ea, după ce luă o înghițitură de vin.

– Regreți cele întâmplate la Sevilla?

Cu privirea în pahar, Ruth răspunse încet:

– Ce ni s-a întâmplat la Sevilla, Fernando?

Când ridică ochii spre ai lui, aceștia erau de nepătruns, dar o mică tresărire în colțul gurii anunța un zâmbet disprețuitor.

– Nici nu mai sunt sigur. Atunci eram. Credeam că mă îndrăgostisem. Credeam că te îndrăgostiseși și tu. Că ne iubeam.

Apoi coborî privirea, iar zâmbetul nu mai apăru.

– Dar iată-ne aici, bând vin, așezați pe un pat care, acum un an, ar fi ars ca focul.

Ruth nu-și putu stăpâni un surâs.

– Într-adevăr, murmură ea. Spuneai ceva în legătură cu îmbrăcatul pentru cină.

– În general, așa procedăm.

– Tu și Maria Luisa?

– Da, când suntem aici.

– Nu stați tot timpul aici?

– Nu, mai locuim și la Palma, pe iaht și în vila din Valencia.

– Nu lucrezi niciodată?

– Ba da, dar acum am mulți delegați.

Îl privi surprinsă.

– Nu obișnuiai. Întotdeauna am avut impresia că erai un maniac al muncii.

– La Sevilla am fost eu maniac, dar nu tocmai al muncii, zâmbi el pe neașteptate. Mai degrabă al patului.

Ruth surâse și ea.

– Ți-am schimnat stilul?

Fernando păru să stea câteva secunde pe gânduri, apoi răspunse:

– Maria Luisa avea nevoie de mine în preajma ei.

N-aveau să se mai termine niciodată chinurile și durerea? O clipă, Ruth crezuse că ea fusese răspunzătoare pentru schimbarea din viața lui, și când colo Maria Luisa era. Mare putere trebuia să mai exercite asupra lui.

– Și... și vila asta din Valencia... e cea unde s-au dus ea și Steve?

– S-ar putea, răspunse el, evaziv.

– Nu încercam să aflu unde sunt, se grăbi Ruth să precizeze. Numai că... în fine... mă cam mir că privești totul atât de calm.

Fernando nu-i răspunse, iar Ruth mai luă o înghițitură de vin.

– Ai... ați... erați împreună încă dinainte de Sevilla? întrebă ea, strângând cu putere paharul în mână.

– La fel ca tine și Steve?

Ruth își dădu ochii peste cap.

– Știi bine că n-a fost așa, Fernando. Crezi că m-aș fi purtat cu tine în felul acela, dacă eram deja în relații strânse cu altul?

– Și totuși, pe mine mă întrebi același lucru, observă el, încet.

– Asta e altceva. Tu și Maria Luisa locuiți împreună, iar asta sugerează că și înainte ați fost combinați.

– Nu sugerează nimic de felul ăsta – dar, întâmplător, ai dreptate. Ne cunoșteam încă dinainte de expoziție, deși nu la fel de intim ca acum, spuse el, umplând din nou paharele.

– Și cum s-a întâmplat? Între tine și Maria Luisa.

– Aveam nevoie unul de altul, răspunse scurt Fernando și se ridică. Și, cum spuneam, de obicei ne îmbrăcăm formal pentru cină.

– Ei, nu putem distruge o tradiție seculară doar de hatârul unei amante absente, nu-i așa? Mă tem că rochia cea mai bună pe care o am e una de vară, decolorată...

– O să meargă destul de bine, răspunse el sec, luând sticla și paharele. Iar altă tradiție seculară e aceea a unei plimbări romantice înainte de cină, ca să admirăm apusul soarelui. Sper că vii cu mine.

Câtă cruzime. Ruth avea sentimentul că Fernando era pe punctul să câștige.

– N-aș crede...

– Eu da. Să zicem că insist... sau că sper.

A, nu, n-aveau să iasă chiar toate pe placul lui! Ruth zâmbi suav.

– Dar trebuia să-mi spui. Așa, se schimbă treaba. Cuvântul tău e ordin pentru mine.

Apoi, surâsul i se șterse de pe buze, în timp ce ochii i se îngustau cu răceală.

– Plimbă-te singur, Fernando, pentru că eu nu obișnuiesc să pășesc supusă pe urmele amantelor fugite de-acasă!

Paharele și sticla de vin fură trântite la loc pe noptieră, iar mâna lui o apucă de încheietură. Smucind-o scurt, o făcu să-și piardă echilibrul, căzând la pieptul lui. Obrazul lui i-l atinse pe al ei, cu un efect de-a dreptul pârjolitor.

Ruth visase la acel moment, și-l închipuise de atâtea ori în nopțile de singurătate, iar acum se adeverea și nimic nu o pregătise pentru o asemenea autodistrugere. În ciuda cruzimii și a iubirii lui față de Maria Luisa, dorința și nevoia erau la fel de puterice în sufletul ei.

– Mă provoci? îl întrebă, cu vocea răgușită dureros și ochii atât de mari încât în ei se citea toată tortura prin care trecea.

Fernando era complet stăpân pe situație. Rece, dur și hotărât – stări care i se reflectau în glas, când spuse:

– Cum aș putea să te provoc, când știm amândoi deznodământul?

Ruth clătină din cap.

– L-oi fi știind tu, dar eu nu-l cunosc.

Își dădu la o parte părul de pe frunte.

– Nu cred nici o clipă că nu ai intenția să faci dragoste cu mine. Am fost amanți cândva, Fernando, continuă ea, cu aprindere. Nu-ți poți stinge emoțiile ca și cum ai apăsa pe un comutator.

– Tu ai făcut-o, după Sevilla.

Fernando ridică mâna la nivelul ochilor ei, pocnind din degete.

– Uite-așa. Exact așa ți le-ai stins.

Ruth își mușcă buzele, privindu-l, fără a ști ce să spună. Fernando chiar credea acel lucru, îl credea și ea din partea lui, așa că...? Iar acum era prea târziu ca să mai poată face ceva. Maria Luisa ocupase în inima lui locul care cândva fusese al ei. O, Doamne, ce ridicol era totul. În Sevilla se întâmplase ceva atât de minunat, iar acum nu mai rămăsese decât înverșunare, ură și neîncredere. Numai lucruri urâte, nici urmă de frumusețe.

Fernando schimbă subiectul la fel de rapid pe cât pocnise din degete.

– Plimbarea aia. Insist să vii cu mine.

Puterile îi reveniseră, cam târziu dar totuși reveniseră. Ruth ridică bărbia, sfidătoare.

– Bine, vin, consimți ea pe un ton politicos, ca să-ți arăt că nu-mi poți face nimic. Sunt imună la durere. Poți să-mi arunci în față tot ce poftești, nu va avea nici o importanță.

Luă sticla și paharele și i le trânti în brațe.

– Și-acum, ieși afară și lasă-mă să mă îmbrac.

Fernando ieși fără o vorbă, iar din gâtul lui Ruth scăpă un suspin adânc, în timp ce se repezea să închidă ușa după el.

Când coborî în sufragerie, o sală vastă, aproape medievală, cu mobilă masivă și pardoseală de gresie, atât de

răcoroasă încât o străbătu un fior, văzu că masa nu era pusă și se uită în jur, după vreun gheridon unde s-ar fi putut ține tacâmurile.

– Am pus masa afară, pe terasă, o informă Fernando, ieșind din bucătăria alăturată.

Îi ghicea gândurile neliniștitor de frecvent.

– Atâtea terase, se plânse Ruth, refuzând să recunoască în sinea ei cât de seducător arăta Fernando, în pantaloni negri și sacou alb de seară; nici chiar șervetul pentru ceai, pus pe un umăr, nu-i reducea incredibila eleganță.

– Aceeași terasă, alt scop. Arăți fermecător, observă el, întorcându-se în bucătărie. Și ai arăta și mai fermecător dacă ți-ai pune floarea de iasomie în păr, nu pe umăr.

Furioasă, Ruth își smulse corsajul improvizat. Avea părul prea mătătos ca să poată susține florile. Ce ridicol trebuia să fi arătat, cu iasomia pleoștită pe umăr!

– Ar fi trebuit s-o am în păr, îl informă ea, urmându-l în bucătărie, ca să-ți amintească de Sevilla – să te scoată din minți de dorință.

– Și când colo, m-a făcut să râd. Sper să nu fie o prevestire pentru tot restul serii. Aș prefera să mă duc la culcare cu satisfacția răzbunării, nu a hohotelor de râs.

– Cred că eu am să mă duc la culcare cu o anumită satisfacție, dacă-mi reușesc planurile, replică ea insolentă.

Fernando râse din nou, vizibil bine dispus.

– Țin minte când te-am văzut prima oară, la recepție, și mi-am spus că, în ciuda părului brunet și a frumuseții de tip mediteranean, aveai o anumită calitate tăioasă care nu

putea fi decât britanică. Și am avut dreptate, englezoaicele nici nu se compară cu celelalte femei. Nici o spaniolă n-ar fi făcut o remarcă atât de grosolană, decât dacă era țigancă, desigur.

Ruth înălță o sprânceană.

– Fără îndoială, de-asta m-ai luat la ochi în seara aia.

– Te-am luat la ochi pentru că erai cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem în viața mea.

Ruth zâmbi, în timp ce Fernando își lua de pe umăr șervetul, apropiindu-se.

– Iar în seara asta, poți ajunge oriunde cu complimentele, replică ea, pe cât putea de sexy.

– Urmează-mă, o chemă Fernando. Încă nu sunt gata să ajung „oriunde". Ai uitat ritualul? Cât de demodat îmi place mie să procedez?

Cum l-ar fi putut uita? se întrebă Ruth, în timp ce-l urma supusă spre o arcadă largă care dădea pe terasă.

– Soarele apunând peste Mediterana, într-o văpaie de flăcări și pasiune, o tachină el, luând o pătură de pe spătarul unuia dintre scaunele de răchită de pe terasă. Urmat de dragoste făcută cu pasiune, pentru a culmina într-o văpaie de flăcări... „oriunde"! mai adăugă, cu cel mai pur cinism.

Capitolul 6

– Pătura pentru ce e? întrebă Ruth, în timp ce se plimbau prin grădină către o scară cu trepte de piatră care urca spre o pădure deasă de brazi. Sau e o întrebare cam naivă?

Fernando mergea cu o mână în buzunarul pantalonilor, iar cu cealaltă ținând pătura pe umăr.

– Mă cunoști, Ruth. Îmi place să fac totul cât mai comod.

– Iar dragostea făcută pe pătură, într-o pădure de brazi, e comodă la tine?

– M-am referit la dragoste ca să dau doar un exemplu.

– A, uitasem, murmură ea, hotărârea ta de a n-o face, doar așa, de-amorul artei. O tăvăleală pe pătură, nu în proverbiala claie de fân.

Fernando râse.

– De fapt, nici nu vreau să-mi stric sacoul.

– Și la rochia mea nu te gândești?

– Ai spus că e veche.

– Așa am și spus, nu?

Din capătul scării pornea o cărare bătătorită, îngustă, printre brazi. Ruth inspiră adânc aroma de cetină, caldă și mediteraneană. Pădurea se rărea spre un platou cu ierburi bătute de vânt, unde pluteau miresme de rozmarin și izmă. Pentru prima oară, Ruth văzu marea.

Scoase o exclamație de încântare.

– Nu știam că marea e așa de aproape. Până să ajung aici, mi-am pierdut complet noțiunea spațiului. Nici n-am știut că ai casa în partea asta a insulei, credeam că locuiești în Palma.

– Acolo am stat, răspunse el, întinzând pătura pe iarbă. M-am mutat aici anul trecut, după expoziție.

– Asta are vreo semnificație deosebită? îl întrebă Ruth cu curaj, în timp ce se așeza pe pătură.

– Da. Voiam să fiu singur.

Soarele asfințea într-o vâlvătaie de culori, stacojiu, auriu și flăcări purpurii. Ruth își împărțea atenția între jocul multicolor al mării și profilul lui Fernando. Părea să se afle atât de departe, încât aproape întinse mâna să-l atingă, să-l aducă înapoi, fiindcă știa, instinctiv, unde se afla.

– N-a trecut mult și ai scăpat de singurătate, murmură ea.

– Maria Luisa voia să se mute din capitală. Spunea că o înăbușea.

Ruth zâmbi în sinea ei. Deci, ea și Maria Luisa mai aveau și altceva în comun, pe lângă gustul la bărbați. Deodată, îi veni o idee.

– Fernando, Maria Luisa știe despre noi doi?

Fernando râse.

– Dacă știe că suntem acum împreună, vrei să zici?

– Nu, de fapt nu la asta mă gândeam, dar spune-mi totuși.

– Cred că da. Numai să nu intri la idei că ar putea face o criză de gelozie. Și ea e cu fostul ei amant, nu uita.

– Ce încurcătură... șopti Ruth, abătută. Ceea ce voiam să știu este de ce a fugit din restaurant. Fiindcă știa că am avut o aventură cu tine și era geloasă, sau din cauza șocului de a-l fi revăzut pe Steve?

– Are vreo importanță?

Nu avea nici una. Nimic nu mai conta.

– Eram doar curioasă. E din Mallorca?

– Nu, de pe continent. Din Madrid. Tatăl ei lucrează la guvern, iar mama organizează campanii pentru ajutorarea copiilor nevoiași. O familie spaniolă respectabilă, de înaltă clasă. Părinții ei au fost distruși când și-a ales cariera de stewardesă.

Clătină din cap, zâmbind.

– Voi, englezii, credeți că aveți monopolul aristocrației... Singura lor fiică, o biată stewardesă... Nici nu suportau gândul. Dar Maria Luisa era hotărâtă.

Apoi oftă.

– Îmi pare rău, cred că știi toate astea despre ea, de la partenerul tău.

Ruth clătină din cap.

– După călătorie, nici unul dintre noi nu a vorbit despre Sevilla. Sau, cel puțin, nu despre aspectele personale.

Zâmbi vag, în ultimele raze aurii de soare.

– Mă crezi sau nu, prima oară când am vorbit despre aventurile noastre amoroase a fost aseară, la restaurant. Vă văzusem, pe tine și Maria Luisa, la bordul iahtului. Steve nu vă vedea, stătea cu spatele spre voi. Eu am recunoscut-o, dar nu știam cum ar fi reacționat Steve dacă vă vedea împreună. Nu știu ce m-a apucat, că am început să turui despre tine, despre el și despre Maria Luisa. Voiam doar să știu ce sentimente avea pentru ea.

– Se pare că erai mai preocupată de el decât de tine însăți, ceea ce sugerează că ții într-adevăr foarte mult la el, spuse încet Fernando.

Ruth nu voia să se lase atrasă din nou în acea discuție, și-apoi tonul lui nici nu indicase mai mult decât un interes trecător.

– Mai sugerează și că în noaptea aia băusem prea multă șampanie, râse ea cu nepăsare. O, Fernando, mai ții minte după-amiaza când am mers la țară și țăranul ăla beat a căzut de pe catâr, chiar în fața mașinii? Am oprit, și a apărut țăranca aia grasă, țipând...

– Ne-am spus că se temea să nu-l fi călcat, râse Fernando.

Ruth chicotea atât de tare, încât abia mai reușea să pronunțe cuvintele.

– Și... și a apucat funia catârului și... și l-a dus la adăpost, lăsându-și bărbatul căzut în drum. Ce-a zbierat la tine, niște blesteme țigănești?

– Nu blesteme, mai degrabă un proverb local, despre necesitatea de a-ți ține din scurt catârul, capra și soțul.

– Și în ordinea asta! râse Ruth. Fiindcă a trecut o veșnicie până să vină și după el.

Continua să hohotească, dar deodată își dădu seama că Fernando nu mai râdea. O privea doar, dându-i la o parte cu o mână părul din dreptul obrazului.

– Totuși, ar fi trebuit s-o iau ca pe un avertisment, *querida*, spuse el cu un glas gutural. Ar fi trebuit să te țin din scurt, și-atunci niciodată nu mi-ai mai fi scăpat.

Încet, își coborî capul spre al ei, acoperind culoarea sângerie a cerului.

Sărutul fu ușor, delicat, blând-senzual, deloc ca un preludiu al pasiunii și înfocării. Și tocmai din acest motiv, capul lui Ruth se lăsă pe spate cu disperare, iar brațele i se încolăciră pe după gâtul lui Fernando, agățându-se de el.

Într-un târziu, Fernando se retrase, desprinzând ușor firele lungi de păr care i se prinseseră de sacou și aranjându-le la loc, pe lângă fața ei.

– Frumos asfințit, nu-i așa? întrebă el tărăgănat.

Ruth zâmbi.

– Am văzut altele și mai reușite, glumi ea.

– Așa te vreau, șopti Fernando, înainte de a-și coborî din nou buzele peste ale ei.

Intensitatea acestui sărut îi paralizează pe dată toate simțurile. Ruth se așteptase la pasiune, fusese pregătită s-o respingă, dar era cu totul altceva. Era o seducție ușoară a simțurilor, o amintire senzuală a ceea ce însemnaseră unul pentru celălalt și ce pierduseră. Iar ironia cea mai mare era că Fernando nu plănuise deloc așa. Ruth era gata să bage mâna-n foc. Se părea că pur și simplu se dăduse bătut și se lăsa în voia senzualității, elegant și tandru.

Apoi Fernando se retrase, iar Ruth încercă să-și revină, netezindu-și cutele rochiei. În timp ce Fernando scutura pătura și-și aranja pantalonii, Ruth întoarse capul spre mare. Îl iubea atât de mult încât, dacă i-ar fi propus să se ia de mână și să sară de pe faleză ca doi lemingi îndrăgostiți, ar fi făcut-o.

– Azi trebuie să plec în oraș, îi spuse Fernando a doua zi dimineața, când coborî pe terasă la micul dejun. Am niște întâlniri în Alcudia. Alte hoteluri, adăugă el, cu un zâmbet.

Ruth își trase un scaun de răchită, se așeză și-și turnă o cafea.

– Parcă te-ai scuza, ca și cum ar fi o crimă să mai câștigi câteva milioane. Du-te, fă-ți treburile, și în timpul ăsta gândește-te și la afacerile mele de care se va alege praful dacă nu plec de-aici să port și eu câteva negocieri.

– A, afacerile, nu trebuie să uităm de ele.

Tonul lui era ușor sarcastic, dar suficient de aluziv pentru a o pune pe Ruth în gardă.

– Vino cu mine, îi propuse, aplecându-se spre ea, în timp ce Ruth își ungea cu unt și marmeladă o felie de pâine prăjită. În Alcudia e un port vechi, o plajă excelentă, iar satul vechi a fost construit lângă vestigiile unei așezări romane – și este și un muzeu. Le putem vizita pe toate și te voi prezenta câtorva persoane.

O tenta atât de mult, dar...

– Și vei sta cu ochii pe mine, ca să nu fug, replică ea, înainte de a mușca din tartină.

– Știi bine că tensiunea a trecut, Ruth, răspunse Fernando, susținându-i câteva secunde privirea.

Ruth știa perfect la ce se referea, deși nu o spusese cu nici un cuvânt concret.

– Deci, sunt liberă să plec?

Ridicând privirea, zări în ochii lui negri o lucire de îndoială care se risipi imediat. Fernando ridică din umeri.

– Nu văd nici nu motiv de a nu folosi locul ăsta ca bază. Cu siguranță, e mai comod decât să închiriezi un apartament într-un hotel zgomotos.

– Da, dar...

Dar, dacă stătea să se gândească, nu exista nici un „dar"... în afară de unul singur.

– Cum rămâne cu Maria Luisa? Nu vreau să mă găsească aici.

– Mă va anunța din timp când vine.

– Deci, aveți un aranjament de soiul ăsta? comentă ea, cu jale.

– Da, un aranjament de soiul ăsta. Așadar, vii cu mine la Alcudia?

Cererea o stânjenea – sau poate era o provocare, pentru a-i readuce în minte Sevilla? Pentru a-l alege din nou în locul muncii ei?

Ruth preferă să tragă de timp.

– N-ar trebui să mă întrebi mai întâi dacă rămân?

Cu un zâmbet încrezător, Fernando declară:

– Știu că vei rămâne. Deci, vii cu mine?

Ridicându-și ceașca de cafea, Ruth se rezemă de spătar și sorbi. Mare păcat că nu fusese atât de încrezător și înainte. Era o idee nouă. Oare își pierduse respectul la adresa lui pentru că, anul trecut, nu-i ceruse la fel de categoric să rămână? Îi venea să râdă. Femeile erau niște făpturi peste măsură de complexe, care doreau să aibă un spațiu propriu, îl cucereau și apoi se perpeleau pentru că nu le înghesuiau bărbații. Voiau să fie și cu slănina în pod, și cu buzele unse – zi de zi, se asemănau tot mai mult cu bărbații.

– Pentru a treia oară: vii cu mine?

Întrebarea o smulse din visare. Scuturându-și capul, Ruth refuză:

– Nu, dar îți mulțumesc pentru ofertă. Nu am nevoie să mă duc la Alcudia, clienții mei au acoperit deja Pollensa.

Deodată, se încruntă.

– Dacă Steve nu se întoarce timp de câteva zile, probabil va trebui să mă duc la Palma ca să văd personal de turiști și cursele aeriene. Ai idee când vor veni înapoi?

– Nici cea mai vagă idee, răspunse el, sec.

– Nici măcar nu-ți pasă, așa-i?

– Ți-am spus, sunt convins că se va întoarce.

– Fiindcă ai nu știu ce calitate nemaipomenită care lui Steve îi lipsește? Nu fi așa de sigur...

Se ridică, începând să strângă masa.

Fernando se ridică și el.

– Ba sunt sigur, înțelegi, am o încredere sublimă că se va întoarce la mine.

– Și tot încrederea asta sublimă în tine însuți te oprește s-o iei de soție? Crezi că e atât de topită după tine încât se va mulțumi să trăiți în concubinaj toată viața?

– În relația noastră nu s-a pus niciodată problema căsătoriei, răspunse el, punându-și ceașca și farfurioara pe o tavă.

– Mă surprinzi. N-aș fi crezut că părinții ei, cu conștiința lor de clasă, ar fi prea încântați că trăiește cu un bărbat fără acte în regulă.

– Adică eu nu sunt destul de bun pentru ea?

– N-am vrut să spun asta, cum știi foarte bine. Am vrut să spun că, după câte aveam impresia, spaniolii au principii foarte ferme cu privire la fecioria mireselor și sanctitatea căsniciei.

– Există și unele excepții de la regulă, răspunse sec Fernando, luându-i din mâini tava cu vase și pornind spre sufragerie.

Ruth nu-l urmă imediat; rămase pe loc, privindu-și șervetul și întrebându-se ce învățase din asta. Prea puțin, pe lângă ceea ce știa deja despre relația lor. Iar acel puțin era faptul că Fernando nu dădea nici un semn că i-ar fi fost dor de Maria Luisa, ba chiar că o iubea atât de mult.

Nedumerită, Ruth se duse în dormitor să se schimbe. Trebuia neapărat să și-i scoată din minte pe Maria Luisa, Steve și Fernando și să se concentreze asupra scopului cu care venise pe insula Mallorca.

După-amiază, când se întoarse din oraș, uriașa poartă de fier forjat era deschisă, dându-i de înțeles că Fernando revenise acasă. Acasă, repetă ea în gând, deznădăjduită, în timp ce străbătea aleea prunduită. Acasă nu la ea, ci la el și la frumoasa femeie cu care trăia, dar cu care nu avea intenția să se căsătorească – încă, mai bine zis. Acea despărțire forțată îl putea face să-i simtă lipsa. Absența topește inima, cum a spus cândva cine știe ce nătărău.

– Nu mi-ai vorbit despre festivalul muzical care începe săptămâna viitoare în Pollensa – în fiecare duminică, timp de o lună, la mânăstirea Santo Domingo.

Văzuse afișele în oraș și era curioasă.

Fernando se întoarse către ea dinspre frigider, de unde scotea o sticlă de vin. Părea să fi venit acasă de o bună bucată de vreme. Avea părul umed și era îmbrăcat lejer, în blugi și o cămașă de doc albastru.

– N-a venit vorba. Ai vrea să te duci? o întrebă, turnându-i un pahar de vin.

– Da, dacă voi mai fi aici, murmură Ruth printre dinți, în timp ce ieșeau pe terasă.

– Știi, a fost inițiat de un englez din Yorkshire.

– Ce anume, festivalul? întrebă Ruth, nevenindu-i să creadă.

– De un anume Philip Newman; a murit în 1966. Iar festivalul lui muzical continuă să trăiască.

– Fermecător, șopti ea, pe când se așezau la umbră să-și bea vinul. Îți vezi des părinții? îl întrebă, schimbând subiectul; era prea dureros să discute cu el despre concerte, care îi aminteau de Sevilla.

– Tatăl meu a murit acum patru luni, spuse el încet.

Ruth înghiți un nod.

– Îmi pare rău, Fernando. Cred... cred că-ți lipsește foarte mult. Erați apropiați.

– Îți mai aduci aminte, observă el încet, fără s-o privească.

– Îmi aduc aminte totul de la Sevilla. Mama ta cum face față?

– Stă la surorile ei, pe Menorca. Altul dintre motivele pentru care m-am mutat aici. Am venit când tatăl meu era bolnav și n-am mai plecat. Casa asta e a familiei, iar mama nu voia să rămână goală. Vrea s-o vadă, cândva, locuită tot de o familie.

– Iar mama ta se... înțelege bine cu Maria Luisa?

Zâmbind, Fernando îi aruncă o privire.

– Da, ține foarte mult la ea. Te afectează cu ceva?

Ruth ridică din umeri.

– Nu, de ce m-ar afecta?

– Fiindcă ți-am spus odată că mama mea te-ar adora – pe tine.

– Iar acum o adoră pe alta – asta-i viața!

Vorbise atât de răspicat, încât era clar că o durea.

– Pot să fac și eu o baie?

– Ești invitata mea, așa că poți face tot ce dorești.

– Merg să-mi iau costumul, murmură ea.

– De ce te mai deranjezi? Ieri nu ți l-ai luat.

– Ieri țineam să-ți demonstrez ceva. Azi, tensiunea s-a risipit.

– Deci pentru mine te-ai fâțâit goală pe marginea piscinei?

Pentru prima dată, Ruth recunoscu că așa era – un soi de gest rebel, cu speranța că avea și martori.

– Și pentru mine, răspunse, cu un ușor surâs. Știi cum mă excită soarele. Un plonjon în piscină mă răcorește imediat.

– De-asta vrei să faci acum baie – te-au apucat iar căldurile? întrebă el, sugestiv.

– Nu pentru tine, Fernando. Șansa asta ai pierdut-o. Sunt doar încinsă și epuizată, după ce m-am târât toată după-amiaza prin hoteluri.

– Cum a mers?

Întrebarea o surprinse, întrucât se așteptase ca Fernando să reacționeze la insulta ei.

– Foarte bine, mai am trei întâlniri mâine după-amiază – trei hoteluri dispuse să ofere o reducere de preț substanțială, în afara sezonului, desigur. Ar trebui ca, până mâine seară, să le rezolv pe toate.

Fernando se ridică.

– Bine, mă bucur să aud că după-amiaza a fost încununată de succes.

Intrară amândoi în casă.

– Iar ție cum ți-a mers? îl întrebă ea. Tot cu succes?

Izbucnind în râs, Fernando o cuprinse cu brațul pe după umăr.

– Vorbim ca un cuplu căsătorit.

În pofida noului nivel de înțelegere la care ajunseseră, atingerea lui o făcea totuși să se crispeze. Fernando simți și el și-și lăsă brațul să cadă pe lângă trup.

– Încă nu suntem în apele noastre, așa-i?

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu voce scăzută.

Fernando îi ridică bărbia.

– Știi foarte bine, nu te mai preface. Mai ținem unul la altul și, oricât de tare ne-am strădui, ne dorim.

– Cred că nici n-a încăput vreodată o îndoială, Fernando, răspunse Ruth, simplu.

– Ai dreptate, dar s-a schimbat ceva și nu sunt deloc sigur dacă în bine sau în rău.

Ruth își retrase capul, ferindu-și bărbia de mâna lui.

– Mă rog, nu pot susține că știu la ce te referi.

– La cele de aseară – asfințitul, cina, conversația. La dimineața de azi, la acest efort de a simula normalitatea. Putem ajunge până aici, Ruth, și pe urmă...

Ridică mâna, pocni din degete și nu mai fu nevoie să spună nimic.

Ruth își umezi cu limba buzele uscate.

– Dar... dar știm deja că nu se va întâmpla nimic. Chiar tu ai spus-o. Toate astea au fost o pedeapsă pentru un lucru despre care încă nu sunt sigură.

– A fost o pedeapsă pentru cele de la Sevilla, spuse el sec.

– Altfel nu s-ar fi putut! Numai atâta am avut și noi!

– Dar am fi putut avea mult mai mult...

– Dacă veneai în Anglia, așa cum mă așteptasem eu, îl întrerupse ea pe un ton înghețat.

Ochii lui negri se îngustară.

– Nu din cauza asta s-a destrămat totul, și o știi foarte bine.

O, Doamne, o știa, și-ncă cum! Ruth coborî ochii, agățându-se de balustrada scării.

– Când mă gândesc la călătoria aia, Fernando, îmi dau seama că au rămas încă atâtea zone cenușii... Mă acuzi că m-am întors în Anglia pentru munca mea, dar n-a fost numai atât și n-am fost numai eu de vină. Mi-era teamă... mi-era foarte teamă că nu era dragoste adevărată...

– Cum te-ai putut îndoi de asta? insistă el, cu o expresie aproape ucigașă în ochi. Am făcut dragoste

până în ultimul moment. Dar știai că nu aveai intenția să mă mai revezi vreodată. Inima ta se închisese deja...

– Mi-am închis... da, mi-am închis inima fiindcă și tu ți-o închiseseși pe a ta.

– Te-am implorat să rămâi! Cum ai fi putut lua asta drept răceală?

– Nu vorbeai serios! strigă Ruth, cu ochii plini de lacrimi; înghiți un nod – nu trebuia să plângă, nu trebuia. Și nici o clipă n-ai crezut că voi accepta, de-asta ai și spus-o. Din punctul tău de vedere, totul era onorabil. Făceai oferta, eu refuzam... și amândoi scăpam foarte ușor.

Fernando o privi lung; expresia turbată dispăruse, înlocuită de nedumerire.

– Nu înțeleg femeile, pur și simplu nu le înțeleg, murmură el, chinuit.

– Și nici eu nu te înțeleg pe tine! țipă Ruth. M-ai lăsat să plec, pur și simplu. Ai venit cu niște cereri prostești și neserioase, după care m-ai lăsat să ies din viața ta. Iar acum, încerci să mă scoți pe mine vinovată. E o sminteală, o nebunie!

Se întoarse s-o ia la fugă pe scară, dar Fernando o apucă de braț. Ruth nu se smulse, răsucindu-se doar spre el, revoltată.

– Cine a luat totul iar de la început, Fernando? Ne mergea de minune, efectiv ajungeam să ne cunoaștem unul pe altul mai profund decât am făcut-o vreodată la Sevilla.

Oftă adânc, întretăiat, clătinând din cap – era o situație imposibilă.

– Și să nu care cumva să-mi spui...

– Fiindcă nu poți accepta adevărul că ne îndrăgostim din nou? sugeră el atât de calm, încât lui Ruth îi veni să-l pălmuiască.

– Nu mai fi așa de ridicol! Nu ne îndrăgostim deloc!

Ceea ce era adevărat, cel puțin în privința ei – nici o clipă nu încetase să fie îndrăgostită de el, iar dacă Fernando se îndrăgostea iar, însemna că înainte n-o iubise. Avusese dreptate să-i refuze oferta – relația lor n-ar fi durat nici un an de zile!

– Ba da, insistă el, strângând-o și mai tare de braț, și aș fi preferat să nu se întâmple...

Ruth îl întrerupse, cu un hohot de râs amar:

– De ce, pentru că-ți strică tema răzbunării? Ia stai...

Ridică mâna și pocni din degete, deși zgomotul nu era atât de puternic cu al lui.

– Cred că ai făcut stânga-mprejur. Ai tras concluzia că de fapt ți-ar plăcea să faci dragoste cu mine și ce altă soluție mai bună ai avea decât aceea de a-ți croi drum spre patul meu cu ajutorul complimentelor?

Fernando nu se sfii să râdă:

– N-am nevoie de complimente pentru așa ceva, Ruth. Deja ai recunoscut că ai ceda de bună voie.

– Într-adevăr... Dar n-ai îndrăzni să-ți asumi riscul unei încercări, în caz că, descoperindu-ți jocul, te-aș refuza. Și totuși, cu toate vorbele astea dulci cum că te-ai îndrăgosti din nou, crezi că n-aș putea să te refuz nici moartă.

Ochii lui Fernando se întunecară de furie, iar Ruth presupuse că avusese dreptate, demascându-i cinismul.

– Eu n-am ajuns atât de departe cu analiza teoriei ăsteia noi, dar oricum nu face decât să-mi sporească îndoielile. Repet, aș fi preferat să nu se întâmple așa. Aș vrea să pot face ceva ca să opresc lucrurile, dar nu neg adevărul și aș fi un laș dacă aș încerca.

Pe Ruth o podidiră lacrimile.

– Dar diferența e că simți ceva ce eu nu...

– Ți-am spus, nu încerca să negi, pentru că nu te cred, insistă el, neclintit.

– Nici măcar nu știi ce voiam să spun!

– N-am nevoie. Îți manifești deschis disprețul.

Ruth nu mai suporta toată acea joacă de-a emoțiile, care o arunca de colo-colo ca o tornadă.

– Și ești orb, Fernando Serra, nu total dar îndeajuns ca să alegi ce-ți convine să vezi. Spui că te îndrăgostești din nou. Ei bine, asta e deosebirea dintre noi. Eu nu mă pot îndrăgosti din nou de tine, fiindcă n-am încetat nici un moment să te iubesc!

Imediat își mușcă buzele, regretându-și izbucnirea la fel de mult pe cât regreta că îi atrăsese privirea la acea recepție fatidică.

– Of, lua-te-ar dracu'!

Se răsuci pe călcâie s-o ia la fugă pe scară, dar Fernando o ajunse din urmă și o cuprinse în brațe.

– O, Doamne, Ruth, ce naiba facem unul cu altul? N-am vrut să sune așa – să pară că am încetat să te iubesc și m-aș îndrăgosti din nou.

– Așa... așa a reieșit, suspină ea, cuprinzându-l pe după mijloc, în timp ce simțea cum o părăseau ultimele puteri; nu mai suporta. Of, Fernando, m-am... așa m-am săturat de toate astea...!

– Știu *querida*, șopti el răgușit. Nici eu nu suport să ne certăm așa, să fii aici și să nu te am, cu adevărat să fii a mea. Te-am manipulat ca să te pedepsesc și ai dreptate, îmi fac și mie la fel de mult rău.

– Nu, Fernando... șopti dureros Ruth, în timp ce buzele lui îi atingeau obrazul, coborând spre gură.

Dar buzele ei se despărțiseră deja, așteptând căldura și dragostea care-i lipsiseră atâta vreme.

Fernando gemu înfrânt, pe când buzele li se devorau cu patimă. Brațele lui o strânseră și mai tare.

– Te rog, îngână Ruth. Nu încă, Fernando. Avem... sunt... avem atâtea să ne spunem...

– Și le vom spune, *querida*, în timp ce ne iubim.

O ridică în brațe, iar Ruth se agăță de el, parcă speriată să n-o scape în timp ce o ducea pe scară, spre dormitor.

– Ai spus... ai spus că... o să... vorbim... bâigui ea cu voce slabă.

– Da, vom vorbi, *querida*, se auzi glasul lui Fernando, scrâșnind de dorință. Te doresc. Am nevoie de tine. De când am făcut dragoste ultima dată, o clipă nu mi-ai ieșit din minte. Vreau să fiu înăuntrul tău, să pulsez în tine.

Se aplecă, întinzând-o pe pat, iar mâinile ei se repeziră înnebunite la pieptul lui gol.

– Vorbe din-astea vrei să auzi? o întrebă, cu respirația fierbinte arzând obrazul ei încins.

Din pieptul lui Ruth izbucni un suspin.

– Fernando, nu pot... nu pot face asta... Trăiești cu Maria Luisa!

Fernando se încordă din tot trupul, cu ochii atât de tulburați de dorință încât Ruth avu impresia că în veci nu l-ar fi putut opri.

– *Querida*, răspunse el răgușit, mângâindu-i părul revărsat în jurul feței. Mă cunoști, știi că n-aș face ceva ce nu se cuvine. Maria Luisa nu e în inima mea, așa cum crezi. Tu ești singura...

– Dar...

– Nici un dar. Ai încredere-n mine, la fel cum ai avut și la Sevilla. Lasă-mă să te iubesc ca înainte. Suntem împreună și, pentru moment, numai atâta contează.

Ruth nu răspunse. Îi era imposibil să mai sufle o vorbă, când inima ei era atât de pregătită pentru dragoste. Își răsfiră doar degetele pe spatele lui și îl trase cu putere spre gura dornică, înnebunită de o dorință pe care nu și-o putea ascunde.

Capitolul 7

Într-un târziu, când Ruth se trezi din toropeală, în cameră era întuneric și cald.

– Nu pleca, mârâi Fernando, apucând-o de șolduri pentru a o trage înapoi spre el. Ai dormit...?

– Dar tu? șopti și ea, mângâindu-l pe obraji.

– Nu mai țin minte. Mi s-a rupt filmul. Crezi că am murit, poate...?

Ruth râse, trăgându-l în joacă de păr, iar el, drept răspuns, o penetră complet, dintr-o mișcare simplă și firească.

– Fernando! exclamă ea, cu uimire amuzată.

– Ce? făcu el chipurile inocent, retrăgându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ești nesățios!

Îl împinse într-o parte și se dădu jos din pat.

Veioza de pe noptieră se aprinse și, întorcându-se, Ruth îl văzu pe Fernando rezemat într-un cot.

– Nu fugi să te îmbraci, o rugă el. Lasă-mă să mă bucur de tine. A trecut atâta timp, Ruth...

Ruth nu voia să se întristeze, după ce se simțise atât de bine. Zâmbi, întinzându-se languros din tot trupul.

– Uită-te cât ai poftă, voyeur ce ești!

Imediat, însă, adăugă:

– Gata! Dacă mai vrei, te costă.

– Plătesc, râse Fernando.

– Nu-ți dă ție mâna, la prețurile mele! chicoti ea și fugi în baie.

De cum închise ușa, însă, râsul îi pieri, înlocuit de o tristețe deznădăjduită. Îl iubea cu atâta disperare, știa că o iubea și el, deși poate nu destul. Era posibil ca Maria Luisa să fi pătruns atât de profund în viața lui, încât relația dintre el și Ruth să nu mai aibă nici o șansă.

Se așeză pe capacul toaletei, cu capul în mâini. Dintr-o dată, își dădu seama că tot viitorul ei depindea de alegerea Mariei Luisa. Steve sau Fernando. Nici nu suporta gândul.

– Mergem să facem o baie? îl auzi pe Fernando, strigând-o de-afară.

Nu mai putea gândi limpede. Își împinse de pe frunte părul umed, ca și cum așa ar fi judecat mai ușor, dar nu-i folosi la nimic; pur și simplu nu putea gândi.

– E... e întuneric... răspunse ea, pe un ton jalnic.

– În piscina mea nu e niciodată întuneric!

Ruth nu voia să se mai gândească la alegeri și decizii. Luase singură o hotărâre, aceea de a-l iubi din nou, și trebuia să se împace cu situația.

– O, Fernando, șopti ea fascinată, când ajunse pe marginea piscinei. Ce minunăție! Un Hollywood în miniatură!

Fernando intrase deja în apă. Bazinul era luminat de jos în sus, iar valurile străluceau irizat, într-un verde pal ispititor. Printre pietre erau instalate lămpi ascunse, aruncând raze de lumină și pete de umbră prin crevasele care în timpul zilei rămâneau nevăzute. Era un loc vrăjit, într-o toridă noapte mallorcană.

– A, ba nici să nu te gândești! strigă Fernando, când Ruth se pregăti să sară în apă lângă el.

– La ce să nu mă gândesc?

– Jos costumul!

– Nu e drept! protestă ea, făcând un pas înapoi.

– În prima zi a fost foarte drept.

Ruth clătină din cap.

– Aia a fost atunci. De ce să fac acum baie goală, când tu...?

Râsul i se opri în gât când Fernando se dădu peste cap, lăsând să se zărească un fund bronzat.

– O.K., ai câștigat, chicoti ea.

Deodată, Fernando ieși din apă, în fața ei.

– Stai așa, scrâșni, ștergându-se pe față.

– Ce mai e?

– Încet, seducător... Ațâță-mă, ispitește-mă...

– Fernando! se tângui Ruth. Scoaterea unui bikini nu are nimic seducător sau ispititor. Dacă, însă, aș purta portjartier și lenjerie de mătase...

– Hai odată, Ruthie, o îndemnă el.

Deși zâmbea cu gura până la urechi, Ruth știu ce anume îl însuflețea și se simți cuprinsă de emoție.

Ruthie; era pentru prima oară când o numea astfel, aici, în Mallorca. La Sevilla îi spusese de multe ori așa. O versiune a numelui ei tandră, dulce, aproape copilărească. O, Doamne, cât îl mai iubea, câtă nevoie avea de el!

Zâmbind, luă o poziție seducătoare și începu să-și unduiască șoldurile senzual, în timp ce-și desfăcea încet încheietoarea de la spate. Când sânii i se eliberară, îl întărâtă cu sutienul costumului de culoarea piersicii, învârtindu-l pe deasupra capului și smulgându-l în momentul când Fernando întinse mâna după el. Scoase un țipăt, când el îl prinse și îl trase scurt. Mișcarea o făcu să-și piardă echilibrul și căzu în apă.

Ruth înota cu agilitatea unui delfin și se îndepărtă înainte ca Fernando s-o poată opri. Își scoase slipul pe care el reușise să i-l coboare pe jumătate și porni spre capătul opus al piscinei, râzând, cu Fernando pe urmele ei.

Când o prinse, hohotea de încântare.

– Nu știam că înoți așa de bine, gâfâi el, imobilizând-o la margine.

– Campioană pe școală la bras, murmură Ruth.

– Și eu, răspunse Fernando, trecându-și o mână peste sânii ei.

Ruth îl cuprinse cu brațele și picioarele.

– Mai sus, mârâi el, sărutând-o.

Infuzia de dorință care o străbătu fu atât de imensă, încât se supuse imediat, ridicându-și picioarele pe șoldurile lui.

Gura lui i-o cotropi iar pe a ei, în timp ce o penetra, pe cât de brusc, pe atât de senzual. Limba care se repezea printre buzele ei pătimașe preluă imediat ritmul. Capul lui Ruth i se învârtea amețitor, pe când tot trupul palpita convulsiv, lipit de al lui Fernando.

Apa îi ținea la suprafață. Ruth nu mai avusese niciodată o senzație atât de erotică. Îi căută gura cu a ei, iar și iar, până fură nevoiți să se desprindă ca să respire.

– O, Doamne, nu... șopti ea abătută, când Fernando se retrase brusc și, cu ochii încețoșați de dorință, se scufundă sub apă.

Ruth scoase un țipăt disperat, simțind cum începea să-i dezmierde cu gura și limba feminitatea. Își arcui trupul, aruncându-și capul înapoi. Deodată, se stârni un val, Fernando apăru din nou, iar Ruth se agăță de el și, imediat, lumea începu să se rotească într-o vâltoare de spumă albă, în timp ce el o pătrundea iar, adânc, complet, cu mișcări atât de frenetice încât o făceau să geamă, în timp ce focul lichid dintr-înșii erupea furios într-o eliberare învăpăiată. Ruth îi acoperi chipul și gura cu sărutări fierbinți, în timp ce vâlvătaia îi mai pârjoli preț de-o clipă, după care se risipi în delicioasa răcoare a apei curate de izvor.

– Ești... murmură el, sufocat, ești cea mai frumoasă amantă și cea mai superbă înotătoare...

– Iar tu ești campionul școlii la scufundări, îl tachină Ruth.

Fernando râse cu gura lipită de gâtul ei, apoi o mușcă de bărbie.

– Iar somonii, după ce fac treaba asta, mor, adăugă el încet, închizând ochii sub lumina lunii.

– Când, după ce se mușcă de bărbie?

Cu un geamăt, Ruth se desprinse din brațele lui și porni de-a latul piscinei, înotând încet, fără vlagă. Fernando se săltă pe margine, ca s-o privească. Picioarele bronzate și musculoase îi atârnau în apă, iar Ruth se apropie și se agăță de ele.

– Ești fericită? o întrebă el, zâmbind.

Înainte de a-l întreba și ea dacă era fericit, o apucă de mâini și o ridică din apă, luând-o în brațe.

– Mor de foame, declară Fernando. Mergem să mâncăm, la un mirador liniștit și exclusivist, cu cea mai pitorească vedere spre Cabo de Formentor, iar acolo vom sta de vorbă – cu adevărat.

Îi sărută buzele umede, cald, tandru, trezindu-i-le din nou la viață, iar Ruth simți că se pierdea în iubirea pentru el, și într-a lui pentru ea, și puțin i-ar fi păsat chiar și dacă n-ar mai fi stat de vorbă niciodată.

Ruth oftă prelung, ușurată, când ieși din holul hotelului, în lumina puternică a soarelui, unde o izbi un val de aer canicular, șocant de fierbinte după răcoarea dinăuntru.

Totul se rezolvase, în condiții avantajoase pentru ambele părți. Clienții ei aveau să fie într-al nouălea cer, în acest

hotel. Extraordinar stimulent pentru cifra de afaceri a companiei. Nu se îndoia, campania urma să aibă un succes enorm.

Fernando o aștepta la bordură, rezemat de Mercedes-ul său alb, decapotabil.

– Ai avut succes?

– Da, foarte mult, zâmbi Ruth fericită, în timp ce el îi deschidea portiera.

– Ți-aș fi putut rezolva eu totul, cu un singur telefon, dacă erai de acord.

Ruth se încruntă, căutându-și ochelarii de soare în poșetă.

– Credeam că am terminat aseară, la restaurant, cu discuțiile în contradictoriu, spuse ea, cam nervoasă. N-am nevoie să faci tu lucrurile de care sunt perfect capabilă eu însămi. E firma mea, nu a ta. La naiba, cred că mi-am uitat ochelarii de soare în hotel.

Fernando îi culese de pe bord și, cu un zâmbet răutăcios, i-i întinse.

Ruth îi putea citi gândurile. Se vedeau cu ochiul liber. Femeile erau niște ființe neghioabe, care ar fi trebuit să stea acasă, la spălat de rufe, nu să încheie tranzacții... Își mușcă buza, trântindu-și ochelarii pe nas.

– Încotro? întrebă Fernando, pornind mașina. La Manacor, pentru un șirag de perle, la Inca, pentru o pereche de pantofi, sau o plimbare romantică până pe peninsula Formentor?

Ruth zâmbi, cu voia bună revenindu-i.

– Sunt prea tânără pentru perle, răspunse ea, pantofi am destui, dar de romantism n-am să mă satur niciodată.

– Dorința ta e poruncă pentru tine.

Drumul până la Cabo de Formentor era spectaculos. La curbe, Ruth se agăța de brațele fotoliului, ținându-și respirația. Se opriră la Cala de San Vicente și admirară pădurile de brazi din sud și atrăgătoarea plajă cu nisip auriu.

– La Sevilla ai spus că Mallorca e mai verde, mai luxuriantă și mai răcoroasă, dar nu mi-ai spus ce spectaculoasă și pitorească e, murmură Ruth.

– Sau aglomerată, se plânse Fernando, luând-o totuși în brațe.

– Fernando! protestă ea.

Un tânăr având pe el doar un șort cu modelul drapelului britanic fluieră insinuant, făcându-i să se întoarcă la mașină, amuzați.

– Aș vrea să-mi fi luat la mine costumul, gemu Ruth, în timo ce-și încheia centura de siguranță. Marea arată așa de atrăgător.

– Mai bine că nu ți l-ai luat. N-aș fi suportat ca oamenii să se zgâiască la tine.

– Gelos?

– Obsesiv!

Drumul cobora într-o vale umbrită de brazi și stejari. Fernando îi arătă plaja ferită de la Formentor și terasele cu flori ale marelui Hotel Formentor. Trecură printr-un tunel, apoi peisajul deveni mai arid. Crestele munților se înălțau

până la altitudini impresionante, iar văile erau adânci. Parcară mașina și merseră pe jos până în capătul promontoriului, unde îi aștepta o faleză ametitor de abruptă și înaltă, coborând spre mare.

– Îți înțeleg iubirea pentru partea asta a insulei, murmură Ruth meditativ.

– Îmi trezește latura sălbatică, răspunse el.

– Nu știam că ai și așa ceva.

– Am să ți-o arăt diseară, îi șopti aspru Fernando la ureche.

După ce Ruth își epuiză toate adjectivele cunoscute la adresa frumuseții Capului, Fernando propuse:

– Nici o plimbare n-ar fi completă fără o vizită la peșteri. Te simți în stare?

– Cu tine ca ghid, aș îndura și focurile iadului.

În timp ce reveneau spre mașină, Fernando păru cam abătut.

– În privința asta, s-ar putea să nu fii prea departe de adevăr, comentă el, enigmatic.

Nu peste mult, Ruth înțelese de ce. Se agăță de el, în timp ce contempla cu ochi mari splendoarea de coșmar a stalagmitelor și stalactitelor luminate. Răcoarea din peșteră o șoca, precum și imensitatea sălilor.

– E uriașă! exclamă ea. Drach înseamnă dragon, în catalană, nu-i așa? Crezi că a trăit într-adevăr vreunul aici?

– Cred că aici au trăit dracul însuși și surorile lui, replică Fernando, iar Ruth îl strânse și mai tare de braț, înfiorându-se. Vezi catedrala? o întrebă el, arătând în sus.

– Unde?

Urmărindu-i direcția privirii, lui Ruth i se tăie respirația. Privi uluită formațiunile de rocă stranii, răsucite, luminate multicolor de proiectoare camuflate.

– Nu mi se pare că seamănă cu o catedrală.

– Poate că nu seamănă, râse Fernando. Poate catedrala e după colț, iar ăsta e Taj Mahal-ul.

– Ascultă, dacă ai de gând să te prostești, mai bine mă duc la grupul cu ghid de-acolo...

Fernando o luă în brațe, sărutând-o, apoi șopti:

– Tousi, n-ar fi același lucru, nu-i așa?

– Poate, dar cel puțin aș afla și eu câte ceva despre peșterile astea.

– Te învăț eu tot ce ai nevoie să știi.

– Dar nu despre peșteri, râse ea și, trăgându-l de braț, insistă să-i urmeze pe ceilalți turiști.

După un timp, șopti:

– Vezi, nu știai că unele dintre bazinele astea au apă sărată, infiltrată prin calcar, din mare...

Entuziasmul ei îl făcu să zâmbească, adăugând:

– Nici că Martel, un speolog francez, a explorat primul aceste grote, în 1896. Lacul poartă numele lui și, dacă nu ne grăbim, pierdem concertul.

O apucă de mână și o trase grăbit după turiștii care mergeau să se așeze lângă Lago Martel.

– Ce bine că te am aici, querida. N-am crezut să se împlinească vreodată.

Ruth își scutură mâinile ude în chiuvetă și se întoarse spre Fernando, în brațele lui, privindu-l întrebător.

– Soarta ne-a făcut să fim din nou împreună, Fernando. Steve crede în soartă...

Îi simți încordarea ușoară a mușchilor și-și dori să nu fi adus vorba de Steve. Totuși, faptul era consumat. Îl cuprinse pe după gât.

– De ce te crispezi așa când îl pomenesc pe Steve? întrebă ea încet.

Fernando se încruntă, iar Ruth se temu că alesese prost momentul; poate că Fernando nu era gata să se gândească la viitorul lor împreună.

– Fiindcă m-am simțit bine când în viața noastră nu mai exista nimeni altcineva, spuse el, cu expresia îmblânzindu-i-se. Nu vreau să mă gândesc nici la Maria Luisa, nici la Steve, numai la noi. Și nici la viitor nu vreau să mă gândesc.

Nu asta voise să audă Ruth. Își mușcă buzele. Avusese o șansă și o ratase.

– Nici eu, murmură ea. Dar e necesar, Fernando.

Îl privi cu ochi mari, rugători.

– Acum sunt foarte curajoasă, îi spuse ea, susținându-i privirea. Vreau să vorbim despre noi, despre Steve și Maria Luisa. Fac parte din viețile noastre și, nu peste mult...

– Și nu peste mult va trebui să te întorci în Anglia.

Un fior rece o străbătu pe șira spinării și se desprinse din brațele lui – foarte ușor, observă ea nefericită. Fernando începea deja să devină mai rece. Gafa de a-i fi amintit că în afara Casei Pinar mai existau și alți oameni înghețase totul.

– Da, va trebui, nu-i așa? replică ea încordată, trântind tigaia pe aragaz.

– E inevitabil, răspunse din spatele ei glasul lui Fernando.

Ruth întoarse capul, pentru a-i vedea ostilitatea rece din ochi și fălcile încordate cu atâta îndârjire încât se înfioră până-n măduva oaselor. Dintr-o dată, totul devenise extrem de serios.

– Și ce vrei să spui cu asta? îl întrebă, aproape așteptându-se s-o dea afară din casă.

Fernando nu-i răspunse, stând doar pe loc, cu brațele încrucișate pe piept, și privind-o ca și cum expresia lui intensă ar fi fost singurul răspuns necesar.

– Ei, ai sau n-ai de gând să-mi spui și mie ce-ți trece prin minte? insistă ea. Nu pot citi gândurile, să știi.

– Nici eu, querida, spuse el încet, dar aș dori să fi avut puterea asta la Sevilla, pentru că atunci aș fi scăpat de multe chinuri. Sevilla nu a fost reală, Ruth. A fost o lume a fanteziei. Creată de om pentru a stimula imaginația.

– Cei mai mulți nu sunt de părerea asta, murmură Ruth, cu inima bătându-i efectiv ireal de tare. Majoritatea oamenilor ar spune că expoziția a fost organizată pentru a arăta lumii întregi ce aveau cu toții de oferit.

– Totuși, noi n-am văzut-o tocmai așa, comentă el cu tristețe.

– Atunci, ce am văzut, Fernando?

Se întoarse cu fața spre ea.

– Cred că am văzut o fantezie pură.

Ochii albaștri ai lui Ruth se îngustară.

– Unul la celălalt? încercă ea un zâmbet forțat. Tu, Peter Pan, eu, Zâna Zânelor?

Fernando puse capacul peste tigaie și, înainte de a continua, luă paharul cu vin și bău.

Oare încerca să spună că nu puteau redobândi ceea ce avuseseră cândva, pentru că nu existase nimic?

– Cam așa ceva, murmură el în cele din urmă.

Ruth clătină din cap, refuzând să-l creadă.

– A fost destul de real, Fernando. Să nu crezi nici un moment că n-a fost.

– Și ce era să cred, când tu n-ai spus? Când m-ai părăsit pentru cariera și partenerul tău?

– Nu... nu te-am...

– Ba da, insistă Fernando, nu dur dar destul de ferm pentru a o face să întrebe dacă nu cumva așa era.

– Aș vrea să fi înregistrat pe bandă ultima noastră noapte împreună...

– Doamne Dumnezeule, a însemnat chiar atât de puțin pentru tine încât nu ți-o mai amintești până-n cele mai mici detalii? întrebă el, disprețuitor.

Dintr-o dată, tonul lui începu s-o irite.

– Tocmai fiindcă a însemnat atât de mult nu-mi mai amintesc! protestă Ruth. Tu nu te puteai gândi decât la tine

însuți, te așteptai să-mi abandonez viața dinainte numai pentru tine. Viața nu-i așa de ușoară. Nu-mi mai amintesc să fi spus nu, dar îmi amintesc clar cât de derutată eram. Te-am iubit timp de treisprezece zile din viața mea. A avut vreo importanță, în acel timp, restul vieții mele?

Ochii lui negri se îngustară.

– În mintea mea nu a existat nici o ezitare, nici o derută, numai imboldul de a-mi trăi cu tine tot restul vieții.

Cuvintele lui o dureau. Își luă paharul cu vin, privind în adâncurile lichidului rubiniu.

– Erai în țara ta, printre ai tăi. Eu mă aflam departe de casă...

– Și te întrebau dacă nu cumva e doar o aventură de vacanță? completă el, cu dispreț.

Ruth clătină din cap, privindu-l cu ochii mari, plini de lacrimi abia stăpânite.

– Nici un moment n-am crezut asta, Fernando, nici un moment din timpul cât am stat cu tine...

– Dar te-ai gândit, după ce ai ajuns în Anglia?

– Nu, nici măcar atunci...

– Și-atunci de ce, Ruth, de ce naiba nu ți-ai rezolvat treburile și nu te-ai întors la mine?

Râzând amar, Ruth clătină din cap; nu-i venea să creadă ce auzea.

– Și dac-aș fi făcut-o, ce găseam? Pe tine și Maria Luisa trăind deja împreună, plângându-vă de milă și consolându-vă reciproc.

Își trânti pe masă paharul cu vin și ridică palmele spre el.

– Iartă-mă, nu trebuia s-o spun, pentru că nu despre asta e vorba. E vorba de faptul că tu te așteptai să rămân, iar eu n-am făcut-o. Ți-am mai spus, și eu mă așteptam să vii după mine, mă rugam să vii, ca să fiu sigură că mă doreai cu adevărat, dar tu n-ai venit. Tu mă acuzi pe mine, eu te acuz pe tine. Nici nu mai știu care e răspunsul, Fernando. Crede-mă că nu știu.

Fernando nu spuse nimic, n-o privi, nici măcar cu înțelegere. Înghițindu-și un suspin, Ruth îl lăsă la bucătărie și ieși pe terasă, unde era mai răcoare. Pe masa pregătită pentru cină ardeau lumânări. Se așeză, oftând, și trase în piept aerul înmiresmat. Aveau să rezolve oare situația, și dacă da, ce avea să urmeze?

Îi simți mâinile pe umeri și i le acoperi instinctiv cu ale ei. Fernando se aplecă, depunându-i un sărut ușor pe creștetul capului.

– Fernando, șopti ea, întorcându-se spre el. Steve și cu mine am vorbit despre toate astea la restaurant, în seara aceea...

Mâinile lui o strânseră mai tare.

– Nu, ascultă-mă, Fernando, e foarte important pentru ceea ce discutăm acum. Am spus atunci că înțeleg că, într-o atmosferă festivă, se pot întâmpla anumite lucruri...

– „Lucruri"?...

– Bine, că oamenii se pot îndrăgosti. Noi ne-am îndrăgostit, într-o situație favorabilă pentru așa ceva.

– Ți-am spus că era ireală.

– Dar pentru mine și Steve nu era. Și poate că nici pentru tine și Maria Luisa n-a fost...

Lăsă fraza neterminată, lăsându-i timp să răspundă.

– Și eu te iubeam, Ruth, spuse el cu înțelegere, mângâindu-i mâna. Și Maria Luisa îl iubea pe Steve, și totuși a ieșit prost pentru toți.

– Știu, dădu ea din cap, tocmai asta încercam să lămurim atunci.

– Și ați ajuns la vreo concluzie?

– Da, oftă ea prelung. Suntem oameni diferiți, Fernando. Cred că e vorba de mândrie. Tu erai prea mândru ca să alergi după mine...

Fernando zâmbi, clătinând din cap.

– Nu, nu râde, așa e, insistă Ruth. Te așteptai să-mi abandonez viața și cariera pentru tine, pentru că așa ar fi făcut o fată din Mallorca.

La asta, Fernando râse sonor, după care îi ridică mâna la buze.

– Poate că tatăl meu s-ar fi așteptat la așa ceva, dar cei din actuala generație a neamului Serra în nici un caz. Dar, da, în parte ai dreptate. Am așteptat să abandonezi totul pentru mine și, când n-ai făcut-o, n-am alergat după tine nu pentru că aș fi fost prea mândru, ci fiindcă mi-era teamă, la fel cum și tu te temeai. Nesiguranța și frica nu sunt prerogative numai ale femeilor, să știi.

– Nu mi te pot închipui simțind așa ceva, murmură ea.

– Ai spus odată că sunt un om de modă veche și cred că, în unele privințe, sunt. Un timp, am fost conștient de nechibzuința aventurii noastre. Ar fi putut avea consecințe dezastroase... un..

Ridică din umeri.

– Să lăsăm asta. Nu vreau să ne mai certăm...

– Discutăm, îl întrerupse Ruth. Nu ne certăm. Fernando, suntem doi oameni raționali și vorbim despre situația asta așa cum ar fi trebuit să facem anul trecut.

Fernando dădu din cap.

– Da, iar acum e...

Se întrerupse, iar lui Ruth îi îngheță inima, fiind sigură că avea să spună că era prea târziu. Simțindu-i încordarea, Fernando se grăbi să continue:

– ...timpul să mâncăm.

Se ridică și o cuprinse în brațe. O sărută tandru, iar Ruth îl îmbrățișă pe după gât, răspunzându-i cu aceeași căldură. Nu era prea târziu, acum nu se mai îndoia de asta. Fernando o iubea, îl iubea și ea și erau hărăziți să fie împreună. Nu mai trebuia decât să-l facă să repete ceea ce spusese la Sevilla – că dorea să rămână cu el. Ar fi făcut-o. De data asta ar fi făcut-o.

Un singur lucru încă nu era clar. Maria Luisa. Care era locul ei în viața lui? Știa sigur că Fernando n-ar fi făcut pe nimeni să sufere...

Capitolul 8

– Nu poți merge la Palma cu piciorul în halul ăsta, insistă Fernando.

Ruth se foi, în timp ce el îi schimba pansamentul.

– Cu glezna în halul ăsta, nu cu tot piciorul, îl corectă ea. Nu mai știi anatomie?

– Ba da, în special pe-a ta, o tachină el, plimbându-și mâna în lungul piciorului ei bronzat, spre coapsă.

– Să nu-ndrăznești! țipă Ruth, încercând să-l împingă în bazin.

La fel se întâmplase și accidentul din ajun, se zbenguiseră ca doi copii, iar Ruth alunecase și-și scrântise glezna.

– Nu uita că sunt invalidă! adăugă ea.

– Da, invalidă în sensul că nu ai nici un efect, mormăi Fernando, în timp ce-i turna suc din carafa de pe masă.

– Nulă și neavenită, bombăni Ruth, încercând zadarnic să-și miște glezna fără s-o doară. La fel de nule și neavenite fuseseră și eforturile ei de a afla ce anume refuzase

Fernando să-i spună în seara aceea. Nu știa decât că era ceva în legătură cu Maria Luisa, dar Fernando tăcea mâlc. Avea să afle destul de curând, îi spusese el mohorât, de vreo două ori, și nimic mai mult.

– M-ai putea duce tu cu mașina la Palma, propuse ea, cu voce mică.

Ultimele două zile fuseseră minunate. Fernando o plimbase pe toată insula, ca un ghid perfect și afectuos, peisajele erau splendide... dar acum, încurcătura asta cu glezna o făcea să se simtă complet nefericită și vulnerabilă. Noaptea dormise prost, fără să se poată odihni, Fernando insistând să se culce separat.

Noaptea nedormită o făcuse să se gândească la munca ei. De la Steve și Maria Luisa nu sosise nici o veste și, cu toate că la încheierea acelui contract factorul timp nu conta, Ruth era totuși cam îngrijorată că nu rezolvaseră nimic cu cursele aeriene și cazările turiștilor la Palma.

Fernando, în șort, își trase și lui un șezlong lângă al ei. Se tolăni în el și bău cu sete din sucul de portocale, înainte de a-i respinge sugestia.

– Nu, n-am cum să te duc la Palma. Ai nevoie de odihnă și, în plus, oricum vreau să stai aici, cu mine. Îmi place să te am pe-aproape.

– Nu vrei tu cu nici un chip să-mi văd de treburi, așa-i? ripostă ea, enervată de refuz și nevrând să recunoască în celelalte cuvinte un compliment.

– Nu-ncepe iar, Ruth, că de nu, cu mâna mea îți scrântesc și cealaltă gleznă, după ce te bat la fund pentru aluzia pe care ai făcut-o. Pentru ultima oară, n-am nici o prejudecată împotriva femeilor care lucrează. Dacă ai fi măritată cu mine, nu ți-aș cere să stai închisă-n casă zi de zi. Aș dori să faci și tu ceva...

Dacă ar fi fost măritată cu el. Cum putea face asemenea comentarii, cu atâta nepăsare?

– Maria Luisa mai zboară cu avionul? îl întrerupse ea năzuroasă, refuzând să rețină referirea la căsătorie.

Fernando o privi cu ochii îngustați.

– De ce întrebi?

– „De ce întrebi?" îl îngână Ruth, nevenindu-i să creadă. Aș zice că e evident de ce întreb – pur și simplu vreau să știu. Ea și Steve parc-au dispărut de pe fața Pământului. Dacă are o slujbă, mă tem să nu-i fie în pericol.

– Poate că e în concediu, sugeră el, evaziv.

Ruth nu se lăsă amăgită.

– Nu e în nici un concediu! Ai pus-o să-și dea demisia când s-a mutat la tine, așa-i?

– Categoric, replică scurt Fernando, ridicându-se în picioare. Și să știi că a făcut-o de bună voie...

– Vezi? Ești un misogin. Ai constrâns-o până a cedat.

– Și tu ai fi făcut la fel, spuse el pe un ton obosit, nedorind să înceapă o nouă ceartă. Și-acum, te las să te odihnești și să mai aduni puțin venin, până mă duc să dau câteva telefoane...

– Bine, atunci sun-o și pe ascultătoarea de Maria Luisa cu ocazia asta și află când se-ntoarce, fiindcă m-am săturat de... de...

– De...? insistă sec Fernando, provocând-o să meargă până la capăt.

– De încărcatul mașinii de spălat vase!

Pufnind, Fernando se îndepărtă.

– Fernando! îl strigă ea când ajunse pe terasă.

Întorcând capul, Ruth văzu că se oprise. O privea cu o expresie de îngăduință forțată.

– Iartă-mă, îl rugă, regretându-și sincer izbucnirea. N-am vrut să fiu așa de nesimțită. Dar m-am săturat de luxația asta și... și n-ar trebui să fiu aici.

Fernando reveni și se lăsă pe vine lângă șezlong, luându-i mâna într-a lui ca să i-o mângâie.

– Știu că ești îngrijorată din cauza afacerilor, dar nu te poți târî prin Palma șchiopătând așa. E prea cald, nu ți-ar face bine și n-ai arăta deloc impresionant cu bandajul ăsta mare înfășurat pe gleznă, ca și cum ai fi la începutul unui proces de mumificare.

Încercarea lui de a o înveseli nu avu nici un efect.

– E singurul motiv pentru care nu mă duci acolo? întrebă ea, din nou cu acea voce de copil pierdut.

Fernando zâmbi.

– Singurul, și cred că e destul de întemeiat, nu?

– Oricum, răspunse ea dând din cap cu umilință, n-am vorbit serios când am spus că nu vreau să mai stau aici.

– Atunci, cum ai vorbit?

– Am... am vrut să spun că asta e și casa Mariei Luisa...

– E casa mea, Ruth.

– Dar și ea locuiește aici, cu tine, așa că n-ar trebui să mai rămân.

O învrednici cu un zâmbet trist.

– E cam târziu pentru asta, nu crezi? Dacă te mustra conștiința, ar fi trebuit să te gândești mai devreme.

– M-am gândit, iar tu mi-ai spus să am încredere în tine și am avut, dar nu vrei să-mi spui nimic...

– Fiindcă n-are nici o legătură cu tine, insistă Fernando.

Ruth întoarse capul, își căută ochelarii de soare și și-i puse, ca să-și ascundă durerea din ochi.

– Deci, nu are nici o legătură cu mine! izbucni ea. O.K., acum știu cum stau – adică nicicum!

O sărută ușor pe obraz, dar ea se smulse. Ridicându-se, Fernando îi ciufuli părul cu un gest jucăuș. Ruth refuză să-l privească.

– Iubita mea Ruth, dacă nici acum nu știi ce simt pentru tine, înseamnă că n-ai să știi niciodată, dar nu e momentul pentru declarații pripite, ca la Sevilla. Acum totul e altfel, trebuie să ținem seama de noi considerente și, până nu știu exact ce se întâmplă, nu mă vei convinge să discut despre subiectul ăsta.

Furioasă, Ruth își smulse ochelarii de pe nas, privindu-l încruntată.

– Știu de ce faci asta, îi reproșă ea cu dispreț. Pentru că am vrut să mă duci la Palma, ca să-mi văd de treburi... Și să nu-mi întorci spatele, Fernando!

Dar Fernando continuă să se îndepărteze, fără o singură privire în urmă.

În curând, îl auzi revenind prin curte, zornăindu-și cheile mașinii în mână.

– Trebuie să plec; te descurci fără mine două ore?

– Mă descurc fără tine și un an! se răsti ea, mișcându-și picioarele prin apa de la marginea piscinei.

Fernando plecă fără să-i mai răspundă. Ruth nu putea suferi acele momente, când o lăsa fără nimeni pe care să-și mai descarce nervii.

Apa din piscină făcea minuni și, după câteva minute, Ruth își încercă din nou tăria gleznei. O mai durea, dar foarte puțin. A doua zi, avea să poată merge cu mașina, ceea ce era hotărâtă să facă, întorcându-se neîntârziat la Palma.

Șchiopătând, intră în casă și merse spre cabinetul lui Fernando. Voia să sune la adresa din Palma, în speranța că, prin cine știe ce miracol, Steve se întorsese. Ridică receptorul telefonului, cu al cărui model era nefamiliarizată, și apăsă involuntar pe butonul de redial. Tocmai se pregătea să închidă, când țăcăniturile se opriră și răspunse glasul lui Steve.

Îngrozită, Ruth trânti receptorul în furcă. Era imposibil! Inima începu să-i bată nebunește, pe când în cap începeau

să-i forfotească tot felul de gânduri. Ultimul telefon dat de Fernando de la acel aparat fusese pentru Steve...! Fără să stea pe gânduri, ridică din nou receptorul și formă repede numărul apartamentului.

Păru să sune o veșnicie.

Steve n-ar fi putut să iasă atât de repede, doar cu câteva secunde în urmă răspunsese. Trântind iar receptorul, lăsă să-i scape un geamăt deznădăjduit.

– Idioato! strigă ea.

Acum, dacă apăsa din nou redial, avea să obțină legătura cu apartamentul. Apelul anterior se pierduse și nu avea idee care fusese numărul. Ar fi trebuit să vorbească, să-l întrebe pe Steve unde era și de ce jocuri prostești se ținea cu Maria Luisa.

Peste trei ore, încinsă și frustrată de atâta așteptare, îl atacă pe Fernando de cum opri mașina în fața casei.

– Înainte de a pleca, l-ai sunat pe Steve. De ce nu mi-ai spus că vorbiseși cu el? Când se-ntorc? Ce se întâmplă? strigă ea.

– A sunat aici? întrebă Fernando, încruntat, în timp ce ocolea Mercedes-ul și deschidea portbagajul.

– Nu, răspunse Ruth și în continuare îi explică totul. Știu la ce te gândești, spuse ea la sfârșit. Crezi că am făcut-o dinadins, că am vrut să iscodesc...

– Glezna ta pare să-și fi revenit remarcabil, comentă caustic Fernando.

– Las-o-n pace. Crezi că am făcut-o intenționat. Ei bine, n-a fost așa, Fernando, trebuie să mă crezi. A fost doar un accident...

Fernando scoase câteva sacoșe cu cumpărături și trânti capota portbagajului.

– Mă întreb câte neveste bănuitoare au folosit metoda asta ca să-și prindă bărbații cu mâța-n sac, comentă el, în timp ce intra în casă cu sacoșele.

– Nu-s nevastă-ta și nici dacă aș fi n-aș avea suspiciuni. Sau, mă rog... aș avea, dacă mi-ai da motive... ca de pildă... ca de pildă, ascunzându-mi unele lucruri! Ai vorbit cu Steve și vreau să știu...

– Ce talent de detectiv, scrâșni Fernando, întorcându-se spre ea. Dar nu ți-a trecut nici un moment prin minte că s-ar putea să fi nimerit fix pe-alături?

– Pe-alături!? izbucni Ruth. Știu foarte bine al cui glas l-am auzit la telefon.

– Da, pe-al lui Steve; nota zece pentru perspicacitatea auditivă. Pentru ideea că am vorbit cu el când i-am dat telefon, nota zero.

Ruth păi.

– Maria Luisa? îngăimă ea, prostește.

– Da, Maria Luisa. Și, întrucât ei doi sunt împreună, e firesc să mai răspundă și Steve din când în când la telefon.

– Totuși, ar fi trebuit să-mi spui! Steve e partenerul meu și... Auu!

Glezna cedă sub greutatea ei, iar Ruth se ținu de frigider. Fernando o prinse înainte de a cădea de pe picioare.

– Lasă-mă jos!

– Nici nu mă gândesc!

– Unde mă duci? Ce te-a apucat? țipă ea.

– Te duc în pat, până nu mă enervez și te-arunc în piscina lângă care te-am lăsat. M-am săturat de mofturile tale, de ieri de când ai alunecat, încep să mă plictisească. Ești femeie în toată firea, deși în unele momente pare cam greu de crezut.

Ruth se agăță de el în timp ce urca scara, până în dormitor, unde o aruncă neceremonios pe pat. Era atât de șocată, încât nu scoase o vorbă.

– Calmează-te, Ruth, îi ordonă el tăios și tocmai se pregătea să iasă trântind ușa, când cuvintele ei răsunară năvalnic, lovindu-l cu argumentul suprem:

– De ce e închisă aripa de vest a casei?

Încet, Fernando se întoarse, iar în acea secundă înfricoșătoare Ruth se temu că mersese prea departe. Mâna lui se strânse pe marginea ușii, atât de tare încât chiar și de la distanță se vedeau degetele albite.

– Îmi controlezi telefoanele, îmi cotrobăiești prin casă...

– N-am cotrobăit, se apără Ruth cu convingere. Întâmplarea cu telefonul a fost o greșeală. N-am vrut și ar trebui să știi că nu mă cobor atât de jos...

Ochii lui erau lipsiți de expresie.

– Bine, deci ai făcut și tu o greșeală. Dar pe urmă ai continuat, nu? Ți s-a trezit curiozitatea de a afla mai multe...

– Nu-i adevărat! Mă plictiseam în lipsa ta. Nu-s obișnuită să stau degeaba. Eram curioasă să văd restul casei, mă interesa arhitectura. Și... și am găsit niște uși încuiate. Ce ai de ascuns, Fernando? îl întrebă ea, pe un ton provocator. Nu e corect să-mi ascunzi toate aceste lucruri. Ții legătura cu Maria Luisa, ea e cu Steve, care e partenerul meu, nu al tău. Cu siguranță, știi ce planuri au și când se vor întoarce – dacă se mai întorc. Ne-am simțit atât de minunat în ultimele zile...

– Da, a fost minunat, *querida*, consimți el încet, cu privirea mai îmblânzită. Și vreau să continue la fel, până voi fi liber să-ți ofer mai mult.

Întinse mâinile spre ea, iar Maria Luisa se prăbuși în brațele lui. Îi simți bătăile inimii în piept, dar acestea nu reușiră s-o consoleze decât pe jumătate. Erau atât de repezi, încât înțelese că Fernando era stăpânit de o mare tensiune. Ridică fața spre el.

– Te iubesc, Fernando, de-asta sunt așa de înnebunită. Există atâtea aspecte ale relației tale cu Maria Luisa despre care nu vrei să-mi vorbești...

– Fiindcă nu pot, Ruth, insistă el cu blândețe. Nu sunt secretele mele, ca să ți le destăinuiesc.

– Vrei... vrei să spui că ea e mai importantă decât sentimentele mele?

– Pentru moment, are mai multă nevoie de mine decât ai tu.

La auzul acestor cuvinte, inima lui Ruth începu să bată haotic, dar reuși să clatine din cap cu neîncredere:

– E cu Steve, Fernando, nu cu tine...

– Dar a fost cu mine de la Sevilla încoace, iar un an de zile nu poate fi șters din existență și din memorie, îi spuse el cu sinceritate. Știi ce simt pentru tine...

– Tocmai asta e, îl întrerupse Ruth, într-o șoaptă ezitantă, abia auzită. Nu știu ce anume simți. Mă tot... mă tot aștept să...

Gura lui coborî peste a ei, retezându-i cuvintele. Nici măcar n-o întrebă ce voise să spună.

– Mai bine să punem la rece cumpărăturile congelate, până nu se dezgheață, bâigui Ruth, în timp ce Fernando își cobora buzele spre gâtul ei.

– Alea pot să mai aștepte, eu nu, murmură el gutural.

– Glezna... scânci ea jalnic.

– N-am de gând să fac dragoste cu glezna ta.

– Hmmm, oftă Ruth. Acum văd că știi într-adevăr anatomie, mai spuse ea cu admirație, în timp ce mâinile lui îi coborau pe spate, pentru a găsi acea mică zonă erogenă care o făcea întotdeauna să ia foc.

– Trebuie să pleci neapărat azi? întrebă Ruth, în timp ce Fernando se apleca și o apuca strâns de încheietura mâinii, pentru a o scoate din piscină.

Fernando zâmbi ușor, înfășurând-o într-un prosop pufos.

– De obicei, eu sunt cel care te imploră să nu pleci la lucru.

– Tu n-ai implorat în viața ta, murmură Ruth, rezemându-și capul ud de cămașa lui, după care se retrase și se așeză pe brațul șezlongului. Aș renunța la orice, înțelegi, la orice... La parteneriat, la acțiunile firmei, dacă...

– Dacă...? o îndemnă Fernando, văzând că lăsase fraza neterminată.

Dar Ruth simțea că mersese prea departe. Încă nu era gata pentru așa ceva.

– Dacă în weekend mă duci la concertul din mănăstirea de la Pollensa.

– Să văd dacă găsesc bilete, răspunse el, înainte de a o săruta dulce pe gură, după care plecă să-și pregătească hârtiile pentru întâlnirea cu avocatul din Palma.

– Diseară am să-ți gătesc ceva bun! mai strigă Ruth, dar Fernando n-o auzi.

Mai târziu, își făcu o salată ușoară și o mâncă pe terasă. Era nefericită. Telefonase de nenumărate ori la apartament, întotdeauna în secret, dar nu-i răspunsese nimeni. Fernando știa ceva, probabil chiar totul, însă refuza să-i spună.

Tocmai își alegea racheta de tenis din dulap, pentru o partidă cu automatul aruncător de mingi, când auzi apropiindu-se o mașină. Nu era Mercedes-ul – ar fi recunoscut oriunde motorul diesel al mașinii lui Fernando.

Rămânând în penumbra din hol, Ruth privi prin arcada din față, cu inima bătându-i înnebunitor de tare. Dacă era Maria Luisa? Văzu oprind în fața casei un Seat vechi și prăfuit din care coborâră două femei, sporovăind vesele în spaniolă, ceea ce o mai calmă.

Se întoarceau servitoarele de la fiesta? Ruth ieși la lumină, sperând ca spaniola ei aproximativă să-i fie de folos.

– *Amiga de senor Serra*... începu ea.

– *Sí, senorita, ya sé.* Bună ziua, englez meu e rău. Senor Serra dat telefon, spus că ești aici. Eu ești Rosa... ea ești Dolores.

Era atât de mândră că reușise să se explice, încât Ruth n-o mai chinui și plecă spre terenul de tenis, lăsându-le să scoată coșurile și pachetele din mașină.

Peste o jumătate de oră, făcu un duș și tocmai se pregătea să pornească foenul, când rămase nemișcată. Auzea râsete și voci din camerele închise pe care le botezase „aripa de vest". Apartamentele servitorilor? O, ce proastă trebuia s-o fi crezut Fernando, dacă-și închipuise că o ușă încuiată ascundea ceva suspect.

Bătu în ușa întredeschisă și intră, pentru a le spune că plănuia să-i gătească lui Fernando ceva la cină. Văzu o primă cameră, mobilată cu gust în tonuri pastelate, spre deosebire de decorațiunile tradiționale masive din restul casei. Din acea cameră se deschideau mai multe uși, iar

printr-una din ele apăru Dolores. La vederea camerei pentru copii de unde ieșise spaniola, Ruth zâmbi surprinsă.

Zâmbitoare, Dolores îi făcu semn să intre.

Ajunsă în prag, se opri ca trăsnită.

Rosa stătea într-un fotoliu alb de răchită, lângă fereastră, cu un copil mic în brațe. Se ridică, arătându-i-l mândră.

Ruth holbă ochii cu uimire. Numai un copil nu se așteptase să vadă în apartamentele servitorilor. Era o fetiță frumoasă, îmbrăcată în broderie englezească roz pal. Probabil o aduseseră într-unul din coșuri, cu mașina. Până să spună ceva, se pomeni cu fetița în brațe.

– Ce drăgălașă e... șopti ea în extaz, privind gâgâlicea brunetă, înfășată într-un șal delicat de dantelă albă.

– Trei luni! anunță Rosa, mândră. *Preciosa, sí*?

– O, *sí, sí*, fu Ruth de acord, sedusă complet de fetița care dormea atât de cuminte în brațele ei. *Cómo se llama*? Cum o cheamă?

Rosa râse, privind-o ca și cum ar fi fost firesc să știe.

– Maria Luisa, ca a *ei madre*, Maria Luisa.

Camera însorită și veselă începu să se învârtească, în timp ce Ruth simțea cum i se urca sângele la cap, vâjâind. Nu-i venea să creadă. Nu putea fi adevărat. Fetița aceea nu putea fi a Mariei Luisa! Pentru că atunci însemna că era și a lui...

Fetița se mișcă în brațele ei, deschizându-și ochii somnoroși. Ruth o privi, abia reușind s-o vadă limpede, după care ochii i se repeziră înnebuniți spre Rosa, dar aceasta trecuse în camera alăturată. Mica Maria Luisa gânguri, cu un zâmbet care lui Ruth îi sfâșie inima.

Ochii i se umplură de lacrimi, împăienjenindu-i vederea complet. Era copilul Mariei Luisa, iar acum înțelegea totul. Toate se potriveau ca piesele unui joc de puzzle, numai inima ei se spărgea în mii de cioburi.

Depuse ușusel fetița în pătuț, iar în clipa următoare o luă la fugă spre camera ei, unde intră trântind ușa și izbucni în suspine sfâșietoare.

Fetița Mariei Luisa, copilul lui Fernando! O, Doamne sfinte, aveau un copil împreună, un copil! *Preciosa, sí?* În sfârșit, înțelegea cât de prețios era lucrul care-i garanta lui Fernando că Maria Luisa avea să se întoarcă la el.

Capitolul 9

Trecuseră două zile, trei? Ruth nici nu era sigură de când revenise în Palma. Dar, o dată ajunsă în agitația orașului, o cuprinsese un calm rece, aproape nefiresc. Ca un robot, dăduse telefoanele pe care ar fi trebuit să le dea Steve, iar în restul timpului se plimbase prin oraș, încercând să admire priveliștile, ca o turistă.

Nu se putea învinui decât pe sine pentru că fusese atât de naivă. Ausese încredere în Fernando, îl iubise, deși știa că Maria Luisa făcea parte din viața lui.

Pe masă, într-un portofel, se aflau biletele pentru întoarcerea în Anglia. Ea și Steve ar fi trebuit să plece peste două zile. Iar Ruth era hotărâtă să se urce în avion chiar și dacă Steve nu apărea până atunci. Abia aștepta să scape de tot ce-i amintea de Fernando.

Ruth se încordă, când auzi un zgomot la ușă. Fernando? Nu. N-ar fi alergat după ea, o dată ce citise scrisoarea în care

îi mulțumea politicos pentru ospitalitate, spunându-i că se întorcea la Palma ca să-și termine treburile înainte de plecarea în Anglia. Despre dragoste, nici un cuvânt. Nu se mai punea problema. Fernando îi aparținea Mariei Luisa și copilului lor, iar în viața lui nu exista loc și pentru ea.

– Steve! strigă ea cu uimire când îl văzu intrând, cu un zâmbet prostesc pe buze, de parcă tocmai ar fi aflat că trăsese lozul cel mare la loteria națională. Unde naiba ai fost atâta timp? continuă, aruncându-se în brațele lui. Și ce-i cu extazul ăsta pe tine? A trebuit să-ți rezolv eu toate treburile...

– Știu, iubito. Ești un înger, te ador, iar în frigider e o sticlă de șampanie, pentru că vreau să sărbătorim împreună.

Ruth îl privi neîncrezătoare. Lipsise atât de mult, fără să-i spună o vorbă, iar acum îi ardea de sărbătoriri!

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce să sărbătorim? Că m-ai lăsat cu toată campania asta pe cap, în timp ce tu te zbenguiai prin Valencia...?

– Prin Valencia, Alicante, Gandia... să vezi ce plajă e în Gandia, albă de-ți ia ochii...

– Steve! îl preveni Ruth; era cu adevărat imposibil.

– Bine, deci vrei un raport de călătorie. Ce zici de asta?...

Zâmbea cu gura până la urechi, iar Ruth simți în inimă primul junghi de îndoială.

– Maria Luisa și cu mine ne căsătorim!

Ruth căzu ca o piatră în cel mai apropiat fotoliu.

– Ruth? întrebă Steve, îngrijorat.

Adunându-și puterile pe care și le credea secătuite, îl privi fără să-i vină a crede.

– Ai înnebunit, sau ce? scânci ea.

Steve chicoti:

– Știam eu c-o să te dobor de pe picioare. Nici eu nu stau prea bine!

Și o zbughi în bucătărie după șampanie, în timp ce Ruth se prindea cu mâinile de cap.

– Unde-i Maria Luisa acum? întrebă ea nesigură, după ce Steve, entuziast, scoase dopul și turnă în două pahare vinul efervescent.

– A luat un taxi până la Pollensa – la Casa Pinar, parcă așa se cheamă, nu? Am vrut să merg și eu cu ea, dar mi-a spus că are multe de lămurit cu Fernando și preferă să se ducă singură.

– Da, nici nu mă mir, murmură Ruth, continuând apoi mai tare: dar pe tine nu te deranjează cu nimic?

– Ce, că a stat la Fernando? Câtuși de puțin. Sunt exact ca noi – doi buni prieteni.

– Ascultă, Steve, îi spuse ea pe un ton categoric, ești sigur că vrei să faci asta? E o responsabilitate extrem de mare...

– Ce, căsătoria? râse el. Da, e un pas cam mare pentru cei ca mine, cred, dar amândoi o dorim.

Apoi, deveni serios.

– Suntem nebuni unul după altul, nici n-ar fi trebuit să trăim despărțiți în anul ăsta care a trecut, dar asta-i viața, ce să-i faci...

Deodată, o privi mai atent.

– Și ție cum ți-a mers?

Era o întrebare atât de deplasată, încât Ruth îi aruncă cea mai scârboasă privire de care era în stare.

– Ce întrebare mai e și asta? întrebă ea, revoltată. Te pierzi ca măgaru-n ceață, îți lași creierul dominat de emoții, fără să te gândești o clipă la mine...

– Dar tu erai cu Fernando...

– Nu știai că sunt cu Fernando, când ai spălat putina!

– Nu, nu știam, dar am...

Ezită, observând dintr-o dată cât de palidă era. Glasul îi deveni mai scăzut.

– Maria Luisa și cu mine ne-am gândit că era bine să vă lăsăm singuri. I-am spus unde aveai să te cazezi, ea i-a transmis lui Fernando...

Ruth își înghiți vaietul de disperare înainte de a-i scăpa din piept. Își mușcă buza de jos, înverșunată. Totul fusese o înscenare, iar ea crezuse că Fernando o dorea atât de mult încât numai pentru asta trăsese sforile. Dar cea mai mare parte le revenea Mariei Luisa și lui Steve.

– N-a mers, așa-i? întrebă el cu reproș, ca și cum s-ar fi temut să nu-l acuze pentru asta. Eu am crezut...

Oftă, clătinând din cap.

– Maria Luisa vorbise cu Fernando, erați împreună la Casa Pinar și am crezut că totul mergea ca pe roate...

– Ca pe roate?!? explodă Ruth.

– Acum e clar că n-a fost cazul... Credeam că, după Sevilla...

Cu un strigăt deznădăjduit, Ruth trânti pe masă paharul de șampanie și-și acoperi fața cu mâinile.

– Credeai! Maria Luisa credea! Toți ați crezut exact pe dos! N-a ieșit nimic!

După o lungă tăcere, Steve vorbi în sfârșit:

– Îmi pare rău, Ruth. Crede-mă că-mi pare rău...

Când sună telefonul, a doua zi dimineață, Ruth se ridică în capul oaselor, buimacă. Dar, la auzul vocii lui Fernando, o străbătu un spasm dureros, dezmeticind-o pe dată.

– Ruth, Steve e acolo?

Întrebarea lui rece o străpunse până-n adâncul sufletului. Doamne, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei! Era vorba numai de amanta lui, de copilul lor și de Steve, partenerul ei.

– Doarme. E ceva atât de important încât să-l trezesc? întrebă ea, uimită de propriul ei sarcasm.

– Da, dar nu-l trezi. Transmite-i un mesaj simplu – în scris, te pricepi la asta.

– Uneori, e singura cale, replică ea rece.

– O cale a lașității, Ruth. Mă așteptam la mai mult de la tine, dar... poate că mai meriți o șansă.

Tonul lui cinic o făcu să se întrebe la ce se referea.

– O... șansă? murmură ea, nesigură.

– Da, în timp ce vei fi aici, ca să-ți susții partenerul, ai să-mi poți explica în față de ce ai de gând să mă părăsești pentru a doua oară în viața mea.

– Cum adică, să-mi susțin partenerul?

– Când va ajunge aici, cred că o să aibă nevoie de sprijinul tău.

Inima ei își acceleră bătăile, neliniștită. Suna a amenințare.

– Nu înțeleg...

– Vei înțelege, când ajungeți.

– Eu nu vin, răspunse ea cu voce fermă. N-am nimic de-a face cu tine...

– Ești și tu implicată, o întrerupse Fernando, caustic. Vrei, nu vrei, pe moment ești singura prietenă pe care o are Steve Cannock.

– Și de ce-ar avea nevoie de mine? Steve poate lupta și singur.

– Nu e vorba de nici o luptă, Ruth...

– Nu? izbucni ea, înfruntându-și lacrimile. Ba eu aș spune că da. Nu suporți s-o pierzi pe Maria Luisa. Ce-ai de gând să-i faci lui Steve? Să iau cu mine și trusa de prim-ajutor, ce zici?

Urmă o lungă tăcere, urmată de oftatul lui Fernando. Când vorbi din nou, glasul îi era mai scăzut, aproape epuizat.

– N-am nimic cu el, personal...

– Ba ai totul cu el personal! Și...

Înecându-se, înghiți un nod.

– ...și te înțeleg.

Dintr-o dată, îi părea rău și pentru el. Ce șoc trebuia să fi fost, când Maria Luisa îi spusese că avea să se mărite cu Steve!

– Dacă înțelegi, nu mai e nici o problemă. Să fiți aici amândoi, cât puteți de repede.

Telefonul amuți, iar în clipa următoare Steve apăru din dormitor, ciufulit și cu ochii cârpiți.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, somnoros. Cine era la telefon?

– Acum să te vadă Maria Luisa.. comentă Ruth prostește, în timp ce închidea telefonul cu degete tremurătoare.

– De-o săptămână încheiată mă vede așa în fiecare dimineață, zâmbi obraznic Steve, și totuși mă iubește. Mă duc să fac un duș, înainte de micul dejun.

Cu un oftat de ușurare, Ruth se duse în bucătărie să pună ibricul pe aragaz. Avea nevoie de cafeină, pentru a-și limpezi mințile. Ce-avea să se întâmple? Fernando voia să le interzică mariajul? Să-l distrugă pe Steve, așa cum

amenințase? Sau urma să le dea binecuvântarea lui și să-i refuze Mariei Luisa custodia asupra copilului? Indiferent ce intenții avea, se pregătea un război.

Enorma ușă boltită, de lemn, se deschise pe neașteptate, iar Fernando Serra ieși din penumbra antreului, în lumina aproape indecent de orbitoare de-afară.

Din cauza lui Steve, care stătea între ei, Ruth nu-l putu vedea bine. Văzu, însă, că ridica brațul. O secundă crezu, îngrozită, că voia să-l lovească pe Steve, dar apoi observă că mâna se întindea încet, în semn de salut.

În clipa aceea, o cotropi o furie atât de cumplită încât trebui să strângă pumnii pentru a nu se repezi la Fernando să-l lovească în piept. Unghiile i se înfipseră în carne, dar nu simți nici o durere. Numai inima îi era torturată, și nu doar pentru ea însăși ci pentru toată lumea, pentru toți în afară de Fernando Serra.

Prin vâjâitul din urechi auzi cuvinte rostite, salutări formale, apoi îl văzu pe Steve intrând, în timp ce Fernando rămânea în ușă.

Instinctiv, mâna lui Ruth se repezi la gură, pentru a opri strigătul. Ochii ei albaștri se ațintiră spre chipul lui, iar în clipa următoare lacrimile îi începețoșară, ca pentru a o apăra de un tablou pe care nu voia să-l vadă.

Chipul lui Fernando era pământiu de nesomn. Avea ochii încercănați, duși în fundul capului. Urma să-și piardă iubita și copilul, ceea ce era prea mult pentru el. Încet, traversă terasa, privind-o cu o expresie atât de îndurerată încât Ruth crezu că avea să moară și ea de disperare.

Fernando întinse mâna, făcându-i semn să intre, dar în clipa aceea Ruth știu că niciodată n-avea să mai poată păși în casa lui. Cu un țipăt slab, chinuit, îl mai privi o dată și se răsuci pe călcâie, luând-o la fugă.

În timp ce se îndrepta spre cărarea din grădină, care ducea la pădurea de brazi și livada de măslini, auzi un singur strigăt, singuratic, pătimaș, răsunând prin aerul torid:

– Ru...th!

Chemarea fu acoperită de bubuitul furios al propriei sale inimi, în timp ce alerga spre marginea falezei.

Capitolul 10

Ruth se opri pe margine, cu fusta înfoiată de vânt în jurul picioarelor. O briză uscată și fierbinte îi făcea părul să fluture, uscându-i lacrimile de pe obraji.

Privea marea, dar nu vedea decât expresia torturată a lui Fernando. Când auzi pași în spatele ei, se răsuci în loc, ușurată, strigând:

– Steve!

Vântul îi purtă exclamația spre bărbatul care se apropia.

– Da, sigur, Steve. După cine altul ai striga?

Deznădăjduită, Ruth îl privi pe Fernando care stătea în fața ei, încordat și palid. Îi venea să se repeadă la el, să-l îmbrățișeze, să se consoleze unul pe altul. Voia să-l audă spunându-i că o iubea și că nu se întâmplase nimic. Dar așa ceva n-avea să se mai întâmple – niciodată.

– Am... am crezut că era Steve, șopti ea într-un târziu. De-asta am venit aici, adu-ți aminte, pentru el. Ce face?

Fernando nu se mișcă, privind-o doar cu ochi lipsiți de expresie.

– E șocat, răspunse el. Lucru de înțeles, având în vedere împrejurările. I-am lăsat singuri. Au multe să-și spună.

– Nu... nu i-ai făcut nimic? întrebă ea, privindu-l cu teamă. N-aș suporta gândul că...

Ochii lui Fernando se îngustară.

– De ce să-l lovesc? Mi se frânge inima pentru el.

– Mincinosule! strigă Ruth dintr-o dată. Tu nici n-ai inimă! Dintotdeauna ai vrut să ne distrugi, pe amândoi...

– Ruth...?

– Nici o „Ruth"! Dacă ai venit aici ca să-ți ceri iertare, mută-ți gândul. N-am să te iert niciodată și nici n-am să uit.

Vru să se repeadă pe lângă el, dar Fernando o apucă de brațe și o răsuci în loc, ținând-o nemișcată. Atingerea lui era ultima pedeapsă pe care ar mai fi putut-o primi. Mâinile acelea fierbinți, stigmatizându-i carnea, o ardeau până-n adâncurile ființei, amețind-o complet.

– Unde te duci? scrâșni el, cu ochii scăpărători.

– La Steve, bineînțeles. De-asta am venit aici, pentru asta m-ai chemat. Are nevoie de mine.

– Acum are nevoie de Maria Luisa, Ruth. Lasă-l în pace... încearcă și lasă-l, la fel de ușor cum m-ai lăsat și pe mine.

Gura lui Ruth se întredeschise, șocată.

– Să-l las... să-l las în pace... cum te-am „lăsat pe tine"?!... șopti ea, nevenindu-i să creadă. Steve n-a fost

niciodată al meu, dar tu am crezut că erai, și nu te-am părăsit! Tu m-ai alungat din viața ta, cu trădările și minciunile tale!

În ochii lui apăru o expresie ucigașă, iar chipul palid i se învineți de furie.

– Trădări? Minciuni? Când n-am făcut altceva decât să te iubesc cu o pasiune pe care tu ai preferat să mi-o arunci în față, nu o dată, ci de două ori? Doamne sfinte, ți-am dăruit inima și sufletul meu...

– Nu mi-ai dăruit nimic, Fernando! suspină Ruth. N-ai avut inimă și suflet decât pentru Maria Luisa.

Fernando o zgâlțâi de brațe.

– Știi bine că nu-i adevărat! Știi că între noi n-a fost nimic!

– A fost totul... tot ce credeam că am avut noi doi... la Sevilla.. și aici. Te-am iubit, am crezut că și tu mă iubeai...

– Și te iubesc, Ruth, răspunse el cu atâta pasiune, încât aproape o convinse.

– Nu... Te rog, nu-mi spune asta, Fernando. Știi că între noi nu poate fi nimic...

– Pentru că-l iubești pe Steve? scrâșni el revoltat.

– Nu pentru că l-aș iubi așa cum crezi tu, ci fiindcă țin la el, ceea ce e același lucru... În clipa asta, încearcă să adune cioburile, după ce tu i-ai zdrobit atât de crud viața...

– Nu i-am făcut nimic! protestă vehement Fernando. Nu-mi asum nici o vină, nici una. Maria Luisa ar fi trebuit să-i spună. Ea l-a amăgit. Era de datoria ei să...

– Iar de datoria ta era să-mi spui mie, Fernando, îl întrerupse Ruth. Încă din prima seară, când ne-am întâlnit în restaurantul de lângă port. Trebuia să-mi spui că ea era viața ta. Ai lăsat-o să plece cu Steve, iar pe mine m-ai ținut cu tine în lipsa lor, și nu aveai dreptul să faci asta. Și eu ți-am dat totul, inima și sufletul meu, iar tu... tu n-ai făcut decât să te folosești de mine!

Dintr-o dată, strânsoarea mâinilor lui slăbi, iar Ruth profită de ocazie ca să se smulgă din loc. Făcu un pas înapoi, cu o lucire rebelă în ochi și pumnii strânși pe lângă trup.

– Acum mă duc la Steve și am să-l iau de-aici. Ai spus că are nevoie de sprijinul meu și, măcar în privința asta, ai avut dreptate. Nici unul dintre noi nu merită tortura și chinurile pe care ni le-ați cauzat voi. Cum nici voi nu vă meritați copilul... fetița aceea dulce și cuminte. E prea bună pentru niște părinți ca voi; nu merită o asemenea trădare din partea propriilor ei părinți!

Se răsuci pe călcâie și o luă la fugă, orbește, fără să știe încotro se îndrepta. Deodată, fu prinsă din spate, iar lumea se răsturnă în jurul ei, când căzu la pământ, cu Fernando deasupra.

Începu să se zbată cu disperare, lovindu-l cu pumnii și picioarele și strigând toate blestemele care-i treceau prin minte, până când o părăsiră puterile.

– Gata acum, *querida*, iubirea mea, viața mea...

– Ticălosule! Te urăsc, te urăsc...!

– Nu urăști pe nimeni. Iubești, mă iubești, pe mine și nu pe altul, cum și eu te iubesc numai pe tine.

– Minți! Nu iubești pe nimeni! Nici măcar pe Maria Luisa nu mai cred c-o iubești, sau pe copilul vostru! Tu nu știi ce-i aia iubire! Nu ești decât un prefăcut!

– Iar tu ești o fermecătoare, adorabilă și drăgălașă proastă făcută grămadă.

Fernando avu îndrăzneala să zâmbească, iar Ruth se zbătu înnebunită sub el, dar fu imobilizată de greutatea trupului lui.

– Cum ai putut crede asta despre mine, Ruth? Tu, draga mea Ruth, cu compania ta de mare succes, cu frumusețea și inteligența ta, cum ți-a putut veni ideea că fetița Mariei Luisa ar fi a mea?

Ruth avu senzația că fusese lovită cu un baros în coaste. I se tăie răsuflarea și începu să se zbată, pe viață și pe moarte, într-o lume ametitoare, plină de flăcări roșii și plumb topit.

– Fernando! strigă ea în cele din urmă, chinuindu-se să se ridice.

Fernando o săltă ușurel, netezindu-i părul umezit de lacrimi în jurul obrajilor.

– Da, sunt aici și aici voi fi întotdeauna. Pentru tine și numai pentru tine, draga mea, sărmana mea iubită. Chiar ai crezut că fetița Mariei Luisa e a mea?

Gura lui i-o atinse pe a ei, tandru, senzual, încercând să-i alunge confuzia, presărându-i sărutări în lungul buzei de sus, pe față, pe gât.

– Te rog, Fernando, îl imploră Ruth. Te rog, spune-mi că așa e. Spune-mi, spune-mi-o la nesfârșit. Spune-mi că nu e fetița ta.

– Nu e a mea, Ruth, iubito. Nici n-ar fi putut să fie vreodată. Cum ai crezut una ca asta?

– Dar... dar trăiești cu ea, chiar tu ai spus-o, și...

– Am spus că locuim împreună și e adevărat, dar nu ca amanți. Mai mult de-atât, însă, nu puteam spune. Nu aveam dreptul să-i trădez secretele, nici chiar față de tine, pe care te ador. Trebuie să mă înțelegi, Ruth. Nici o clipă n-am încercat să te mint, așa cum m-ai acuzat tu. Ți-am spus tot ce aveam dreptul să-ți spun și am crezut că acceptaseși.

Ruth își trecu degetele peste obrazul lui.

– Adineaori, arătai îngrozitor, atât de tras la față, de disperat. Cred că ții foarte mult la ea.

– Mai mult țin la tine, *querida*. Arătam atât de rău pentru că mă temeam că te pierdusem. În tot timpul cât discutam rațional cu Maria Luisa, îmi spuneam că ar fi trebuit să discut cu tine, să încerc să te câștig înapoi. Mi-am petrecut ultimul an din viață lângă o femeie care nu era a mea.

– Maria Luisa avea nevoie de tine, spuse Ruth cu blândețe.

– Dar tu ai și mai multă nevoie, Ruth. Ai nevoie să fii din nou sigură că te iubesc. Azi era ultima șansă pentru mine, de-asta am insistat să vii aici cu Steve.

– Puteam să nu vin, îl tachină ea, cu blândețe.

– Am avut eu grijă să vii. Am știut să te conving, ai venit, iar acum ești aici și niciodată n-am să te mai pierd din ochi. Te voi iubi și voi face dragoste cu tine până când soarele va înceta să mai apună.

– Asta înseamnă până la sfârșitul lumii... murmură drăgăstos Ruth.

– Atunci, așa să fie, șopti înfierbântat Fernando, în timp ce mâinile i se apropiau de nasturii bluzei ei. Gura lui i-o acoperi pe-a ei cu o pasiune care n-avea să piară niciodată, iar Ruth se topi în îmbrățișarea pătimașă, din toată inima – inima care în sfârșit era liberă să-i aparțină lui.

Bluza i se descheie, iar sânul ei gol fu încălzit de soarele arzător și de gura lui Fernando care-i absorbea dorința din adâncurile făpturii, o dorință pe care Ruth o crezuse pierdută, pentru că nici un alt bărbat nu i-ar mai fi putut-o trezi la viață, nici unul – numai el.

– Te iubesc, gemu ea din adâncul sufletului, în timp ce mâinile lui o mângâiau.

– Și eu te iubesc, frumoasa mea Ruthie, și niciodată n-ai să mai fugi de dragostea mea, pentru că ne vom căsători, cât de curând, iar soțiile din Mallorca nu-și părăsesc niciodată bărbații. Te voi ține din scurt, toată viața.

– Ca în zicala cu capra și catârul? îl tachină ea.

– Și în aceeași ordine, șopti fierbinte Fernando. Te măriți cu mine, nu-i așa, singura mea iubire?

– O, Fernando, da, voi fi soția ta.

Se agăță de el, acoperindu-i fața cu sărutări pătimașe, risipindu-i toate durerile.

– Și nici măcar n-a apus încă soarele, murmură ea cu o senzualitate disperată, pe când focul din trup și dorința i se întețeau până ce ajunseră amândoi să se zvârcolească în extaz, pe culmea falezei.

– Când iubim așa, pasiunea și strălucirea sunt înăuntrul nostru, *querida*.

Iar Ruth știu că era adevărat, că iubirea lor, sub soarele fierbinte al Mediteranei, era pecetluită pentru veșnicie în acea ultimă și disperată izbucnire de văpăi care anunța nu sfârșitul unei frumoase zile în Mallorca, nu, ci începutul iubirii și al vieții lor împreună.

Sfârșit